ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

✲ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ✲

ΑΘΗΝΑΙ
10-25 Φεβρουαρίου 1934
Ἔτος Α'.—Ἀριθ. φύλλου 22.23
Τιμὴ τεύχους Δρχ. 5

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
Γραφεῖα: Σόλωνος 18α

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ . . . . Δρχ. 75
Ἐξωτερικοῦ . . . Σελίνια 5
Ἀμερικῆς . . . Δολλάριον 1
Αἰγύπτου . . . . Γ. Δ. 25

ΑΡΣΙΝΟΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

«Τὰ Ἑλληνόπουλα» θεωροῦν καθῆκόν τους νὰ ἀφιερώσουν σήμερα αὐτή τους τὴν σελίδα στὴν εὐγενῆ φυσιογνωμία τῆς κ. Ἀρσινόης Παπαδοπούλου, τῆς ὁποίας πρὸ μηνὸς περίπου ἑορτάσθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Παρνασσοῦ, πρωτοβουλίᾳ τῶν Γυναικείων Σωματείων, ἡ ὀγδοηκονταετηρίς.

Τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Ἀρσινόης Παπαδοπούλου εἶναι εἰς ὅλους τοὺς παλαιοτέρους γνωστό, ὄχι μόνον ὡς συγγραφέως, ἀλλὰ καὶ ὡς γυναίκας μὲ μιὰ σπάνια ψυχή. Γι' αὐτὸ πρέπει καὶ τὰ σημερινὰ παιδιὰ νὰ τὴν γνωρίσουν, ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἔργο της κυρίως αὐτὰ ἀφορᾶ.

Εἰς τὸ μέσον ἡ κ. Ἀρ. Παπαδοπούλου εἰς ἡλικίαν μόλις 3 ἐτῶν μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν της

Ἡ κυρία Ἀρσινόη Παπαδοπούλου, εἶναι κόρη τοῦ μεγάλου πατριώτου Γρηγορίου Παπαδοπούλου, γεννήθηκε δὲ κατὰ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1853.

Ἀπὸ τὰ παιδικά της χρόνια τὴν χαρακτήριζε μιὰ σπάνια ψυχικὴ δύναμις ποὺ ἐκδηλώθηκε ἀργότερα στὸ φιλολογικό της ἔργο, μὲ τὸ ὁποῖον προσπάθησε νὰ διαδώση καὶ νὰ ἐπιβάλη τὰ ἰδανικά της, δηλαδὴ τὴν μεγάλη της ἀγάπη πρὸς τὴν φύσι, τὸν πατριωτισμό της, τὶς ἠθικές της ἀρχὲς καὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλα τὴν ἀγάπη ποὺ ὑπῆρξε ἡ κινητήριος δύναμις τῆς ζωῆς της.

Ἡ κυρία Ἀρσινόη Παπαδοπούλου ὑπῆρξε ἴσως ἡ πρώτη Ἑλληνίδα ποὺ ἐνεγράφη ὡς φοιτήτρια εἰς Πανεπιστήμιον τῆς ἀλλοδαπῆς, καὶ ὅταν ἐγύρισε στὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν πλοῦτο τῶν γνώσεων πού εἶχε ἀποκομίσει μαζύ της ἐπεδόθηκε στὸ ἐκπολιτιστικό της ἔργο, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ποὺ γι' αὐτὴν ὑπῆρξε κάποτε πολὺ σκληρός. Ἀθόρυβα κι' ἐπίμονα ἀντιδροῦσε πάντοτε σ' ὅλες τὶς δυσκολίες ποὺ παρουσιάζοντο μπροστά της, κι' ἔχοντας ὡς μόνο ὅπλο μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα ποὺ τὴν περιέβαλλαν ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο ποὺ εἶχε χαράξει γιὰ τὸν ἑαυτό της.

Ἀλλὰ ἄς δώσωμε τὸν λόγον εἰς τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶ Γαϊτάννου Γιαννιοῦ, ἡ ὁποία μαζὺ μὲ τὰς ἄλλας ἀντιπροσώπους τῶν διαφόρων Γυναικείων Σωματείων, ποὺ ὕμνησαν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ὀγδοηκονταετηρίδος τῆς παρευρισκομένης εἰς τὴν αἴθουσαν κυρίας Ἀρσινόης Παπαδοπούλου, τὰς μεγάλας ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς ἀρετάς της, μᾶς δίδει σὲ λίγας ἀδρὰς καὶ ἐκφραστικὰς γραμμὰς τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς προσωπικότητός της.

Ἡ κ. Ἀρ. Παπαδοπούλου ὡς φοιτήτρια εἰς τὸ ἐξωτερικὸν

***

«Ὅταν πρὸ πέντε χρόνων ὁ Διεθνὴς Σύνδεσμος Γυναικῶν ἀπεφάσιζε νὰ ἱδρύση στὰ Πατήσια τὸν «Ξενῶνα τῆς διανοουμένης Γυναικός», ἕνας πόθος τρυφερᾶς στοργῆς ὡδηγοῦσε τὴν σκέψιν του.

Πῶς νὰ θερμάνη κάτω ἀπὸ τὴν στέγη του τὶς ἡμέρες τῶν ἐξαιρετικῶν ἐκείνων γυναικῶν, οἱ ὁποῖες ἀφιλοκερδῶς προσέφεραν στὴν Κοινωνίαν ὅσες δυνάμεις εἶχαν καὶ κουρασμένες ἔπειτα ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸν κοινωνικὸ στῖβο. Πῶς νὰ διαλύση τὰ βαρυὰ σύννεφα, ποὺ βαραίνουν κάθε μοναξιὰ καὶ νὰ δημιουργήση γι' αὐτὲς ἀτμόσφαιραν εὐνοϊκήν.

Καὶ ἦτο φυσικὸ τὸ ἵδρυμα αὐτὸ —τὸ ἡσυχαστήριο τῶν διανοουμένων γυναικῶν—νὰ δεχθῆ ὑπερήφανον πρώτην του ἔνοικον τὴν κυρίαν Παπαδοπούλου, τῆς ὁποίας τὸ πολύμορφο ἔργον τῶν 12 τόμων της εἶχε συγκεντρώσει ἤδη ἀπὸ τὸν περασμένο αἰῶνα γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά της τὴν θρυλλικὴν ἀγάπην τῶν τόσων ἀγνώστων της ἀναγνωστῶν τριῶν ὁλοκλήρων γενεῶν.

»Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δικαιολογεῖ σήμερα τὸν ἑορτασμὸν αὐτόν, τὴν ἀναγνώρισιν τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ὑπεροχῆς τῆς θαλερᾶς φίλης εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τῶν μᾶλλον συγχρονισμένων πρωτοπόρων καὶ ἰδίως ἡμῶν τῶν γυναικῶν, δὲν εἶναι μόνον ὅτι ἔθρεψε πνευματικῶς τὴν κοινωνίαν ἐπὶ τόσα ἔτη, ἀλλ' ὅ,τι ὑπῆρξε ἡ ἰδία διὰ τὴν ἐποχήν της, μία πρωτοπόρος.

Ἀπὸ 19 ἐτῶν ἡ κυρία Ἀρσινόη παρακολουθοῦσε ὄχι ἁπλῶς τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῆς ἐποχῆς της, ποὺ ἀπέδωκε μὲ τόση χάρι στὶς σελίδες της, ἀλλ' ὅ,τι καταπλήσσει καὶ ἐμπνέει σεβασμὸ ἀνώτερο εἶναι. ὅτι κυρίως ἡ κυρία Παπαδοπούλου, συνειδητὰ παρηκολούθησε ὁλόκληρον τὴν πολιτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου, τόσο δυσερμήνευτον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ εἰς τοὺς συγχρόνους της ἄνδρας.

»Ἄλλος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον αἱ γυναῖκες καὶ τὰ σωματεῖα των τιμοῦν τὴν κυρίαν Παπαδοπούλου εἶναι διότι αὐτὴ ἐξετίμησε μὲ τὸ ἔργον της τὴν Ἑλληνίδα κάθε ἐποχῆς.

Ὀπίσω ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄνδρας ἥρωάς

της στέκεται πάντοτε πραγματικὴ ἡρωΐδα ἡ γυναῖκα, μὲ τὸν πλοῦτον τῶν αἰσθημάτων της, μὲ τὴν σκέψιν, μὲ τὶς θυσίες της. Εἴτε Ὀλυμπιάδας βασιλίσσας, εἴτε νοικοκυροποῦλες τῆς Θράκης, ἢ προσφυγοποῦλες τοῦ Μελενίκου εἴτε τῆς Σμύρνης περιγράφει, ἀναδεικνύει τὴν ὑπεροχήν των.

»Μὲ τὴν ἀκμαίαν ὀξύτητα τῆς παρατηρητικότητάς της, μὲ τὴν τεραστίαν της ἀντίληψιν καὶ μνήμην, τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικήν της δραστηριότητα, ἡ κυρία Παπαδοπούλου κατώρθωσε ν' ἀπορροφᾶ καὶ ν' ἀφομοιώνη τόσο γρήγορα τὰς ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς της, ὥστε διαρκῶς νὰ ἐξελίσσεται γοργὰ καὶ κάθε χρόνος νὰ τὴν βρίσκει ἕτοιμον εἰς πνεῦμα συγχρονισμένον, ἱκανὸν νὰ ἐξηγῆ τοὺς νέους ὅρους καὶ τὰ νέα προβλήματα τῆς γύρω της ζωῆς,

Χθὲς ἀκόμη σφριγηλὴ εἰς ὁμιλιτικότητα μᾶς ἐβεβαίωνεν, ὅτι ἂν ἦτο σήμερα εἰς τὴν κοινωνικὴν δράσιν ἀσφαλῶς θὰ συνεμερίζετο τὰς ἀντιλήψεις μας εἰς τοὺς ἀγῶνας μας».

. . . . . .

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς κ. Γιαννιοῦ δίδουν στὰ παιδιά μας τὴν εἰκόνα τῆς ὀγδοηκοντούτιδος Ἑλληνίδος δεσποίνης, ἡ ὁποία φιλοξενεῖται σήμερα στὸ «Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ» καὶ περιβάλλεται στὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια τῆς ζωῆς της ἀπὸ τὰ ὁλόδροσα νειάτα τόσων νεαρῶν ὑπάρξεων.

Γύρω της σκορπίζουν τὰ γέλοια τους καὶ τὴν εὐθυμία τους, σὰν νὰ θέλουν νὰ τῆς ἀποδώσουν τὴν χαρὰ ποὺ ἐκείνη κάποτε σκορποῦσε καὶ θὰ σκορπᾶ παντοτεινά. στὰ παιδάκια ποὺ σκυμμένα ἐπάνω στὰ βιβλία ποὺ συνέγραψε γι' αὐτά, θὰ βλέπουν νὰ ζωντανεύουν μπροστά τους τοὺς μικροὺς ἥρωας καὶ τὶς μικρὲς ἡρωΐδες τῶν διηγημάτων της καὶ τῶν θεατρικῶν παιδικῶν της ἔργων.

Ἀνέκδοτα

Τὸ μυστικὸ τοῦ πρίγκηπος

Ὅταν ὁ Γουλιέλμος, πρίγκηψ τῆς Ὀράγγης, ὕστερα δὲ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, πήγαινε σὲ μιὰ σπουδαία ἐκστρατεία τὸν ἐρώτησε κάποιος ἐκ τῶν πρώτων ἀξιωματικῶν του ποῖον σχέδιον εἶχε κατὰ νοῦν. Ὁ δὲ πρίγκηψ ἀντὶ ν' ἀπαντήση, ἐρώτησε τὸν ἀξιωματικὸν ἐάν, ἐν περιπτώσει ἀποκαλύψεως, ἠδύνατο νὰ κρατήση αὐτὸ μυστικόν.

—Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικός.

—Λοιπόν, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, ἐάν σὺ ἔχεις, τὸ προτέρημα νὰ κρατῆς τὸ μυστικόν, κι' ἐγὼ ἔχω αὐτὸ ἐπίσης !

* * *

Τρόπος τοῦ ζεῖν

Ἕνας ἀστυνόμος ἐρωτοῦσε μίαν ἡμέρα ἕναν ἀλήτη ποὺ εἶχαν ὁδηγήση εἰς τὸ τμῆμα, περὶ τοῦ ἐπαγγέλματός του.

—Δὲν ἔχω κανένα ἐπάγγελμα ἀπήντησε ὁ ἀλήτης.

— Ἀλλὰ τότε πῶς ζῆς, τὸν ἐρώτησε ὁ ἀστυνόμος;

—Ζῶ στερούμενος, εἶπεν ὁ ἀλήτης.

* * *

Τύψεις νικητοῦ

Ὁ Ἐρρίκος Δ' εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ ἐπιδεικνύη τὰς στρατηγικάς του ἱκανότητας σὲ διαρκεῖς ἐμφυλίους πολέμους.

Κι' ἔτσι μετὰ τὴν νίκη συνήθιζε πάντοτε νὰ λέη μελαγχολικός:

—Πῶς μπορῶ νὰ χαρῶ βλέποντας τοὺς ἴδιους τοὺς ὑπηκόους μου νεκρούς.

Εἶμαι ἕνας ἡττημένος ἀκόμη καὶ ὅταν νικῶ.

* * *

Ἐστεμένοι Καλλιτέχναι

Ὁ Κάραλος Δ' τῆς Ἱσπανίας εἶχε εἰς τὴν αὐλή του ὡς πρῶτον βιολιστὴν τὸν περίφημο Ἀλέξανδρον Μπουσέ.

Τοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ παίζη μαζύ του, ἀλλὰ εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ ἀρχίζη πάντα πρῶτος καὶ νὰ μὴ λαμβάνη διόλου ὑπ' ὄψι του τὸ μέτρο.

Ὅταν κάποτε ὁ Μπουσὲ ἐτόλμησε νὰ τοῦ ὑποδείξη τὸ σφᾶλμα του, ὁ Κάρολος Δ' μὲ μεγάλη ψυχραιμία τοῦ ἀπήντησε:

—Νομίζω ὅτι τὸ ἀξίωμά μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σᾶς περιμένω.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΜΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΑ "ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ,,
ΥΠΟ ΑΡΣΙΝΟΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ Μυρτούλα ζοῦσε μὲ τοὺς γονεῖς της καὶ τὸν μικρὸ ἀδελφό της στὰς Σέρρας, στὴν ὡραία αὐτὴ πόλι τῆς Μακεδονίας.

Ὁ πατέρας της ἦταν διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου κτήματος μακρυὰ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ κάθε παραμονὴ Χριστουγέννων ἤρχετο στὴν πόλι γιὰ νὰ περάσῃ μὲ τὴν οἰκογένειά του ὀλίγες ἑβδομάδες.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος τίμιος καὶ ἀκούραστος εἰς τὸ ἔργον του γι' αὐτὸ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κτήματος τὸν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ τὸν ἐφόρτωνε μὲ χίλια δυὸ πράγματα ὅταν τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἔφευγε γιὰ τὸ σπίτι του.

Ἐπλησίαζε λοιπὸν νὰ νυχτώσῃ. Τὸ χιόνι ἦταν πυκνὰ στρωμένο στοὺς δρόμους καὶ μεγάλες νυφάδες ἔπεφταν ἀπὸ ψηλά, ὅταν ἀκούστηκε τὸ κουδουνάκι τοῦ Κίτσου ποὺ ἔφερνε τὸν πατέρα ἀπὸ τὸ μακρυνὸ κτῆμα.

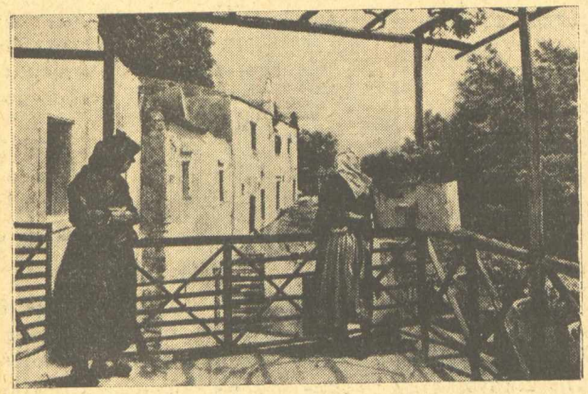

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γυρίσῃ ὁ πατέρας ἡ μητέρα τῆς Μυρτούλης, μ' ἀνυπομονησία τὸν περίμενε στὸ χαγιάτι.

Τὰ δυὸ παιδιὰ μὲ τὴν μητέρα τους ἔτρεξαν στὴν πόρτα νὰ τὸν καλωσορίσουν.

--Νὰ μᾶς ζήσῃς, πατερούλη, χρόνια πολλὰ καὶ καλὰ τοῦ φώναζαν τὰ παιδιὰ ἐνῷ τοῦ φιλοῦσαν τὰ χέρια.

Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογο, τὰ φίλησε κι' ἐκεῖνος καὶ ἀφοῦ εὐχήθηκε καὶ τὴ γυναῖκα του, ἄρχισαν οἱ δύο τους μαζὺ νὰ ξεφορτώνουν τὸ κουρασμένο ζῶο.

—Μὲ πόσο πολλὰ πράγματα ἔχεις φορτωμένο τὸν καϋμένο τὸν Κίτσο, πατέρα, εἶπαν τὰ παιδιά.

Καὶ πράγματι ὁ Κίτσος εἶχε φέρει δύο μεγάλες στάμνες, τὴ μιὰ πλατύστομη, ποὺ εὐωδίαζε ἀπὸ τὸ περίφημο γιαοῦρτι τοῦ κτήματος, τὴν καὶ ἄλλη γεμάτη μὲ γάλα, μιὰ κόφα, γεμάτη καρύδια καὶ κάστανα καὶ μιὰ ἄλλη γεμάτη λαχανικὰ καὶ μῆλα, κι' ἀκόμη δυὸ κόττες καθαρισμένες, ἕτοιμες γιὰ μαγείρεμμα, ἕνα λαγὸ καὶ μιὰ ἀγριόπαπια.

—Δὲν τὸν μέλλει τὸν Κίτσο, παιδιά μου, ὅσο καὶ νὰ τὸν φορτώσω. Πρέπει νὰ τὸν δῆτε πῶς τὸ καταλαβαίνει ὅταν ξεκινῶ γιὰ δῶ, σαστίζω κι' ἐγώ! Τὰ χαλινάρια δὲν μοῦ χρειάζονται, ἀρχίζει καὶ τρέχει, τρέχει σὰν νὰ θέλῃ νὰ μοῦ δείξῃ τὴ χαρά του!

—Κι' ἐμεῖς χαιρόμεθα ποὺ σὲ βλέπομε, Κίτσο μας, τοῦ λέγαν τὰ παιδιά, ἐνῷ τὸν χάϊδευαν, κι' ἐκεῖνος χρεμέτιζε γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὴν εὐχαρίστησί του.

—Ἐλᾶτε τώρα νὰ τὸν πᾶμε στὸν σταῦλο του γιὰ νὰ ξεκουραστῆ, εἶπε ὁ πατέρας.

Ὁ Κίτσος ἤξερε καλὰ τὸν δρόμο καὶ ξεκίνησε πρῶτος.

Ὅταν φθάσαμε στὸν σταῦλο, ὁ πατέρας, μ' ἕνα πυκνὸ χνουδωτὸ ὕφασμα τὸν σκούπισε ἀπὸ τὰ χιόνια ποὺ εἶχαν λυώσει ἐπάνω του, τοῦ ἔτριψε καλὰ τὴν πλάτη του.

Ἡ μητέρα ἄπλωσε κάτω, ἐπάνω σὲ χόρτο μιὰ πυκνὴ λινάτσα γιὰ νὰ μὴ ξαπλωθῆ τὸ ζῷο στὰ κρύα ξύλα τοῦ σταύλου.

Ὁ μικρὸς ἀδελφὸς ἀνέβηκε σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἄναψε τὸ καντυλάκι, ποὺ ἐκρέμετο στὸν τοῖχο. Τὰ ζῶα ποὺ εἶναι συνειθισμένα νὰ κοιμοῦνται πολλὰ μαζύ, δὲν εὐχαριστιοῦνται ὅταν εὑρεθοῦν ὁλομόναχα μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ σταῦλο.

Ἡ Μυρτούλα τοῦ ἔφερε κριθάρι κι' ἕνα κουβὰ γεμάτο καθαρὸ νερό.

—Ὄχι νερὸ ἀκόμη, παιδί μου, εἶπε ὁ πατέρας.

—Μὰ δὲν εἶναι κρύο, πατέρα, εἶναι ἀπὸ τὸ πηγάδι.

--Κι' ἀπὸ τὸ πηγάδι ἂν εἶναι, δὲν πρέπει ἀκόμη νὰ πιῆ. Ἀφοῦ φάῃ καὶ περάσῃ κάμποση ὥρα θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ τοῦ φέρω. Πᾶμε τώρα νὰ ζεσταθοῦμε κι' ἐμεῖς.

Εἰς τὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν πλάϊ στὸ μαγειριό, μιὰ μεγάλη φωτιὰ λαμποκοποῦσε στὸ τζάκι. Ἡ Μυρτούλα ἔτρεξε νὰ περιποιηθῆ τὸν πατέρα της πῆρε τὸ ἀδιάβροχό του καὶ τὶς βαρειές του μπόττες, τὶς ἔβαλε νὰ στεγνώσουν καὶ τοῦ ἔφερε τὰ σπιτικά του ροῦχα. Ἡ μητέρα ἄδειασε τὸ γάλα σ' ἕνα καζανάκι καὶ τὸ ἔβαλε στὴ φωτιὰ νὰ βράσῃ.

—Αὔριο εἶπε, ὅταν γυρίσουμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία θὰ πιῆτε ὅλοι ὅσο θέλετε καὶ ὅτι περισέψει θὰ τὸ κάμω ριζόγαλο. Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἐπῆγε πρὸς τὸν ἄνδρα της κσὶ τοῦ εἶπε κάτι μυστικά. Ἔπειτα ἄνοιξε τὴν μεγάλη κόφα καὶ γέμισε ἕνα καλάθι μὲ καρύδια, μῆλα καὶ κάστανα, ἔβαλε ἀπ' ἐπάνω καὶ μιὰ κόττα κι' ἕνα χριστόψωμο, ζεστὸ ἀκόμη.

—Ἔλα Μυρτούλα, κάπου θὰ σὲ στείλω, λέγει στὴν κόρη της.

—Μητέρα σκοτείνιασε, λέγει ἡ Μυρτούλα καὶ φοβᾶμαι.

Ἡ μητέρα ἐπῆγε πιὸ κοντὰ στὴν κορούλα της:

—Θὰ τὰ πᾶς σὲ πεινασμένα παιδιά, τῆς λέγει:

--Νὰ πάω μητέρα, σπεύδει νὰ ἀπαντήσῃ πρόθυμα αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Μυρτούλα, καὶ τρέχει νὰ βάλῃ τὸ ἐπανωφόρι της καὶ νὰ σκεπάσῃ τὰ μαλλάκια της μ' ἕνα μποξά.

—Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῆς, παιδί μου, ἐξακολουθεῖ ἡ μητέρα. Ὁ δρόμος μας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἶναι κλειστὸς σὰν αὐλή, κι' ἀπ' ἐδῶ θὰ σὲ φυλάῳ ἐγώ, δὲν θὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόρτα παρὰ ὅταν γυρίσῃς. Ἄκουσέ με τώρα καλά, παιδί μου, θὰ πᾶς ἴσια τὸ δρόμο σου ὡς ἐκεῖ ποὺ στρίβει. Στὸ δεξί σου χέρι θα βρῆς μιὰ πόρτα, θ' ἀνοίξῃς καὶ θὰ βρεθῆς σὲ αὐλὴ μὲ δωμάτια στὴ σειρά. Ρώτησε ἐκεῖ σὲ ποιὸ μένει ἡ κυρία Λανίκη, καὶ δῶσε της τὰ πράγματα. Ἂν σὲ ρωτήσῃ πῶς σὲ λένε πὲς τ' ὄνομά σου, ἂν σὲ ρωτήσῃ ὅμως τὸ δικό μου, χαιρέτησέ την καὶ φύγε. Νὰ θυμᾶσαι πάντα, παιδί μου, ὅταν κάνεις ἐλεημοσύνη, τὸ ἕνα σου χέρι νὰ μὴ ξέρῃ τὶ κάνει τὸ ἄλλο.

***

Ὅταν ἡ Μυρτούλα μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Λανίκης εἶδε κάτω στὸ πάτωμα πλαγιασμένα τρία παιδιὰ ἐπάνω σ' ἕνα ἁπλωμένο κιλήμι καὶ ἡ μητέρα τους δίπλα μ' ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά, ποὺ ἔκλαιγε δυνατά. Μιὰ λάμπα μὲ σπασμένο γυαλὶ ἐφώτιζε θαμπά. Οὔτε κάθισμα ὑπῆρχε στὸ δωμάτιο, οὔτε μαγγάλι μὲ φωτιά. Ἔκανε τόσο κρύο ἐκεῖ μέσα ὅσο καὶ στὸ δρόμο ἔξω μὲ τὸ χιόνι ποὺ ἀπὸ τὸ πρωΐ ἦταν στοιβασμένο. Μόλις τὰ παιδιὰ εἶδαν τὸ ψωμὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν.

—Ψωμί, μητέρα ψωμί, πεινοῦμε!

—Τὰ δύστυχα, εἶπε ἐκείνη, εἶναι νυστικὰ ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, μᾶς κυνήγησαν οἱ Βούλγαροι.

—Καὶ τὸ μωρό σας τὶ ἔπαθε καὶ κλαίει τόσο;

—Ἄχ! παιδί μου! ὅταν ξυπνήσαμε σήμερα τὸ πρωΐ τὸ σπίτι μας ἐκαίγετο, οἱ Βούλγαροι εἶχαν βάλλει φωτιὰ στὸ χωριό μας. Ἀπὸ τὴν τρομάρα μου κόπηκε τὸ γάλα μου καὶ εἶναι νυστικὸ κι' αὐτό. Πῶς νὰ τὸ ἡσυχάσω νὰ κοιμηθῆ!

—Θὰ ἡσυχάσῃ ἀμέσως ἔννοια σας. Τρέχω νὰ σᾶς φέρω, ὡραῖο ζεστὸ γάλα.

—Στάσου, κοριτσάκι μου, πῶς σὲ λένε;

—Μυρτούλα.

—Καὶ τὴν μητέρα σου;

—Δὲν θὰ σᾶς τὸ πῶ.

—Πῶς θὰ τὴν εὐχαριστήσω;

—Θὰ τὴν εὐχαριστήσω ἐγὼ ἐκ μέρους σας, εἶπε ἡ Μυρτούλα, κι' ἔφυγε τρεχάτη. Οὔτε φοβόταν τώρα οὔτε κρύωνε. Στὴν πόρτα τὴν περίμενε ἡ μητέρα της καὶ ἡ Μυρτούλα ἀμέσως τῆς διηγήθηκε τὶ εἶχε ἰδῆ.

—Εὐλογημένη νὰ εἶσαι, κόρη μου, ποὺ συλλογίσθηκες ἐκεῖνο, ποὺ δὲν ἦλθε στὸν δικό μου τὸ νοῦ! Εἶναι μικρὸ τὸ μωρό της;

--Μικρότερο ἀπὸ τὸ Νάσο μας, ὡς τριῶν μηνῶν.

—Θὰ τοῦ στείλω λοιπὸν τὸ γάλα μὲ τὸ μπιμπερὸν τοῦ Νάσου, ἔμαθε αὐτὸς τώρα νὰ πίνῃ μὲ τὸ φλυτζάνι, θὰ οἰκονομηθῆ καὶ χωρὶς αὐτό.

Ἀμέσως ἡ μητέρα ἑτοίμασε τὸ γάλα μὲ

ριζόνερο καί ζάχαρι, γιατὶ ἔτσι πρέπει κανεὶς νὰ τὸ δίνη στὰ μωρά, διαφορετικά, ὅταν εἶναι γάλα πρόβιο, εἶναι πολὺ παχὺ καὶ μπορεῖ νὰ βλάψη. Ἔπειτα ἐγέμισε κι' ἕνα μεγάλο κανάτι μὲ γάλα καθαρὸ κι' ἔδωσε τὶς ὁδηγίες της στὴν Μυρτούλα.

Ἡ Μυρτούλα ἔτρεξε πάλι πεταχτή.

—Ἔλα τώρα θὰ ἡσυχάσης μωρό μου τοῦ εἶπε καὶ τοῦ ἔβαλε τὸ μπιμπερὸν στὸ στόμα, ὅπως ἔκανε στὸν ἀδελφό της.

Ἐκεῖνο ἀμέσως ἡσύχασε, κατάπινε, κατάπινε μ' εὐχαρίστησι.

—Τὴν εὐχή μου νἄχης, κόρη μου, ποὺ μπῆκες σὰν ἄγγελος στὸ σπίτι μας, τῆς λέει ἡ μητέρα μὲ δάκρυα.

—Κυρία, λέγει ἡ Μυρτούλα, νὰ μὴ φοβᾶσθε πιὰ καθόλου, ἡ μητέρα μου θὰ κάνη ὅτι μπορέση γιὰ σᾶς. Θὰ σᾶς φέρουμε καὶ σκεπάσματα καὶ κάρβουνα γιὰ ν' ἀνάψετε τὸ μαγγάλι σας. Τώρα πιῆτε καὶ σεῖς ἀπ' αὐτὸ τὸ ζεστὸ γάλα, δὲν πειράζει ποὺ εἶναι παραμονὴ Χριστουγέννων, θὰ σᾶς ὠφελήση. Ἀσθενὴς καὶ ὁδοιπόρος ἁμαρτία δὲν ἔχει. Νὰ πιοῦν καὶ τὰ παιδιὰ κουρασμένα καθῶς εἶναι θὰ κοιμηθοῦν ἀναπαυμένα.

—Κόρη μου, πρὶν κοιμηθοῦμε ἀπόψε θὰ παρακαλέσωμε στὴν προσευχή μας τὸ Θεό, λύπη καὶ στενοχώρια καμμιὰ νὰ μὴ δοκιμάσετε οὔτε σὺ οὔτε ἡ οἰκογένειά σου.

Μὲ πόση χαρὰ ἐπέστρεψε ἡ Μυρτούλα σπίτη της! Τὸ χιόνι εἶχε παύσει, ὁ οὐρανὸς εἶχε καθαρίσει, καὶ ἡ σελήνη καθὼς ἐφώτιζε τὸν χιονισμένο δρόμο τὰ ἔκανε ὅλα νὰ φαίνωνται σὰν μιὰ ὡραία ζωγραφιά.

Πόσο γλυκειὰ ζέστη αἰσθάνθηκε, ὅταν μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο, ὅπου τὴν περίμεναν ὅλοι γιὰ νὰ δειπνήσουν !

Ἡ καρέκλα της ἦταν βαλμένη στὸ πλάι τοῦ πατέρα της.

Μὲ πόση ὄρεξι ἔφαγε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ νηστίσιμό της φαγητό!

Ἐσυλλογίζετο ὅτι τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα, εὐχαριστημένο τὸ μωρὸ ἡσύχαζε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του καὶ τὰ τρία ἄλλα παιδιὰ θὰ χόρταιναν πρὶν ἀποκοιμηθοῦν.

Πέρασαν χρόνια, ἡ Μυρτοῦλα μεγάλωσε, ἔγεινε νοικοκυρὰ σὲ δικό της σπίτι, ποτὲ ὅμως δὲν ξέχασε τὴν χαρὰ ποὺ αἰσθάνθηκε ἐκείνη τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων,

Γιὰ νὰ Γελᾶτε

Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀναφέρετε τέσσαρες ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος χωρὶς νὰ τὶς ὀνομάσετε, χωρὶς δηλαδὴ νὰ πῆτε δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, πέμπτη, παρασκευή, σάββατο ἢ κυριακή, ἐρωτᾷ ἕνας κύριος τοὺς παρευρισκομένους σὲ μιὰ κοσμικὴ συνκέντρωσι;

Κανεὶς δὲν ἀπαντᾷ καὶ ὅλοι τέλος ὁμολογοῦν ὅτι παραδίδονται.

—Λοιπὸν θὰ σᾶς τὶς ἀναφέρω ἐγώ. Σήμερα, χθές, αὔριο, προχθές.

***

Εἰς τὰς ἐξετάσεις :

—Πές μου παιδί μου ἀπὸ τὶ γίνεται ἡ ζάχαρι;

Ὁ μαθητὴς σιωπᾶ.

—Πῶς δὲν ξέρεις πὼς γίνεται ἀπὸ τὸ ζαχαροκάλαμο; Ξέρεις τουλάχιστο ἀπὸ τὶ γίνεται ἡ μπύρα;

—Μάλιστα, κύριε καθηγητά, σπεύδει ν'ἀπαντήση ὁ μαθητής, ἀπὸ τὸ μπυροκάλαμο.

***

Στὸ ἑστιατόριο

Ὅταν ἤμουνα παιδάκι, ἔλεγεν ὁ ὁμιλιτικώτατος σερβιτόρος· εἴχαμε, ξέρετε, στὸ σπίτι μας κοτόπουλα καὶ καθ' ἕνα εἶχε καὶ τὄνομά του.

—Καὶ πόσων χρονῶν εἶσαι; ἐρώτησεν ὁ ξένος, ποὺ ἀγωνίζονταν νὰ κόψη μὲ τὸ μαχαῖρι τὸ σκληρότατο κοτόπουλο.

—Ἑξῆντα, κύριε.

—Ἀ! Μήπως μπορεῖς νὰ θυμυθῆς τὸ ὄνομα τοῦ κοτοπουλιοῦ ποὺ τρώω.

***

Ἔξοχη ἰδέα !

Ὁ μικρὸς Τάκης ζητάει μιὰ πεντάρα ἀπ' τὴ μητέρα του :

--Τὶ τὴν ἔκανες ἐκείνη ποὺ σοῦδωσα χθές; τὸν ρωτᾷ.

—Τὴν ἔδωκα σ' ἕνα γέρο.

—Καλά, παιδί μου. Νὰ πάρε την...

Τὴν ἀκόλουθ' ἡμέρα:

—Μαμά, μοῦ δίνεις μιὰ πεντάρα ἀκόμα; ξέρεις... γιὰ τὸ γέρο.

--Μὰ γιατὶ τόσο πολὺ ἐνδιαφέρεσαι γι' αὐτὸν τὸν γέρο;

—Γιατὶ πουλάει καραμέλες.

Ἡ Τέχνη

Ο ΦΑΝΗΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

—Μὴν προχωρεῖς πολὺ Φάνη... Μή τὴν τρεχάλα σου ξέχασες δύο περίφημα ἀγάλματα στὴν αἴθουσα τοῦ Ποσειδῶνος... Κάτι σὲ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα καὶ ὅπως πάντα δὲν βάστηξες τὴν περιέργειά σου, ὕστερα μπήκαμε στὴν αἴθουσα τῶν Κοσμητῶν ἀπὸ κεῖ στὰ ἀνάγλυφα τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ... οἱ χάλκινοι ἀνδριάντες ξεχάστηκαν.

—Οἱ χάλκινοι ἀνδριάντες!!! Νὰ πᾶμε ἀμέσως πίσω θεῖτσα! Τρελλαίνομαι γιὰ τὰ χάλκινα ἀγάλματα. Μοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωση, πὼς εἶναι πιὸ ζωντανά, πιὸ ἀνθρώπινα ἀπὸ τὰ μαρμάρινα.

—Ἴσως νὰ μὴν ἔχεις ἄδικο Φάνη.. Εἶναι. καὶ στερεώτερα καὶ διατηροῦνται περισσότερους αἰῶνες.

Γυρίσαμε λοιπὸν πάλι πίσω καὶ σταθήκαμε μπρὸς στὸν Ἔφημο τῶν Ἀντικυθήρων.

—Γιατὶ λέγεται ἔτσι θεῖτσα αὐτὸ τὸ ἄγαλμα;

— Γιατὶ βρέθηκε στὴ θάλασσα κοντὰ στὸ νησὶ Ἀντικύθηρα... Κάποιο Ρωμαϊκὸ καράβι ἀπὸ κεῖνα ποὺ μετέφεραν στὴ Ρώμη τὰ κλεμμένα ἀπὸ τοὺς κατακτητὰς Ἑλληνικὰ ἀριστουργήματα, βούλιαξε σὲ κεῖνο τὸ μέρος. Ὁ ὡραῖος αὐτὸς «Ἔφηβος» ἤθελε νὰ μείνη στὴν Ἑλλάδα ἔστω καὶ στὸν πάτο τῆς θαλάσσης... Καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι τὸν ἀνακάλυψαν καὶ τὸν ἔφεραν μὲ χαρὰ στὴ θέση ποὺ τοῦ ταιριάζει. Στὸ Ἑλληνικό μας Μουσεῖο...

—Καὶ τὶ ἐκρατοῦσε στὸ χέρι του θεῖτσα τὸ ὡραῖο αὐτὸ παλληκάρι; Σίγουρα κᾶτι στρογγυλό... ἴσως ἕνα τόπι,

Τὸ παιδὶ τοῦ Μαραθῶνος

—Λένε πὼς παριστάνει τὸν Πάλη ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του τὸ μῆλο τῆς ἔριδος νὰ τὸ δώση στὴν ὡραιότερη θεά!! Ἄλλοι εἶπαν πὼς εἶναι ὁ Περσέας ποὺ ἔφερνε τὸ κεφάλι τῆς Μέδουσας... Μὰ τὸ πιὸ πιθανὸ εἶναι αὐτὸ ποὺ εἶπες ἐσὺ Φάνη... Θὰ εἶναι κανένας ἀθλητὴς ποὺ ἔριχνε τὴ σφαῖρα.

—Καὶ τίνος αἰῶνος εἶναι αὐτὸ τὸ ἄγαλμα θεῖτσα... Ἀπὸ τὴ στάση, καὶ τὴν ὡραία ἀθλητικὴ κορμοστασιὰ κι' ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἐγὼ λέω πὼς εἶναι κλασσικῆς ἐποχῆς.

—Δὲν εἶναι βέβαιος οὔτε ἡ ἡλικία του παιδί μου... ἄλλοι τὸ θέτουν στὸν 4ο, ἄλλοι στὸν 3ον π. Χ. αἰῶνα... Ἕνα μονάχα εἶναι σίγουρο Φάνη. Πὼς τὸ ἔργο εἶναι Πελοποννησιακῆς τέχνης... Ὡραῖο πρόσωπο ἀλλὰ μὲ τυπικὰ χαρακτηριστικὰ χωρὶς ψυχικὴ ἔκφραση κι' ἐξυπνάδα... Περισσότερη προσοχὴ δόθηκε στὸ σῶμα καὶ στὸ ἀθλητικὸ παράστημα.

—Καὶ κεῖνο τὸ ἄλλο θεία; Τὶ ὡραῖο ποὺ εἶναι; Αὐτὸ εἶναι παιδὶ ἀκόμη. Μὰ τὸ προσωπάκι του εἶναι πολὺ ἔξυπνο καὶ συμπαθητικό... Τὰ μάτια του λάμπουν... Πῶς λέγεται καὶ ποῦ βρέθηκε θεῖτσα;

—Αὐτὸ τὸ ὡραῖο χάλκινο ἀγαλματάκι εἶναι γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα «Τὸ Παιδὶ τοῦ Μαραθῶνος». Βρέθηκε στὴ θάλασσα κι' αὐτὸ καὶ ἀσφαλῶς ἔχει τὴν ἴδια ἱστορία ποὺ ἔχει καὶ ὁ «Ἔφηβος». Εἶχε πνιγῆ τὸ καράβι ποὺ τὸν μετέφερε στὴ Ρώμη. Παριστάνει ἕνα παιδὶ ποὺ κάτι κρατεῖ στὸ ἀριστερό του χέρι καὶ ζυγίζει τὸ

βάρος του... Λένε πὼς ἴσως ἔλαβε μέρος σὲ ἀγῶνα δίσκου, μὲ νέους πολὺ μεγαλυτέρους του καὶ νίκησε... Αὐτὸ τὸ δείχνει ἡ ταινία τοῦ νικητοῦ ποὺ φορεῖ στὸ σγουρόμαλλο κεφαλάκι του. Ἐδῶ ὅμως παριστάνεται στὴ στιγμὴ ποὺ ἀνήσυχος λίγο δοκιμάζει τὸ βάρος τοῦ δίσκου ποὺ εἶναι πολὺ παχὺς καὶ μεγάλος γιὰ τὴ δική του ἡλικία... Γι' αὐτὸ ἔχει συγκεντρωμένο κι' ὑπολογιστικὸ τὸ βλέμμα κυτάζοντας σ' ἕνα σημεῖο ψηλότερα ἀπὸ τὸ δίσκο γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἐκτιμήση τὸ βάρος του. Ἀσφαλῶς δὲ εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ζύγιασμα, γιατὶ τὸ ἄλλο χέρι σηκωμένο ψηλά, ἔχει ἑνωμένα μὲ πεποίθηση τὰ δυὸ δάκτυλα τὸ δείκτη καὶ τὸν ἀντίχειρα. Τίνος ἐποχῆς τὸ λὲς Φάνη;

—Θᾶναι ἔργο τοῦ 4ου π. Χ. αἰῶνα κι' αὐτό... Μὰ δὲν εἶναι Πελοποννησιακό... Ἀπὸ τὴν πλούσια ἐσωτερικὴ ζωὴ ποὺ φαίνεται στὴν ἔκφρασή του, ἀπὸ τὸ βαθὺ καὶ ἔξυπνο βλέμμα κι' ἀπὸ τὸ συμπαθητικώτατο πρόσωπό του λέω, θεῖτσα πὼς θᾶναι Ἀθηναϊκό. Δὲν ξέρω πάλι... μὰ ἔτσι θαρρῶ κατάλαβα τὴ διαφορὰ τῆς Ἀττικῆς καὶ Πελοποννησιακῆς σχολῆς ἀπὸ ὅσα μοῦδειξες ὡς τώρα.

—Περίφημα Φάνη... Τὸ ἔργο εἶναι Ἀττικό... καὶ σὺ—σοῦ τὸ ξαναλέω—καταλαβαίνεις ἀπὸ τέχνη...

—«Πᾶμε τώρα νὰ δοῦμε ὅτι μᾶς ἀπομένει γιὰ νὰ τελειώσωμε τὸ Μουσεῖο... Εἴδαμε τὴ γλυπτική μας, μένει ἡ ἀγγειογραφία σ' ὅλη τὴν ἐξέλιξή της.

—Πᾶμε νὰ δοῦμε τὰ ἀγγεῖα μὲ τὶς περίφημες παραστάσεις καὶ τὴ κομψὴ διακόσμησή τους.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

* * *

Παιχνίδι Ἰνδικὸ

Διαλέγετε ἕνα ὁμαλὸ ἔδαφος καὶ μαζεύετε ὅσα δήποτε παιδιὰ ποὺ σχηματίζουν ἕνα τετράγωνο.

Ἕνα παιδὶ μένει ἀπ' ἔξω καὶ εἶναι ὁ κυνηγός ποὺ κρατῶντας ἕνα μανδῆλι μὲ κόμπο στὴν ἄκρη, κτυπᾶ τὰ παιδιά. Αὐτὰ γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν σκύβουν τὸ κεφάλι καὶ τότε ὁ κυνηγὸς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὰ κτυπήση. Τὸ παιδὶ ποὺ θὰ κτυπηθῆ δικαίως, γίνεται κυνηγός, ἂν ὅμως κτυπηθῆ ἄδικα, δηλαδὴ σὲ στιγμὴ ποὺ εἶνε σκυμμένο, τότε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναγκάση τὸν κυνηγὸ νὰ σκύψη καὶ νὰ τὸν κτυπήση αὐτός.

Ὁ λαρὸς

Διαλέγετε ἕνα ὁμαλὸ ἔδαφος. Μαζεύονται 30 ἕως 40 παιδιὰ καὶ χωρίζονται σὲ δύο ἰσάριθμες μερίδες. Ἔπειτα σχηματίζουν δύο κύκλους μὲ τὸ ἴδιο κέντρο καὶ μὲ ἀπόστασι 30 ἑκατοστῶν ὁ ἕνος κύκλος ἀπὸ τὸν ἄλλο, κάθε δὲ παιδὶ τοῦ ἔξω κύκλου στέκεται μπροστὰ σ' ἕνα παιδὶ τοῦ μέσα.

Δύο ἄλλα παιδιὰ ἐπὶ πλέον, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας λέγεται κ υ ν η γ ὸ ς καὶ ὁ ἄλλος λ α γ ό ς, στέκονται ἀπ' ἔξω ἀπὸ τοὺς δύο κύκλους, ὁ λαγὸς ὀλίγα βήματα ἔμπροσθεν τοῦ κυνηγοῦ.

Ὅταν δοθῆ τὸ σύνθημα, ὁ λαγὸς ξεκινᾶ καὶ ὁ κυνηγὸς τρέχει ἀπὸ πίσω του, προσπαθῶντας νὰ τὸν πιάση. Ὁ λαγὸς γιὰ νὰ σωθῆ δὲν ἔχει παρὰ νὰ εἰσχωρήση μέσα στὸν κύκλο καὶ νὰ σταθῆ ἔμπροσθεν τοῦ παιδιοῦ ποὺ θὰ σχηματίζη τὸν ἐσωτερικὸ κύκλο καὶ τὸ ὁποῖον θὰ εὑρίσκεται ἀμέσως πρὸς τὰ δεξιά του καθὼς θὰ εἰσέλθη στὸν κύκλο. Τότε τὸ παιδὶ ποὺ θὰ εὑρίσκεται στὸν ἐξωτερικὸ κύκλο καὶ τὸ ὁποῖον τώρα πλέον θὰ εἶναι τρίτος, θὰ σπεύση νὰ ξεκινήση, διότι τώρα αὐτὸ θὰ εἶναι ὁ λαγός, τὸν ὁποῖον ὁ κυνηγὸς θὰ κυνηγᾶ. Καὶ γιὰ νὰ σωθῆ, θὰ κάμη ὅτι ἔκαμε καὶ ὁ προηγούμενος λαγὸς καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἂν ὅμως συμβῆ νὰ προφθάση ὁ κυνηγὸς νὰ τὸν κτυπήση προτοῦ εἰσχωρήση στὸν κύκλο, τότε πάραυτα ὁ κυνηγὸς μεταβάλλεται σὲ λαγὸ καὶ ὁ λαγὸς σὲ κυνηγό.

Ἡ ἀράχνη καὶ ἡ μῦγα

Ἕνα παιδί, δηλαδὴ ἡ ἀράχνη, πηγαίνει καὶ κρύβεται ὅπου θέλει. Ἕνα τέταρτο ἀργότερα τὰ ἄλλα, δηλαδὴ ἡ μῦγες, ξεκινᾶν γιὰ νὰ τὴν εὕρουν. Μποροῦν ν' ἀκολουθήσουν ὁποιαδήποτε διεύθυνσιν θέλουν, φθάνει ὅταν ἐπιστρέψουν νὰ διηγηθοῦν τὶ εἶδαν.

Ἐὰν στὸ διάστημα μιᾶς ὥρας οἱ μῦγες δὲν βρίκαν τὴν ἀράχνη τότε ἡ ἀράχνη κερδίζει. Ὅταν δὲ ἐπανέλθη πρέπει νὰ ἀναφέρη ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν ποὺ εἶδε.

Τὸ κυνήγι τοῦ ποντικοῦ

Νὰ κι' ἕνα παιχνίδι κατάλληλο γιὰ βροχερὴ μέρα, ποὺ τὰ παιδιὰ θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ μείνουν κλεισμένα μέσα σ' ἕνα δωμάτιο.

Πέρνετε ἕνα μανδῦλι κατὰ προτίμησιν χρωματιστὸ καὶ δένοντάς του διαφόρους κόμβους τοῦ δίνετε τὸ σχῆμα ἑνὸς μεγάλου ποντικοῦ. Ἔπειτα ὅλοι οἱ παῖκται, ἐκτὸς ἑνὸς ἐξέρχονται τοῦ δωματίου. Αὐτὸς ποὺ μένει τοποθετεῖ τὸν ποντικὸ ὅπου θέλει, φθάνει νὰ φαίνεται ἀπ' ὅπου κι' ἂν σταθῆ κανείς. Τότε ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ ἔρχονται μέσα. Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ δῆ τὸν ποντικὸ κάθεται ἀμέσως χωρὶς νὰ πῆ τίποτε. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὅταν κι' αὐτοὶ μὲ τὴν σειρά τους ἰδοῦν τὸν ποντικό. Ὁ τελευταῖος ποὺ θὰ τὸν ἰδῆ θὰ εἶναι ὁ ἀνόητος.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

Ὁ καϋμένος ὁ παπποῦς ἀπὸ τόσον καιρὸ τώρα δὲν ἐξεκρέμασε καθόλου τὸ τουφέκι του, δὲν τὸ ἐκαθάρισε, δὲν ἑτοίμασε ὅπως συνηθίζει πάντοτε τὶς καρτοῦσες του. Οὔτε τὶς χονδρὲς ἀπὸ δέρμα τράγου μπότες του ἄγγιξε, οὔτε τὸ κυνηγετικό του δισάκι. Τίποτ' ἀπ' αὐτά, παρὰ κάθεται μελαγχολικὸς κοντὰ στὸ τζάκι καὶ καπνίζει διαρκῶς μὲ τὴ χρονομαυρισμένη χονδρὴ πίππα του, ἀφίνων πλατυὰ σύννεφα καπνοῦ.

Ἔξω τὰ βουνὰ εἶναι χιονισμένα, μὰ δὲν φυσᾶ καθόλου· ὁ καιρὸς ἀπὸ χθὲς βράδυ ἔφτιασε πολύ, ὁ οὐρανὸς ἐξαστέρωσε, κι' ὁ ἥλιος λάμπει τώρα ἐπάνω εἰς τὸ στερέωμα καὶ χρυσίζει τὸν κόσμο. Καθὼς πέφτει δὲ τὸ φῶς του στὰ χιόνια, μιὰ μεγάλη ἀντανάκλασις σκορπίζεται δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ὅλ' οἱ χωρικοὶ ἔχουν βγῆ ἔξω ἀπὸ τὶς πόρτες τους καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν ὡραία λιακάδα, ἢ καθαρίζουν τὸ χιόνι κι' ἐξετάζουν τὶς ζημιὲς ποὺ ἐπροξένησε στὰ σπίτια τους ἡ κακοκαιρία. Τὰ παιδιὰ παρεκεῖ παίζουν μπάλες μεταξύ τους καὶ φτιάνουν ἀπὸ χιόνι κοῦκλες. Μόνον ὁ παπποῦς ἐξακολουθεῖ νὰ καπνίζη λυπημένος τὴν πίππα του, χωρὶς νὰ σαλεύη καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του.

Μὰ τὶ νὰ ἔχη λοιπόν;

Ὅταν ἐπῆγε τὴν τελευταία φορὰ στὸ κυνῆγι, ἔφυγε χαρωπὸς καὶ εὐδιάθετος, ὅπως πάντοτε, ἀλλ' ὅταν ἐπέστρεψε τὸ πρόσωπό του δὲν ἦταν πιὰ χαρούμενο, ἀπεναντίας ἦταν λυπημένο καὶ ὠχρὸ σὰν τὸ θάνατο. Σαράντα χρόνια τώρα ὁ παπποῦς πηγαινοέρχεται στοὺς λόγγους, ἀνεβοκατεβαίνει στὰ δάση, στὰ φαράγγια, στὶς πλαγιές, καὶ σκαρφαλώνει παντοῦ σὰν κατσίκι, προκειμένου νὰ βρῆ κυνῆγι.

Τὸν χειμῶνα κτυπάει ἀγριόπαπιες, πάνω στὶς λίμνες τοῦ βουνοῦ, ἤ ὅ,τι ἄλλο τύχει, τὸ δὲ καλοκαῖρι ἀπ' ὅλα. Μὰ συνηθισμένη του δουλειά, πάντοτε, εἶναι νὰ πηγαίνη νὰ σκαρφαλώνη τὸ βράδυ, μὲ τὸ φεγγάρι, κάτω στὰ δένδρα τοῦ ποταμοῦ, καὶ σὰν ἀργὰ τὴν νύκτα προβάλλουν ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ὄχθη τ' ἀγριογούρουνα, αὐτὸς ὅπου κάνει καρτέρι ἀπ' ἐπάνω, κτυπᾶ πολλὲς φορὲς δύο-τρία! Εἶναι ἀκούραστος ὁ παπποῦς· οὔτε οἱ καιροὶ τὸν ἐκούρασαν οὔτε τὰ λαγκάδια.

..Μὰ τώρα τὶ νὰ ἔχη;

Κανεὶς δὲν ἐστάθη ἄξιος νὰ τοῦ πάρη τὸ μυστικό του. Ἀδίκως ἡ γιαγιὰ τὸν ἐσταύρωσε νὰ τῆς μιλήση, ἀδίκως ἡ Μηλίτσα, ἡ μικροῦλα μου ἀδελφοῦλα καὶ ἐγγονή του, πηγαίνει εὐμορφοστολισμένη καὶ κάθεται κοντά του στὸ τζάκι, νὰ τοῦ χαϊδεύη τὰ κάτασπρα μαλλιά, νὰ τὸν παρακαλεῖ νὰ τῆς 'πῆ τὶ ἔχη, ἢ νὰ προσπαθῆ νὰ τὸν κάνη νὰ γελάση φυσῶντας τὸν καπνὸ τῆς πίππας του ξεκαρδισμένη στὰ γέλοια. Ἀδίκως!

—Τὶ ἔχεις λοιπὸν παπποῦ, γιατὶ δὲν μοῦ μιλᾶς πιά; Τὶ σοῦ ἔκανα; Ἐκεῖνος ξεροβήχει καὶ της λέγει νὰ φύγη, νὰ πάη νὰπαίξη...

Μοναχὰ ὅμως σ' ἐμένα 'μίλησε:

—Βάρεσα παιδί μου στὸ κυνῆγι μιὰ κίσσα· καθὼς τὴ σήκωνα σ'τὰ χέρια, κ' ἐξεψυχοῦσε, μοῦ φώναξε: «ἄχ παπποῦ τὶ ἔκανες!»

..Οἱ κίσσες μιλοῦν ὅπως οἱ Παπαγάλοι, φαίνεται λοιπὸν πὼς ὁ ἰδιοκτήτης της τὴν εἶχε μάθει νὰ ψιθυρίζη αὐτὴν τὴ φράσι.

ΔΙΜΙΛΙΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΜΟΡΦΩΝΕΣΤΕ

Πῶς εἶνε τὰ ὑποβρύχια

Τόσο μεγάλο ρόλο ἔπαιξαν καὶ παίζουν ἴσως ἀκόμη ἓν μέρει, τὰ ὑποβρύχια σ' αὐτὸ τὸν πόλεμο ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα, θὰ ἔχουν μεγάλη περιέργεια νὰ ξέρουν πῶς εἶνε κατασκευασμένα τὰ πλοῖα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐνεδρεύοντα ὑπούλως κάτω ἀπὸ τὸ νερό, σκορπίζουν τὸ θάνατο καὶ τὴ καταστροφὴ μὲ τὸ φοβερὸν ὅπλο των, τὴν τορπίλλα.

Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι κάμομε μιὰ ἐπίσκεψι μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σημερινὰ ὑποβρύχια.

Μιὰ χαλύβδινη σκάλα, ἑνώνει τὸ κῦτος τοῦ πλοίου μὲ τὴν κορυφὴ τοῦ πυργίσκου, ὁ ὁποῖος βρίσκεται ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ ὑποβρύχιον καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον μπαίνει κανεὶς μέσα στὸ πλοῖον, δι' ἑνὸς μικροῦ φεγγίτου. Μόλις μποῦμε ἀπὸ τὸ φεγγίτη αὐτὸν πλῆθος στιλπνῶν στροφίγγων καὶ μοχλῶν ἀπειλοῦν νὰ ξεσχίσουν τὰ ροῦχα μας καθὼς κατεβαίνουμε τὴ σκάλα. Ἐπὶ τέλους ὅμως. φθάνομεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πλοίου τὸ ὁποῖον μοιάζει μὲ πελώριο ποῦρο ποὺ ἔχει καὶ ἕνα πάτωμα εἰς τὰ δύο τρίτα τοῦ ὕψους του.

Μπροστὰ στὴν πλώρη, εὑρίσκονται οἱ δύο τορπιλλοβλητικοὶ σωλῆνες καὶ πίσω ἀπ' αὐτούς, κεῖντσι ἡ τορπίλλες, στερεωμένες ἐπάνω στὸ κατάστρωμα μὲ χαλύβδινα σύρματα καὶ ἕτοιμες πρὸς χρῆσιν. Κάθε τορπίλλη, ὅταν ἐκραγῇ, σχηματίζει στὴν πλευρὰ τοῦ πλοίου κατὰ τοῦ ὁποίου ἐκσφενδονίζεται, μιὰ τρύπα ἀρκετὰ μεγάλη, ὥστε νὰ χωρῇ νὰ περάσῃ ἕνα ὁλόκληρο κάρρο. Λίγο πιὸ πίσω ἀπὸ τοὺς τορπιλλοβλητικοὺς σωλῆνες, ὑπάρχει εἰς τὰ ταβάνια ἕνα τετράγωνον ἐξόγκωμα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον κατεβαίνει τὸ κανόνι, ὅταν τὸ ὑποβρύχιον βυθίζεται. Κάτω δὲ ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ ἐξόγκωμα αὐτὸ ὑπάρχει μηχάνημα λειτουργοῦν μὲ πεπιεσμένον ἀέρα, τὸ ὁποῖον ἀνεβάζει τὸ κανόνι καὶ τὸν πυροβολητὴν ἐπάνω ὅταν πρόκειται νὰ κανονιοβολήσουν καὶ τοὺς κατεβάζει ὅταν τελειώσῃ ὁ κανονιοβολισμός. Ἡ ἀποθήκη τῶν πυρομαχικῶν, εὑρίσκεται ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ κανονιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον συγκινωνεῖ μὲ ἕνα μικρὸ τετράγωνο ἄνοιγμα. Ἕνα στενὸ τραπέζι καὶ πάγκοι στερεωμένοι στὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου, οἱ ὁποῖοι χρησιμεύουν τὴν μὲν ἡμέρα γιὰ καθίσματα τὴν δὲ νύχτα γιὰ κρεββάτια, ἀποτελοῦν τὴν τραπεζαρία καὶ τὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ πλοίου. Ὅταν τὸ ὑποβρύχιο πρόκειται νὰ δράσῃ, τὸ τραπέζι αὐτὸ συμμαζεύεται κάτω ἀπὸ τὸ ταβάνι.

Στὸ κέντρον τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον βρίσκεται ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν πυργίσκο, μένει ὁ κυβερνήτης. Ἐδῶ βρίσκεται τὸ περισκόπιον, τὸ ὁποῖον εἶνε τηλεσκόπιον μὲ γωνίες, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν πρύσματα καὶ φακοὶ τοποθετημένα κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἀντανακλοῦν μέσα εἰς τὸ πλοῖον ὅσα πράγματα ὑπάρχουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Τὸ περισκόπιον αὐτό, ἀνεβαίνει, κατεβαίνει καὶ μπορεῖ νὰ στραφῇ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις τοῦ ὁρίζοντος.

Στὸ μέρος αὐτό, εὑρίσκεται ἐπίσης, ἡ πυξίδα, ὁ τροχὸς τοῦ τιμονίου, ὁ δείκτης τῆς ταχύτητος τοῦ πλοίου. τὰ μανόμετρα τὰ ὁποῖα δείχνουν τὴν πίεσι τῶν δοχείων τοῦ πεπιεσμένου ἀέρα, τὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα δείχνουν τὸ βάρος τοῦ νεροῦ ποὺ βρίσκεται μέσα στὶς δεξαμενὲς τῆς σαβούρας, βυθόμετρα, ὄργανα τὰ ὁποῖα δείχνουν τὴν γωνία ποὺ σχηματίζουν τὰ ὁριζόντια καὶ τὰ κάθετα τιμόνια καὶ δύο φωταγωγοὶ σωλῆνες, ἕνας γιὰ τὲς κινητήριες μηχανὲς καὶ ὁ ἄλλος γιὰ τοὺς τορπιλλοβλητικοὺς σωλῆνες.

Πίσω στὴν πρύμη, ὅλως διόλου στὴν ἄκρη, εἶνε ἡ κινητήριες μηχανές, ἡ ὁποῖες ἐργάζονται μὲ γκαζολίνα καὶ χρησιμοποιοῦνται μόνον ὅταν τὸ πλοῖο ταξιδεύει στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης γιατὶ ὅταν εἶνε βυθισμένο, ἐργάζεται μὲ ἠλεκτρικοὺς κινητῆρες, οἱ ὁποῖοι βρίσκονται ἐπίσης στὴ πρύμη.

Μέσα στὸ ὑποβρύχιο, δὲν ὑπάρχει διόλου ἄδειος χῶρος. Κάτω ἀπὸ τὸ κατάστρωμα, εἶνε ἡ διάφορες δεξαμενές, ἡ ὁποῖες εἶνε χωρισμένες ἡ μία ἀπ' τὴν ἄλλη. Γι' αὐτὸ ὁ κυβερνήτης μπορεῖ νὰ γεμίσῃ ὅσες θέλει. Ὅταν τὸ πλοῖο θέλει νὰ βυθισθῇ ἀμέσως, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ κάποιο κίνδυνο, γεμίζει ὅλες τὶς δεξαμενὲς συγχρόνως καὶ βυθίζεται σὰν πέτρα. Συνήθως ὅμως, γεμίζει μερικὲς δεξαμενὲς μόνο καὶ βυθίζεται σιγά σιγά, ὅταν δὲ κατεβῇ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, μεταχειρίζεται τὰ ὁριζόντια τιμόνια του καὶ κατεβαίνει βαθύτερα μὲ μακρὺ ἐπικλινὲς βούτημα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δεξαμενὲς τῆς σαβούρας, ὑπάρχουν καὶ ἄλλες γιὰ πόσιμο νερό, ἀποθῆκες τροφίμων, ἀποθῆκες ἐργαλείων κλπ. Ἀπὸ κάτω δὲ ἀπ' αὐτὲς εἶνε ἡ ἠλεκτρικὲς συστοιχίες ποὺ δίνουν τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στοὺς κινητῆρες, ἡ ἀποθῆκες ἐργαλείων, περιέχουν μικρὲς ἄγκυρες, σύρματα, καλώδια, διάφορα ἐργαλεῖα γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τῶν μηχανῶν καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν κατεστρεφομένων μερῶν των.

Στὴν ὑπηρεσία τῶν ὑποβρυχίων, δὲν γίνονται δεκτοὶ ἄνδρες ἡλικίας κατωτέρας τῶν 23 ἐτῶν. Στὶς σημερινὲς ὅμως δύσκολες περιστάσεις, ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν πληρωμάτων τῶν ὑποβρυχίων καὶ νέοι 19 καὶ 20 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐκτελοῦν τὶς ὑπηρεσίες ἐπίσης καλὰ ὅπως καὶ οἱ παληοὶ ναῦτες.

Τὴ πρώτη φορὰ ποὺ βυθίζονται, οἱ ἀρχάριοι βλέπουν διαρκῶς γύρω τους, γυρεύοντας νὰ πιασθοῦν ἀπὸ κάπου. Συχάζουν ὅμως γρήγορα μὲ τὰ εἰρωνικὰ μειδιάματα τῶν παληῶν, οἱ ὁποῖοι ξέρουν ὅτι τὰ πράγματα εἶνε ἐν τάξει. Μετὰ τὸ πρῶτο βύθισμα, συνηθίζει πιὰ κανεὶς καὶ δὲν φοβᾶται.

Αὐτὸ εἶνε μὲ λίγα λόγια τὸ φοβερὸ ὑποβρύχιο.

Ἡ Μυθολογία μας

Η ΘΕΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἐλᾶτε τώρα παιδιὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ κι' ἐγὼ πῶς γεννήθηκε ἡ πιὸ ὄμορφη Θεὰ τοῦ Ὀλύμπου, εἶπε, ἡ μεγάλη ἀδελφή, ἡ Ἀνθούλα ποὺ πήγαινε στὸ Πανεπιστήμιο. Ξέρετε γιὰ ποιὰ Θεὰ σκοπεύω νὰ σᾶς μιλήσω;

—Γιὰ τὴν Ἀφροδίτη φώναξαν ὅλα μαζὶ τ' ἀδέρφια καὶ τὰ ματάκια τους ἔλαμψαν ἀπὸ χαρά.

Ἡ μεγάλη ἀδελφὴ πῆρε τὴν πολυθρόνα ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπᾶ καὶ θρονιάστηκε ἀντίκρυ τους. Πῆρε εἴδησι καὶ ἡ γιαγιὰ πὼς θὰ μιλοῦσε ἡ Ἀνθούλα καὶ πῆρε τὸ πλέξιμό της κ" ἦρθε ν' ἀκούσῃ κι' ἐκείνη. Τὴ μεγάλη της ἐγγονὴ τὴν εἶχε ξεχωριστὸ καμάρι γιατὶ ἦταν κι' ὄμορφη καὶ σοφή.

—Δὲν τὴν ἐγέννησε μάννα, τὴ Θεὰ τῆς ὀμορφιᾶς. ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ Ἀνθούλα... καὶ οὔτε περίμεναν χρόνο μὲ τὸ χρόνο νὰ ξεφουντώσῃ καὶ νὰ ξεχυθῇ λίγο – λίγο σ' ὅλη τὴ λάμψι της ἡ περίφημη καλλονή της

«Ἦταν ἕνα ρόδινο πρωϊνὸ κι' ἡ ἀχνογάλαζη θάλασσα χαμογελοῦσε. Γαλήνια καὶ ἀτάραχη φιλοῦσε τ' ἀκρογιάλι τῆς Κύπρου χωρὶς οὔτε κυματάκι νὰ τὴν ρυτιδώνῃ... Ἄξαφνα φάνηκε λίγος ἀφρὸς ποὺ μεγάλωνε ἁπλώνοντας τὴ χιονάτη ἀσπράδα του σ' ἕνα κύκλο γύρω Κάποιος φαινόταν ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς θάλασσας νὰ ζητᾶ νὰ ξεπροβάλλῃ στὴν ἐπιφάνεια... Ρόδα χυθῆκαν στὸ πέλαγος... Ὁ ἀφρὸς ἔπαιρνε σχῆμα, γινόταν σάρκα βελούδινη...

«Μιὰ πεντάμορφη κόρη ξεπροβάλλει ὁλοζώντανη μὲ τὰ ὁλόξανθα μαλλιά της ὑγρὰ ποὺ χρυσώναν τοὺς λαξευτοὺς ὤμους της... Στάθηκε ὁλόρθη κι' ἡ θάλασσα σκεπάστηκε μὲ κρῖνα καὶ ροδοπέταλα...Πατοῦσε τὰ κρινόλευκα ἁβρά της πόδια σ' ἕνα κοχύλι ὁλάνοιχτο... Ἡ αὔρα χάϊδευε τὰ μαλλιά της καὶ καθὼς χαμογελοῦσε ὁ πόντος ἔπαιρνε ζωή..

Στ' ἀκρογιάλι τῆς Κύπρου οἱ Χάριτες καὶ οἱ Ὧρες τὴν καρτεροῦσαν. Στόλισαν τὸ λαιμό της μὲ περίφημο περιδέραιο, τὰ μπράτσα της μὲ λαμπρὰ στολίδια κι' ὅλα παίρναν χάρι ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της...

Ἔτσι γεννήθηκε ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Θεὰ τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τοῦ Ἔρωτα, ποὺ ἰδιαίτερα λατρευόταν στὴν Κύπρο κι' εἶχε πάρει γι' αὐτὸ καὶ τὸ ὄνομα Κύπρις.

—Ἐξόπαντος Ἀνθούλα ἡ Ἀφροδίτη στὴν ἀρχὴ τῆς μυθολογίας θὰ ἦταν τὸ σύμβολο τῆς Αὐγῆς... Ἔτσι ποὺ μᾶς τὴν περιέγραψες, αὐτὴ τὴν ἰδέα πῆρα.

—Ἴσως νὰ μὴν ἔχῃς ἄδικο, Παῦλο. Ἀπὸ τὴ θάλασσα βγαίνει κι' ἡ Αὐγὴ καὶ ροδοδάκτυλη τὴν λέει ὁ Ὅμηρος. Μὰ ἡ Ἀφροδίτη ἔγινε ἀργότερα ξεχωριστὴ θεότης... Ἡ θεὰ τοῦ κάλους καὶ τῆς γονιμότητος. . Ἡ θεὰ ποὺ μὲ τὸ γυιό της τὸν Ἔρωτα, τὸν μικρὸ φτερωτὸ θεὸ κυβερνᾶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ συνεχίζει τὴ ζωὴ καὶ κάνει τὸν κόσμο αἰώνιο... Εἶναι ἡ θεὰ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς μητρότητος. Σεβαστὴ καὶ ἐξαιρετικὰ δυνατὴ στὸν Ὄλυμπο...

—Καὶ ποιὸν παντρεύτηκε ἡ Ἀφροδίτη, Ἀνθούλα; ρώτησε ἡ μικρὴ Κλειώ. Βρέθηκε τόσο ὡραῖος θεὸς νὰ τῆς ταιριάζῃ:

– Θὰ σᾶς φανῇ περίεργο, κι' ὅμως ὁ ἄνδρας τῆς Ἀφροδίτης ἦταν ὁ κουτσὸς Ἥφαιστος, ὁ ἄσχημος Θεὸς τῆς Φωτιᾶς!! Ἴσως γιατὶ ὁ Δίας ἤθελε ἔτσι νὰ φύγῃ τὴν ἁρμονία καὶ τὴ δικαιοσύνη στὸν Ὄλυμπο... ἑνώνοντας τὸν πιὸ ἀδικημένο θεὸ μὲ τὴν πιὸ ὡραία ἀθάνατη. .

—Μὰ ἐγὼ ἔμαθα πὼς ἡ Ἀφροδίτη ἀγάπησε τὸν Ἄδωνι ποὺ τὸν δάγκασε ἕνας ἀγριόχοιρος στὸ κυνῆγι καὶ πέθανε, εἶπε ἡ Ἄννα.

—Ναί, ἔτσι λέει ὁ μῦθος, καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἔκλαιγε φριχτὰ τὸν ἀγαπημένο της ποὺ γιὰ χάρι της οἱ Θεοὶ τὸν ἀνάσταιναν κάθε ἄνοιξη.

—Ὡραῖος εἶναι ὁ μῦθος τῆς Ἀφροδίτης Ἀνθούλα, μίλησέ μας τώρα γιὰ τὸν ἄνδρα της, τὸν κουτσὸ Ἥφαιστο. .

—Αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ πῇ ὁ Λάμπης, ἐγὼ πηγαίνω νὰ μελετήσω...

Ὁ Λάμπης πῆρε τότε μὲ καμάρι τὴ θέσι τῆς ἀδερφῆς του στὴν πολυθρόνα...

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΙ

ΜΙΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΑΣΚΗΣΙΣ

ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΚΑΚΙ(*)

3.- ΓΚΑΜΠΙΤ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ

Τὸ «Γκαμπὶτ» τοῦ Τρελλοῦ εἶναι ἕνα καλὸ κλασσικὸ ἄνοιγμα καὶ πολὺ συνειθισμένο ὥστε ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ μελετήσουμε.

Ἄσπροι	Μαῦροι
1. πε2—ε4	1. πε7—ε5
2. πζ2—ζ4	2. πε5×ζ4
3. Τζ1—γ4	3. Βς δ8—θ4 (σὰχ)
4. Βε1—ζ1	4. πη7—η5
5. Αη1—ζ3	5. Βς θ4—θ5
6. πδ2—δ4	6. πδ7—δ6
7. πγ2—γ3	

Εἰς τὰ ἀνοίγματα «Γκαμπὶτ» εἶναι ἀπαραίτητον νὰ παίζετε αὐτὸ τὸ πιόνι διὰ νὰ ἠμπορεῖτε κατόπιν νὰ τοποθετήσητε τὴν Βασίλισσά σας εἰς τὴν θέσιν β3 ὁπόθεν ἀπειλεῖτε σοβαρῶς τὸν ἀντίπαλον.

	7. Τγ8—η4
8. Βζ1—ζ2	8. Αη8—ζ6
9. Βς δ1—ε2	9. Αβ8—δ7
10. πα2—α4	10. Τη4×ζ3
11. Βς ε2×ζ3	11. Βς θ5×ζ3 (σὰχ)

Ἐὰν ἀντὶ νὰ πάρη τὴν Βασίλισσά σας ἔπαιζε Αζ6—η4 (σὰχ) θὰ ἔχανε τὸ παιγνίδι ὅπως θὰ ἰδοῦμε εἰς τὴν 2αν παραλλαγήν.

12. Βζ2×ζ3	12. πη5—η4 (σὰχ)
13. Βζ3×ζ4	13. Τζ8—θ6 (σὰχ)
14. Βζ4—ζ5	14. Τθ6×γ1
15. Πθ1×γ1	15. πθ7—θ5
16. Αβ1—δ2	16. Βε8—ε7
17. Πγ1—ζ1	17. πγ7—γ6
18. Πα1—ε1	18. πβ7—β5
19. Τγ4—β3	19. πα7—α5
20. πε4—ε5	20. πδ6×ε5
21. πδ4×ε5	21. Αζ6—δ5
22. Αδ2—ε4	22. Αδ7—β6
23. Αε4—ζ6	23. Πα8—δ8
24. πε5—ε6	24. Πδ8—δ6
25. πε6×ζ7 (σὰχ ε. α.)	

Τὸ (σὰχ ε. α.) σημαίνει σὰχ ἐξ ἀποκαλύψεως. Δηλαδὴ καθὼς τὸ πιόνι σας φεύγει ἀπὸ τὴν σειράν του ἀποκαλύπτει τὸν Πύργον σας ποὺ βρίσκεται ἀπὸ κάτω καὶ ἀπειλεῖ τὸν Μαῦρον Βασιλέα.

Ἄσπροι	Μαῦροι
26. Βζ5—η5	25. Βε7×ζ7
27. Αζ6—θ5 (σὰχ)	26. Βζ7—η7
28. Πζ1—ζ7 (σὰχ)	27. Βη7—θ7
29. Πζ7—β7	28. Βθ7—η8
30. Πβ7×β6	29. Πδ6—δ8

Οἱ Ἄσπροι κερδίζουν ὁπωσδήποτε τὸ παιγνίδι.

Β' Παραλλαγή.

Ἡ δευτέρα παραλλαγὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν 11ην κίνησιν τῶν Μαύρων. Ἑπομένως αἱ πρῶται 11 κινήσεις εἶναι ὅμοιαι μὲ τὶς προηγουμένας: Δηλαδή

1. πε2—ε4	1. πε7—ε5
2. πζ2—ζ4	2. πε5×ζ4
3. Τζ1—γ4	3. Βς δ8—θ4 (σὰχ)
4. Βε1—ζ1	4. πη7—η5
5. Αη1—ζ3	5. Βς θ4—θ5
6. πδ2—δ4	6. πδ7—δ6
7. πγ2—γ3	7. Τγ8—η4
8 Βζ1—ζ2	8. Αη8—ζ6
9. Βς δ1—ε2	9. Αβ8—δ7
10. πα2—α4	10. Τη4×ζ3
11. Βς ε2×ζ3	11. Αζ6—η4 (σὰχ)
12. Βζ2—η1	12. πη5×θ4
13. Τγ1×ζ4	13. Αη4—ζ6
14. Αβ1—α3	14. Βς θ5×ζ3
15. πη2×ζ3	15. Αζ6—θ5
16. πθ1×θ4	16. Αθ5×ζ4
17. πθ4×ζ4	17 πζ7—ζ6
18. Αη1—ζ2	18. μεγάλο ρὸκ
19. Τγ4—ε6	19. Τζ8—ε7
20. Πα1—θ1	20. Βγ8—β8
21. Τε6×δ7	21. Πδ8×δ7
22 Πθ1—θ6	22. πβ7—β6
23. Πζ4—ζ5	23. Τε7—δ8
24. Πζ5—θ5	24. Ββ8—β7
25. πγ3—γ4	25. πγ7—γ6
26. πγ4—γ5	

Οἱ Ἄσπροι κερδίζουν ὁπωσδήποτε διότι ἔχουν καλλιτέραν ἀνάπτυξιν δυνάμεων καὶ τὰ πιόνια ὅλα εἶναι συνδεδεμένα.

Ο ΣΚΑΚΙΣΤΗΣ

(*) Ζητοῦμε συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας γιατὶ γιὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς μας εἴχαμε σταματήση προσωρινῶς τὸ σκάκι τὸ ὁποῖον σήμερα συνεχίζουμε.

Ο. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ἀφοῦ λοιπὸν καθησυχάσαμε τὶς δυὸ γυναῖκες τὶς ἀφήσαμε μέσα στὸ σπήλαιο καὶ βγήκαμε ἔξω. Ἐπροχωρήσαμε ἔπειτα πολὺ προσεκτικὰ πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους ὥσπου φθάσαμε σ' ἕνα ὕψωμα ἀπ' ὅπου ἦταν πολὺ εὔκολο ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ σχισμάδα νὰ κατωπτεύσουμε τὸν ὁρίζοντα.

Ὁ Ρολάνδος μοῦ ἔδωσε κι' ἐμένα ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ τηλεσκόπια ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του καὶ ξαπλωμένοι κι' οἱ δύο ἀμπρούμητα ἐντείναμε ὅλη μας τὴν παρατηρικότητα.

Σὲ λίγο διέκρινα πιὰ καλὰ τὸ σκάφος καὶ μποροῦσα νὰ καθορίσω τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά του.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀτμόπλοιο γκρίζου χρώματος, μᾶλλον μικροῦ, καὶ τὸ ὁποῖον προχωροῦσε πολὺ ἀργὰ ἴσως ἐξ αἰτίας τοῦ φορτώματός του. Ἔσερνε ἀπὸ πίσω του μιὰ μεγάλη μαούνα, ἄδεια ὅμως, καθὼς μποροῦσα νὰ ἀντιλειφθῶ. Τόσο στὸ πλοῖο ὅσο καὶ στὴν μαούνα δὲν διέκρινε κανεὶς ψυχὴ ζῶσα, ἴσως ἐξ αἰτίας τῆς ἀποστάσεως.

Μία ὥρα ἐντούτοις ἀργότερα, ἐνῷ τὸ πλοῖο ὅλο καὶ πλησίαζε πρὸς τὴν ἀκτή, κατωρθώσαμε νὰ διακρίνουμε καὶ τὴν συνήθη κίνησι τοῦ πληρώματος νὰ πιστοποιήσουμε δὲ ἐπὶ πλέον καὶ πρὸς μεγάλη μας ἀπελπισία ὅτι πράγματι τὸ πλήρωμα ἦταν κιτρινόχρωμο, κι' ἔτσι πιὰ νὰ μὴ μᾶς μείνη καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁριστικῶς ἐπρόκειτο γιὰ τοὺς κινέζους πειρατάς.

—Καὶ τώρα δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ γυρίσουμε πίσω στὸ καταφύγιό μας, εἶπε ὁ Ρολάνδος, εἴδαμε ὅτι θέλαμε.

Ξανασυρθήκαμε μὲ προσοχὴ πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ σὲ λίγο βρισκόμεθα μέσα στὸ σπήλαιο, ὅπου διόλου ἀπίθανον θὰ ἀναγκαζόμεθα νὰ μείνουμε γιὰ πολὺ θελήματικὰ φυλακισμένοι.

Εὐτυχῶς ὅμως εἴχαμε ὑπ' ὄψι μας τόσα πράγματα νὰ κάνουμε, ὥστε ἀσφαλῶς ὁ καιρὸς θὰ περνοῦσε πολὺ γρήγορα.

Καὶ πράγματι, κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ ἐπηκολούθησαν, ἐνῷ οἱ Κινέζοι ἐπιδίδοντο στὶς ἐγκληματικές τους προετοιμασίες κι' ἑτοίμαζαν τὸ καρτέρι ποὺ θὰ ἔστηναν σ' ὅποιο πλοῖο θὰ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ περάση ἀπ' ἐκεῖ, ἐμεῖς ὑπὸ τὰς ὁδηγίας, τοῦ Ρολάνδου ἐτελειοποιούσαμε τὴν ἐγκατάστασί μας. Ἐγκαταστήσαμε ἔτσι ἕνα ὁλόκληρο σύστημα συγκοινωνίας μεταξὺ σπηλαίου μας καὶ τῶν πλαγίων πρὸς αὐτὸ διόδων, ποὺ θὰ μᾶς ἐπέτρεπε ἐν ἀνάγκη νὰ δραπετεύσουμε.

Βρισκόμεθα σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὅταν συνέβη ἕνα περιστατικὸ ἀρκετὰ παράξενο, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποτελέσματα ἐπέπρωτο νὰ εἶνε ἀρκετὰ σοβαρὰ ἐκ τῶν ὑστέρων.

Μιὰ μέρα, ξύπνησα ἀπότομα χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ ἀντιληφθῶ ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἔτριψα τὰ μάτια μου κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ φωνάξω τὸν ἐξάδελφό μου ὅταν αἰσθάνθηκα σὰν κάποιος νὰ ἀκουμποῦσε μὲ δύναμι ἐπάνω στὸν ὦμο μου καὶ ἄκουσα συγχρόνως μιὰ φωνὴ ποὺ τρέμοντας ἐψιθύρισε στ' αὐτί μου:

—« Σούτ! »

Ἐπέμενα νὰ σηκωθῶ, ἀλλὰ καὶ πάλι μ' ἐμπόδισαν καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ἄκουσα καθαρὰ τὴ φωνὴ τῆς Ἐλβίρας ποὺ μοῦ ἔλεγε χαμηλοφώνως:

—Σούτ! μὴ κουνήσετε καθόλου, οἱ Κινέζοι εἶνε ἐδῶ!

—Ἐδῶ; Πῶς ἐδῶ;

—Μέσα στὸ σπήλαιο, πολὺ κοντά μας.

Παρὰ τὴν προειδοποίησι τῆς Ἐλβίρας, σηκώθηκα, ἄναψα τὴν λάμπα μας, κι' ἔκανα νόημα τοῦ Ρολάνδου νὰ πλησιάση.

—Τὶ συμβαίνει, ἐρώτησε ὁ Ρολάνδος χαμηλοφώνως, φαίνεσθε πολὺ συγκεκινημένοι καὶ οἱ δύο.

—Οἱ Κινέζοι βρίσκονται ἐδῶ κοντά μας, ἐπανέλαβε ἡ Ἐλβίρα.

Ὁ Ρολάνδος ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ λίγα

δευτερόλεπτα καὶ ἀκροάσθηκε.

—Ἐγὼ δὲν ἀκούω τίποτα, ἐπανέλαβα.

—Οὔτε ἐγώ, προσέθεσε ὁ ἐξάδελφός μου, ἀλλὰ ἂς εἴμεθα προσεκτικοί.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἄναψε τὸ κλεφτοφάναρό του, καὶ ἐζήτησε προσεκτικὰ ὅλο τὸ σπήλαιο

—Παντοῦ ἡσυχία! μᾶς ἐβεβαίωσε ἐπιστρέφοντας, κάποιο ὄνειρο θὰ εἴδατε ἀσφαλῶς, δεσποινὶς Ἐλβίρα.

—Σᾶς βεβαιῶ πὼς ὄχι, κύριε Ρολάνδε, ἐπέμενε ἡ νεαρὰ Ἰσπανίδα. Ἄκουσα πολὺ εὐκρινῶς διάφορες ἀνδρικὲς φωνές, καὶ μάλιστα καὶ γέλια... νὰ κάπου ἐδῶ κοντά, πολὺ κοντά.

—Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν, ἀφοῦ τώρα δὲν ἀκοῦμε τίποτα;

—Δὲν ξέρω, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἔκανα λάθος. Θὰ δῆτε σὲ λίγο νὰ καταφθάνουν οἱ Κινέζοι, καὶ τότε τὶ θὰ γίνουμε; Πρὸς θεοῦ μὴ μᾶς ἀφήσετε νὰ ξαναπέσουμε ζωντανοὶ στὰ χέρια τους, πάρετε τὰ περίστροφά σας καὶ σκοτῶστε μας!

—Δὲν ξέρετε τὶ λέτε, δεσποινὶς Ἐλβίρα, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὠνειρευθήκατε.

—Μὰ κυττᾶξτε λοιπὸν τὴ μητέρα μου, πῶς τρέμει, δὲν εἶνε βέβαια δυνατὸν νὰ ὠνειρευθήκαμε καὶ ἡ δυό μας.

Ἔσπευσα πρὸς τὸ μέρος της, ἐνῷ ὁ Ρολάνδος ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμένη νὰ λογικεύση τὴν νέα.

—Κύριε Γεράρδε, ἱκέτευσε ἐκείνη, σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶνε ἀλήθεια. . ἀκοῦστε..

—Μὰ δὲν ἀκούω τίποτα.

—Οὔτε ἐγὼ ὅταν ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὸν τοῖχο, ἀλλὰ μόλις ἀκουμπήσω τὸ αὐτί μου ἐπάνω στὸν τοῖχο, ἀκούω καθαρὰ καὶ πολὺ κοντὰ ὁλόκληρη συνομιλία. Θὰ ὑπάρχει κάποια πόρτα εἶναι ἀδύνατον... οἱ πειραταὶ θὰ ἀνεκάλυψαν τὸ κρυσφύγετό μας καὶ ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη θὰ καταφθάσουν.

Ἔσπευσα νὰ μιμηθῶ τὴν κίνησι τῆς κυρίας Ἀλμίρο καὶ ἀκούμπησα κι' ἐγὼ τὸ αὐτί μου στὴν πόρτα καὶ αἴφνης ἄκουσα πολὺ καθαρά, γέλια, φωνὲς καὶ συνομιλίες ποὺ ἐφαίνοντο πράγματι σὰν νὰ ἦσαν μέσα στὸ καταφύγιό μας.

—Οὔφ! ἀνέπνευσε ἐνῷ ἀντεσηκωνόμουν, γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πὼς εἴμεθα πράγματι χαμένοι... Ρολάνδε, πρόσθεσα χαμογελῶντας... ἔλα λοιπόν, οἱ Κινέζοι σὲ καλοῦν στὸ τηλέφωνο!

—Ἀ! τώρα καταλαβαίνω, Γεράρδε, ἀνεφώνησε ὁ Ρολάνδος, ἐνῷ κτυποῦσε τὸ μέτωπό του, μαντεύω τὴν ἀλήθεια.

Ἀκροάσθηκε κι' αὐτὸς γιὰ λίγο, κι' ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τὶς δύο γυναῖκες, ποὺ δὲν καταλάβαιναν τίποτα ἀπὸ τ' ἀστεῖα μας καὶ τὰ γέλια μας τοὺς ἐξήγησε.

—Δὲν ὀνειρευτήκατε, ἀλλὰ οὔτε καὶ ὑπάρχει λόγος νὰ φοβᾶσθε... Τὸ νησὶ αὐτὸ εἶνε γεμάτο ἀπὸ ὑπογείους διαδρόμους, ποὺ ἀσφαλῶς καὶ οἱ Κινέζοι οἱ ἴδιοι δὲν θὰ τοὺς γνωρίζουν ὅλους... Θὰ ὑπάρχουν ἐξ ἄλλου ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς βράχους διάφορα κουφώματα... ἀκούσατε τὶς ὁμιλίες τῶν Κινέζων, ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆτε, εἶνε πολὺ μακρύτερα ἀπ' ὅτι φαντάζεσθε... πρόκειται μόνον γιὰ ἕνα φαινόμενον ἀκουστικῆς, ποὺ διεπιστώθηκε πολλὲς φορὲς σὲ διαφόρους ὑπογείους σύραγκας. Συμβαίνει κάποτε δύο ἄνθρωποι νὰ χωρίζωνται ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον ἀπὸ πελωρίους ὄγκους βράχων, καὶ νὰ βρίσκωνται σὲ ἱκανὴ ἀπόστασι, καὶ ὅμως νὰ μποροῦν νὰ συνομιλοῦν καὶ νὰ συνεννοοῦνται σὰν νὰ ἦσαν μέσα στὸ ἴδιο δωμάτιο. Ἂν αὐτὴ τὴ στιγμὴ οἱ Κινέζοι ἀκουμποῦσαν τ' αὐτί τους στὸν τοῖχο τῆς σπηλιᾶς ὅπου βρίσκονται, θὰ μποροῦσαν κι' αὐτοὶ νὰ παρακολουθήσουν τὴν συνομιλία μας. . Ἂς ἐλπίσουμε ὅμως πὼς ἡ τύχη δὲν θὰ τοὺς εἶνε τόσο εὐνοϊκή.

—Ὥστε,.. εἶπε ἡ κυρία Ἀλμίρο, ποὺ ἀνακτοῦσε ὀλίγο κατ' ὀλίγο τὴν ψυχραιμία της, νομίζετε πὼς δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος;

—Κανένας ἀπολύτως. Ἀλλὰ ἂς εἴμεθα εὐχαριστημένοι ποὺ ἀνακαλύψαμε τὸ ἀκουστικὸ αὐτὸ φαινόμενο, κι' ἂς ἐπωφεληθοῦμε ἀπ' αὐτό.

—Τὶ ἐννοεῖτε;

—Ἁπλούστατα, πρέπει νὰ εἴμεθα πολὺ προσεκτικοί, πρέπει νὰ μιλοῦμε χαμηλόφωνα, νὰ προσέχουμε νὰ μὴ μᾶς πέφτη τίποτα χάμω ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κάμη κρότο. Κατὰ πάσαν πιθανότητα οἱ πειραταὶ δὲν κάθονται κοντὰ στὸν τοῖχο καὶ γι' αὐτὸ ὡς τὴν ὥρα δὲν θὰ μᾶς ἔχουν ἀκούσει, ἀλλὰ πάντως ἂς προσέχουμε. Κρῖμα ποὺ δὲν καταλαβαίνουμε τὴν γλῶσσά τους γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ καταλάβουμε τὶ λένε.

—Ἐγὼ κάτι καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Ἐλβίρα. Εἶχα μείνει μὲ τὸν πατέρα μου ἀρκετὸ καιρὸ στὴν Σαγκάϊ, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια... καὶ ἀκούγοντας τοὺς ὑπηρέτας νὰ μιλοῦν, συνήθισα λιγάκι στὴν γλῶσσα τους. Ἴσως βέβαια νὰ μὴ καταλαβαίνω κάθε λέξι, ἀλλὰ ἂν προσέξω λιγάκι κάποιο νόημα θὰ βγάλω ἀπὸ τὶς κουβέντες τους.

—Δεσποινίς, ἀπήντησε ὁ Ρολάνδος εἶσθε λοιπὸν πιὸ μορφωμένη ἀπὸ μένα, κι' ἔτσι σὲ σᾶς θὰ ἀναθέσουμε νὰ κατασκοπεύετε τοὺς ἐχθρούς μας... τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον σημεῖον θὰ εἶνε νὰ κατορθώσουμε νὰ μάθουμε ἂν πρόκειται νὰ φύγουν τώρα κοντά... ἀλλὰ φαντάζομαι πὼς αὐτὴ τὴν στιγμὴ θὰ τρῶνε κι' ἔτσι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κουράζεσθε... θἄχουμε τόσα νὰ κάνουμε ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν.

—Ἔννοια σας, νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, ἀπήντησε ἡ νέα, δὲν φοβοῦμαι πιά... οὔτε ἐγὼ οὔτε ἡ μητέρα μου!

Ἀφήσαμε τὶς συντρόφισσές μας νὰ ξαναπέσουν στὸ κρεββάτι, κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ τὶς μιμηθῶ, ἀλλὰ ὁ Ρολάνδος ποὺ ἐφαίνετο μᾶλλον νευρικός, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του δύο ποῦρα, μοῦ προσέφερε ἕνα καὶ μοῦ πρότεινε νὰ πᾶμε νὰ τελειώσουμε τὴ νύχτα στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς.

Τὸν ἀκολούθησα εὐχαρίστως, γιατὶ δὲν νύσταζα πιά,

Ξεγλυστρήσαμε λοιπὸν ἔξω καὶ καθήσαμε στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς μὲ τὰ ποῦρα μας στὸ στόμα.

Γιὰ λίγο μείναμε σιωπηλοὶ ὅταν αἴφνης ἄκουσα ἕνα ἀναστεναγμό.

—Τὶ ἔχεις, Ρολάνδε; ἐρώτησα ἔκπληκτος, δὲν φαίνεσαι εὐχαριστημένος.

—Καὶ βέβαια δὲν εἶμαι... αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο ὑπόγειο τηλέφωνο, ποὺ μᾶς φέρνει σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἐχθρούς μας, θὰ δυσκολέψη πολὺ τὴ δουλειά μας.. ἐμάντευσες πιστεύω τὶ σχέδια ἔχω.

—Νομίζω τουλάχιστο... ἤθελες νὰ ἐγκαταστήσης ἀσύρματο, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἔλθουμε σέ συνεννόησι μὲ τὸν πολιτισμένο κόσμο.

—Ἀκριβῶς... Γεράρδε, νομίζω πὼς θὰ εἶνε γιὰ μᾶς ὁ μόνος τρόπος σωτηρίας.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, νομίζω πὼς θὰ κατορθώσω νὰ κατασκευάσω αὐτὸ ποὺ μᾶς χρειάζεται.

—Τότε γιατὶ δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος.

—Γιατί, φίλε μου, δὲν φθάνει νὰ ἔχω ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ἐξαρτήματα γιὰ νὰ κατασκευάσω ἕνα ἀσύρματο, χρειάζεται καὶ κάτι ἄλλο ἀπαραίτητο.

—Μὰ τί;

—Ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ἁπλούστατα!...

Μὰ τότε τὸ σχέδιό σου δὲν θὰ μπορέση νὰ πραγματοποιηθῆ;

—Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε βέβαιο.

—Δὲν μποροῦμε βέβαια ἐμεῖς νὰ παραγάγουμε τὴν κινητήριο δύναμι ποὺ σοῦ χρειάζεται.

—Ξεχνᾶς ὅμως πὼς μέσα στὴ σπηλιὰ βρήκαμε τσιμέντο;

—Τσιμέντο; καὶ τὶ θὰ τὸ κάνης;

—Προτοῦ ἐγκαταστήσουμε ἕνα ἠλεκτρικὸ πομπό, πρέπει νὰ ἐγκαταστήσουμε κάτι ἄλλο.

Τὶ λοιπόν;

—Ἁπλούστατα ἕνα ρομβητή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Ὁ Διάβολος ἐπὶ σκηνῆς

Ὁ Ρολάνδος εἶχε πάντα μανία νὰ μὲ κάνη νὰ τὰ χάνω, καὶ εἶχε τόσο μεγάλη φαντασία ποὺ τὸ κατώρθωνε πάντα χωρὶς καμμιὰ δυσκολία.

Ἀκολουθεῖ

Οἱ γνῶμες τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς γιὰ τὰ «Ἑλληνόπουλα»

Δημοσιεύομεν καὶ πάλιν μερικὰ ἀπὸ τὰ καλλίτερα γράμματα ποὺ ἐλάβαμε:

Πρὸς τὰ ἀγαπημένα μου «Ἑλληνόπουλα»

Ὅτι κι' ἂν πῶ δὲν μπορῶ νὰ ἐκφράσω τὸν ἄμμετρο ἐνθουσιασμὸ ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς, καὶ συγχαίρω τοὺς ἱδρυτὰς τοῦ θαυμασίου τούτου περιοδικοῦ.

Ἑλληνόπουλα! λέξις γλυκειά, πόσον βαθειὰ σᾶς νοιώθω καὶ πόσο μοῦ γεμίζετε μὲ ὑπερηφάνεια τὴν ψυχὴ στὸ ἄκουσμά σας.

Μιὰ μέρα ἐπῆγα σὲ μιὰ φίλη μου ἐκλεκτὴ καὶ σᾶς εἶδα, κι' ἀμέσως σᾶς ἐδιάβασα μὲ μεγάλη ἀπληστία καὶ χαρά, γιατὶ μοῦ ἄρεσε τὸ ὡραῖο, ἠθικό, διδακτικὸ καὶ ἑλληνοπρεπὲς περιεχόμενό σας.

. . . . . .

. . . . . .

Θὰ ἐργασθῶ μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ στὴν διάδοσί σας καὶ θὰ εἶμαι λάτρις τοῦ ὀνόματός σας «Ἑλληνόπουλα».

Λευκὰς 3 Νοεμβρίου 1933.

ΑΝΝΑ ΔΕΒΑΡΗ

***

Ἀγαπητά μου «Ἑλληνύπουλα»,

Σᾶς πῆρα καὶ σᾶς διάβασα ἀπὸ τὸν συμμαθητή μου Μ. Κύρου, μ' ἀρέσατε δὲ τόσο, ὥστε ἀποφάσισα νὰ γίνω τακτικὸς ἀναγνώστης σας καὶ συνεργάτης σας.

Θὰ σᾶς συστήσω σ' ὅλους μου τοὺς φίλους καὶ σ' ὅλους τοὺς συμμαθητάς μου.

Θὰ λάβω μέρος κι' ἐγὼ στὸν παιδικὸ ὅμιλο τῆς Βερροίας ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ Ἑλληνόπουλα» καὶ θὰ ἐργασθῶ μὲ ζῆλο γιὰ τὴν ἐπικράτησί του.

Βέρροια 19 Νοεμβρίου 1934

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

***

Ἀγαπητά μου «Ἑλληνόπουλα»,

Μὲ τὶ ἀνυπομοιησία σᾶς περιμένουμε εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς τὸ περιγράψω, ὅταν λίγο ἀργήσετε στενοχωρούμεθα φοβερά.

Δὲν θέλω νὰ σᾶς κολακεύσω, ἀλλὰ σᾶς λέγω ὅλη τὴν ἀλήθεια ὅτι πάρα πολὺ μ' ἀρέσετε καὶ ἡ ἀνυπομονησία μου εἶναι μεγάλη ἕως ποὺ νὰ περάσουν οἱ 15 ἡμέρες γιὰ νὰ μᾶς ἔλθετε. Δὲν θἄταν ἄραγε δυνατὸν νὰ γινόσαστε τοὐλάχιστο 10ήμερον ; . . . . . .

. . . . . .

Βέρροια 18 Ἰανουαρίου 1934

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

***

Ἀγαπητά μου «Ἑλληνόπουλα»,

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὶ χαρὰ πῆρα ὅταν μιὰ μέρα πῆγα στὸ σπίτι μιᾶς φίλης μου ποὺ σᾶς λάμβανε καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ πρῶτο σας φύλλο.

Τὸ πῆρα στά χέρια μου καὶ ἄρχισα νὰ τὸ ξεφυλλίζω. Τὶ νὰ ἰδῶ! Αὐτὸ δὲν ἦταν ἕνα σύνηθες περιοδικό, σὰν ἐκεῖνα τὰ ἄλλα ποὺ διαβάζουμε, ἦταν κάτι ἐντελῶς τὸ ἐξαιρετικό.

Τὸ ἔδειξα τῆς μαμᾶς μου, καὶ μοῦ εἶπε νὰ γραφῶ συνδρομήτρια σ' αὐτὸ γιατὶ πραγματικῶς εἶναι ὡραῖο.

Περιμένω δὲ μὲ ἀνυπομονησία νὰ μοῦ τὸ στείλετε, γιατὶ ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς θὰ γίνω κι' ἐγὼ μιὰ πιστὴ συνεργάτις σας καὶ φίλη.

Λευκὰς 28 Ὀκτωβρίου 1933.

ΡΕΝΕ ΖΕΡΒΟΥ

***

Ἀγαπητά μου «Ἑλληνόπουλα»,

Μὲ μεγάλη μου χαρὰ ἔλαβα τὰ τελευταῖα σας φύλλα, τὴν ἀνάγνωσίν σας τὴν θεωρῶ ὡς ἐκλεκτὴν ἀπασχόλησιν διότι δὲν θέλω νὰ σᾶς κολακεύσω λέγοντάς σας ὅτι ἐξ ὅσων περιοδικῶν παρακολουθῶ τὰ «Ἑλληνόπουλα» εἶναι γιὰ μὲ τὸ τερπνώτερον.

Λευκὰς 28 Δεκεμβρίου 1934.

ΚΙΚΗ ΚΟΝΤΟΠΡΙΑ

***

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ «Τὰ Ἑλληνόπουλα»

Μὲ ἀφάνταστη χαρὰ ἄρπαξα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐπιστάτου τοῦ Γυμνασίου μας τὰ φύλλα τοῦ περιοδικοῦ σας τὰ ὁποῖα μοῦ ἀποστείλατε. Περιττὸ δὲ εἶναι νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὰ κατέφαγα μὲ τὸ διάβασμα.

Πολλοὶ συμμαθηταί μου ποὺ τὰ εἶδαν ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ τἀγοράσουν, γιατὶ πρώτη φορὰ ἔβλεπαν ἕνα τέτοιο πλούσιο παιδικὸ περιοδικό. Τὸ ταχύτερο θὰ σπεύσω νὰ ἐγγραφῶ συνδρομητής.

. . . . . .

Μεγαλόπολις 6 Δεκεμβρίου 1934.

ΠΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΕΑΣ

Ἀγαπητά μου «Ἑλληνόπουλα»,

Τὸ περιοδικό σας εἶναι τὸ καλλίτερο καὶ διασκεδαστικώτερο περιοδικὸ ποὺ ὑπάρχει στὸν τόπο μας.

Εἶναι ἕνας πραγματικὸς σύντροφος γιὰ μᾶς τὰ παιδιὰ καὶ τὸ περιμένουμε μὲ μεγάλη χαρὰ κι' ἀνυπομονησία.

Ὅλο τἄλλα περιοδικά μπροστά σας εἶναι ἕνα μηδέν, μόνον ἐσεῖς μᾶς προσφέρετε πραγματικὴ ἀπόλαυσι καὶ ἀγαλλίασι, γι' αὐτὸ θέλω νὰ ξέρετε πῶς θὰ μείνω πάντα γιὰ σᾶς ἕνας πιστὸς κι' ἀφοσιωμένος φίλος.

Ἀθῆναι Ἰανουάριος 1934.

Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

***

Ἀγαπητὰ «Ἑλληνόπουλα»,

Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω τὴν χαρά μου σὰν ἔλαβα τὸ φύλλο σας.

Τόσο χάρηκα ποὺ ἄφησα τὴν ἐργασία μου καὶ πῆρα τὸ περιπόθητο γιὰ μένα περιοδικὸ καὶ ἄρχισα νὰ τό διαβάζω μὲ τόσο κέφι ὥστε σὲ μιὰ ὥρα τὸ εἶχα τελειώσει.

Λάρισσα Δεκέμβριος 1933.

Ν. ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΥΛΟΣ

***

Ἀγαπητὰ «Ἑλληνόπουλα»,

Μόλις προχθὲς περνῶντας ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς πόλεώς μας εἶδα μερικὰ περιοδικὰ μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ τὸ περιοδικό σας «Τὰ Ἑλληνόπουλα».

Ἡ περιέργεια καὶ ἡ ὀνομασία των μὲ ἔκαμαν νὰ εἰσέλθω στὸ βιβλιοπωλεῖο καὶ νὰ τὸ ζητήσω.

Ἄρχισα νὰ τὸ ξεφυλλίζω καὶ σὲ κάθε φύλλο ἡ ἔκπληξίς μου καὶ ἡ ἱκανοποίησίς μου γινόταν πιὸ μεγάλη.

Τὸ κάθε τι ποὺ γράφει ἔχει ἐνδιαφέρον καὶ λυποῦμαι ποὺ δὲν σᾶς εἶχα ἰδῆ νωρίτερα.

Ἀλλὰ τὸ ἴδιο κάμει, σιγὰ - σιγὰ θ' ἀγοράζω καὶ τὰ πρῶτα σας φύλλα κι' ἔτσι θὰ καταννοήσω ὅλο τὸν μηχανισμὸ τῆς συνεργασίας καὶ θὰ παρακολουθήσω τὰ τερπνὰ καὶ ὡραία μυθιστορήματά σας.

Ἀπό τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἶμαι πραγματικὸς συνεργάτης γιὰ τὴν διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ σας.

Κέρκυρα Σεπτέμβριος 1933,

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΝΙΠΕΡΗΣ

***

Ἀγαπητὰ «Ἑλληνόπουλα»,

Δὲν ξέρετε μὲ πόση ἀγωνία σᾶς περιμένουμε κάθε δεκαπενθήμερο. Μαζευόμεθα ὅλοι στὸ πρακτορεῖο καὶ ἀγωνιοῦμε γιὰ τὸ τραῖνο.

Ἐὰν φθάσετε ἐγκαίρως τί χαρά, ἐὰν ἔχετε ὅμως καθυστέρησι ἡ ἀπελπισία μας εἶναι ἀπερίγραπτη.

Τρίκκαλα 11 Νοεμβρίου 1933.

ΤΑΚΗΣ ΤΣΑΤΣΟΣ

***

Ἀγαπητὰ «Ἑλληνόπουλα»,

Δὲν φαντάζεσθε τὴν χαρά μου ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ προχθὲς στὸ σπίτι τοῦ φίλου μου Νίκου Ὡρολογοπούλου σᾶς ἐγνώρισα. Ἦτανε Κυριακὴ πρωΐ καὶ εἶχα πάει στὸ σπίτι τοῦ φίλου μου Νίκου γιὰ νὰ πᾶμε στὴν Ἐκκλησία.

Μόλις μπῆκα στὸ δωμάτιο, ἐπάνω στὸ τραπέζι εἶδα ἕνα περιοδικὸ μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Τὰ Ἑλληνόπουλα». Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ τὸν ρώτησα γιὰ τὸ περιοδικό σας. Μὲ λίγες γραμμὲς ὁ Νίκος μοῦ ἐξέθεσε τὸ καλὸ περιεχόμενο τοῦ περιοδικοῦ σας. Τότε καὶ γὼ ξεφώνισα. «Ναί, θὰ τὰ παίρνω τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ ἀπὸ τώρα εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς καὶ πιστοὺς φίλους των.

Λάρισσα 28 Ὀκτωμβρίου 1933.

ΚΡΕΩΝ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

* * *

Ἀγαπητὰ «Ἑλληνόπουλα»,

Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι παρατηρῶ ὅτι ἡ ὕλη σας αὐξάνεται καὶ καλλιτερεύει κάθε δεκαπενθήμερο.

Δυὸ μῆνες εἶναι ὅπου σᾶς λαμβάνω καὶ ὅμως ἔμαθα τόσα πολλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα ποὺ δὲν τὰ περίμενα. Ἕνα τέτοιο περιοδικὸ λοιπὸν σὰν καὶ σᾶς πρέπει νὰ τὸ διαβάζοαν ὅλα τὰ Ἑλληνύπουλα. Δι' αὐτὸ θὰ σᾶς διαδόμω εἰς τὰς φίλας μου ὅσο δύναμαι περισσότερον.

Λευκὰς 3 Δεκεμβρίου 1933

ΟΛΓΑ ΓΑΖΗ

***

Ἀγαπητά μου «Ἑλληνόπουλα»,

Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε με τὶ ἀνυπομονησίαν περιμένω κάθε φορὰ τὸ φυλλάδιό σας ὡς ποὺ νὰ ἔλθη ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ ἐκδοθῆ μοῦ φαίνεται πῶς περνοῦν αἰῶνες.

Ὅταν τὸ ἄνοιξα καὶ διάβασα τέχνη, μυθολογία, πῶς νὰ γνωρίζουσε τὴν Ἑλλάδα μας καὶ τόσα ἄλλα, ἡ χαρά μου ἦτο ἀπερίγραπτος. Αὐτὸ τὸ περιοδικὸ εἶναι γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, εἶπα, ποὺ φέρει πιὸ ὄνομά μας, καὶ εἶναι τέτοιο περιοδικό. Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ποὺ ἐκδίδεται γιὰ πρώτη φορὰ πρέπει νὰ τὸ ὑποστηρίξωμεν καὶ νὰ τὸ ἀγαπήσωμε ὡς Ἑλληνόπουλα ποὺ εἴμεθα.

Ἀθῆναι Νοέμβριος 1933

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Σ. ΣΒΟΡΟΝΟΥ

Γαλλικὸ Μυθιστόρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ RENE VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

—Τότε, φιλαράκο μου, παραξέρεις πράγματα καὶ θὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι νὰ κυττᾶς τὴ δουλειά σου, γιατὶ μὴ νομίζεις πὼς θὰ πέσω στὰ δίχτυα σου σὰν βλάκας.

—Γιὰ τὴν ὥρα εἶσθε ὁ δυνατώτερος, ἀλλὰ ποῦ ξέρετε μπορεῖ νὰ γυρίσουν τὰ πράγματα.

—Ἀ! ὅσο γι' αὐτὸ μὴν ἐλπίζεις πὼς θὰ μπορέση ποτὲ ἕνα παληόπαιδο νὰ νικήση τὸν Μπίλλυ Μπλάκ.

—Ἀ! ὥστε εἶσθε ὁ περίφημος Μπίλλυ Μπλὰκ ὁ διεθνὴς λωποδύτης ποὺ ἀναζητεῖται ἀπ' ὅλες τὶς Ἀστυνομίες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς;

—Αὐτὸς ὁ ἴδιος.

—Χαίρω πολὺ ποὺ κάνω τὴ γνωριμία σας.

—Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ χαίρεσαι ἐμούγκρισεν ὁ ψευτοαστυνομικός, γιατὶ αὐτὴ ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ἡ τελευταία σου περιπέτεια ὡς ἄσσου τῶν ρεπόρτερ.

—Τὶ θέλετε νὰ πῆτε;

—Περιττὲς ἡ ἐξηγήσεις, θὰ ἰδῆς.

—Δηλαδὴ μ' ἄλλα λόγια θὰ μὲ ξεμπερδέψετε;

—Μήπως νομίζεις πὼς θὰ σὲ παρουσιάσω στὸν Μαχαραγιά;

—Ὄχι βέβαια. Δὲν ἔχω τέτοια ἀξίωσι.

—Θαρθῆς μαζύ μου! τοῦ ἐφώναξεν ἔξαφνα ὁ ψευτοαστυνομικὸς μὲ ὕφος ἐπιτακτικό. Πέρνα ἐμπρός! Βάζω τὸ περίστροφό μου στὴν τσέπη μου καὶ τὸ κρατῶ μὲ τὸ χέρι μου στὴν παραμικρή σου ἀντίστασι πυροβολῶ μέσα ἀπὸ τὴν τσέπη.

Διέσχισαν ἔτσι τὸ χὼλ ποὺ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ταξειδιώτας, ἀλλὰ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ὅτι οἱ δύο ἄνθρωποι ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά τους ἦσαν ὁ ἕνας αἰχμάλωτος τοῦ ἄλλου.

Ἀφοῦ ἐπέρασαν τὸ χὼλ ἔφθασαν σ' ἕνα μικρὸ διάδρομο καὶ τότε ὁ ληστὴς ἄνοιξε μία πόρτα καὶ διέταξε

—Πέρνα!

Πειθήνιος ὁ μικρὸς ρεπόρτερ ὑπήκουσε καὶ τὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖον εὑρέθηκαν ἦταν ἡ κρεββατοκάμαρα τοῦ Μπίλλυ Μπλάκ.

Τότε αὐτὸς ἔβγαλε τὸ περίστροφό του ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ εἶπε:

—Οἱ δυό μας τώρα, φιλαράκο μου.

Ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι, ἔβγαλε ἕνα χονδρὸ σχοινὶ καὶ ἔδεσε τὸν φίλον μας στερεὰ λέγοντάς του.

—Ἀπόψε θὰ κάμωμε ἕνα μικρὸ περιπατάκο μὲ τ' αὐτοκίνητο.

Τὸν ξάπλωσε στὸ κρεββάτι, ὕστερα ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔβγῆκε.

Ὁ Ζὰκ ἔμεινε ἐκεῖ ἀρκετὲς ὧρες ποὺ τοῦ ἐφάνηκαν αἰῶνες καὶ ἐπὶ τέλους ὅταν ξαναῆλθε ὁ ψευτοαστυνομικὸς ἦταν ἡ ὥρα πέντε τὸ πρωΐ.

—Τώρα, ἀγαπητέ μου διάσημε ρεπόρτερ, θὰ κάμωμε ἕναν ὡράϊο νυχτερινὸ περίπατο, μόνον ποὺ θ' ἀναγκασθῶ νὰ σὲ περάσω ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσωμε τὸν θυρωρό. Κουράζεται τόσο ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν πρέπει νὰ τοῦ ἀνησυχῆ κανεὶς τὸν ὕπνο του.

Ἄνοιξε τὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε σ' ἕνα στενὸ δρομάκο ἐπῆρε τὸν Ζὰκ δεμένον καθὼς ἦτο στὴν πλάτη του διεσκέλισε τὸ παράθυρο καὶ μ' ἕνα πήδημα εὑρέθηκε στὸν δρόμο μαζὺ μὲ τὸ φορτίο του.

Τὸ ἐπέταξε τότε σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ στεκόταν ἐκεῖ κάθισε στὸ βολὰν κι' ἔβαλε ἐμπρὸς τὴ μηχανή.

Διέσχισαν τὴν Ἀγγλικὴ συνοικία, ἔφθασαν στὸ Καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ὁ φίλος μας ἄρχισε νὰ καταλαβαίνη πὼς τὴν εἶχε πολὺ ἄσχημα γιατὶ ὅλοι οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν βοήθεια κανενός. Ἔφθασαν στὸ λιμάνι τῆς Νίκαιας, ἔστριψαν καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα τὸ αὐτοκίνητο ἐσταμάτησε.

Ὁ Μπίλλυ ἐκύτταξε τὸ ρολόγι του κι' ἐψιθύρισε:

—Πεντέμισυ, ἂς κάμουμε γρήγορα, γιατὶ ὅπου κι' ἂν εἶναι θὰ βγῆ ὁ ἥλιος!

Πράγματι εἶχε ἀρχίση νὰ γλυκοχαράζη καὶ ἡ θάλασσα ἐρόδιζε ἁπαλά. Ὁ Μπίλλυ Μπλὰκ ἅρπαξε τὸν Ζὰκ τὸν φορτώθηκε στὸν ὦμο του κι' ἐτράβηξε πρὸς τὸ μέρος τῶν βράχων μὲ βῆμα βιαστικό.

Ὁ Ζὰκ μὲ ὅλο του τὸ θάρρος τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα γιατὶ εἶχε πιὰ μαντεύση τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ ληστοῦ καὶ ἤξευρε τὶ τὸν ἐπερίμενε.

Ὁ Μπίλλυ ἐπροχωροῦσε μὲ μεγάλη ψυχραιμία ὅταν ἄκουσε κρότον αὐτοκινήτου καὶ στάθηκε ἀπότομα ἀκουμπῶντας κατὰ γῆς τὸ φορτίο του

Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο ἐστάθμευε πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ ἀκούσθηκαν ὁμιλίες:

«—Τὶ θέλει δῶ αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο.

«—Ἔχει τὸ ὕφος ἐγκαταλελειμμένο

«—Ὄχι ἡ μηχανή του εἶναι ζεστή.

«—Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ ἰδιοκτήτης του;

«—Σὰν ὕποπτο μοῦ φαίνεται. Ἂν ψάχναμε λίγο...

Ὁ Ζὰκ δὲν θέλησε πολὺ ν' ἀντιληφθῆ ὅτι τὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε σταθμεύσει κοντά τους ἀνῆκε σὲ ἀστυνομικοὺς καὶ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήση:

—Τρέξτε νὰ πιάσετε τὸν Μπίλλυ Μπλάκ!

—Φθάσαμε ἐγκαίρως, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς νεοελθόντας βλέποντας τὸν Ζὰκ δεμένον.

—Ἀκριβῶς. Ψάξτε στὶς τσέπες του νὰ βρῆτε τὸ μαῦρο διαμάντι τοῦ Μαχαραγιᾶ.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ὁ Μαχαραγιᾶς ἐλάμβανε τὸ διαμάντι του, ὁ Μπίλλυ Μπλὰκ ἐκλείνετο στὰς φυλακὰς καὶ ὁ «Παρατηρητὴς» ἐκυκλοφοροῦσε εἰς ἔκτακτον ἔκδοσιν μὲ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μαύρου διαμαντιοῦ.

Τὸ μυστήριον τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου.

—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα, ἀγαπητέ μου Ζάκ, εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ «Παρατηρητοῦ» καὶ σὲ λίγο καιρὸ θὰ σοῦ ἀναθέσω τὸ ἀστυνομικὸν ρεπορτὰζ μὲ δικαίωμα νὰ προσλάβης ὑπὸ τὰς διαταγάς σου ὅσους ἀστυνομικοὺς ρεπόρτερ θέλεις καὶ νὰ ἔχωμε τακτικὰ ἕνα πλῆρες ἀστυνομικὸν δελτίον συντεταγμένο ἀπὸ σένα καὶ τὸ ἐπιτελεῖον σου. Δηλαδὴ εἶναι κάτι ποὺ πρώτη φορὰ γίνεται σὲ ἐφημερίδα καὶ θὰ τὸ ὀργανώσης ἐσύ. Ἀλλὰ θὰ τὰ ξαναποῦμε αὐτά. Γιὰ σήμερα σοῦ ἀναθέτω μιὰ ἄλλη σπουδαία ὑπόθεσι. Ἐξαφανίστηκε ὅλως μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸν Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Φρὰνκ-Φὸρ-λὲ-Μάϊν μία θαυμασία μαύρη πάνθηρ. Τὸ κλουβί της εὑρέθηκε κλειστὸ καὶ ἡ κλοπὴ ἔγινε φαίνεται στὸ διάστημα τῆς νυκτός. Οἱ ἔρευνες τῆς Ἀστυνομίας ἀπέβησαν μάταιες καὶ ὅλο τὸ Φράνκ-Φὸρ εἶναι ἀνάστατο. Τὶ λὲς θὰ καταφέρης ν' ἀνακαλύψης τίποτε;

—Πρέπει νὰ πάω ἐπὶ τόπου, κύριε διευθυντὰ καὶ τότε θὰ σᾶς πῶ.

—Κατεργαράκο, σοῦ κάνει γοῦστο ἕνα ταξειδάκι στὴ Γερμανία..

—Εἶναι ὁ μόνος τρόπος ν' ἀνακαλύψω κάτι. Ἀπὸ τὸ Παρίσι τὶ θέλετε νὰ κάμω;

—Ἔχεις δίκηο. Ἄλλως τε αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ δική μου πρόθεσις νὰ σὲ στείλω στὸ Φράνκ-Φόρ. Δὲν ἔχομε πολλὲς ἐπικαιρότητες τώρα, τὰ πολιτικὰ εἶναι στάσιμα, ὥστε πρέπει νὰ βροῦμε κάτι ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ἀν ἡ ἀπαντήσεως ὁ Ζὰκ ἐξεκρέμασε τὸ ἀκουστικὸν τοῦ τηλεφώνου:

—Μὲ τὴν ἄδειά σας, κύριε διευθυντά· Ἐμπρός! δεσποινίς, δόστε μου παρακαλῶ τὴν ἀεροπορικὴ Ἑταιρεία Φαρμάν. Ἐμπρός! σᾶς παρακαλῶ ὑπάρχει ἀεροπλάνο σήμερα γιὰ τὸ Φρὰνκ-Φόρ;

—«Μάλιστα, κύριε φεύγει σὲ πενῆντα λεπτὰ τῆς ὥρας.

—Πενῆντα λεπτά. Ὡραῖα. Ἔχω καιρὸ νὰ ἑτοιμασθῶ. Κρατῆστε μου μιὰ θέσι παρακαλῶ.

—Θὰ προφθάσης; τὸν ρώτησε ὁ Διευθυντής του ἀνήσυχος.

—Ὦ βέβαια. Ἡ βαλίζα μου εἶναι πάντα ἕτοιμη καὶ μὲ περιμένει κάτω στὸ χώλ.

—«Πέρνω βλέπετε τὰ μέτρα μου γιὰ νὰ εἶμαι ἕτοιμος σὲ κάθε στιγμή Ἄλλη βαλίζα ἕτοιμη βρίσκεται στὸ σπίτι μου.

—Εἶσαι σπουδαῖος, Ζάκ, λοιπόν, καλὸ ταξεῖδι καὶ καλὴ ἐπιτυχία!

***

Στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα τὴν ἴδια μέρα ὁ μικρός μας φίλος ἔφθανε στὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Φρὰνκ-Φὸρ καὶ τὸ αὐτοκίνητο τῆς Ἑταιρείας τὸν μετέφερε στὴν πόλι ὅπου κα

ἔσπευσε νὰ κρατήση δωμάτιο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ξενοδοχεῖα.

Ἄφησε ἐκεῖ τὶς ἀποσκευές του καὶ ἔσπευσεν ἀμέσως στὸν Ζωολογικὸ Κῆπο.

Κόσμος πολὺς ἦταν συγκεντρωμένος, πλῆθος περιέργων καὶ ἐσυζητοῦσαν τὰ τῆς μυστηριώδους ἐξαφανίσεως τοῦ θηρίου.

Ὁ Ζὰκ εἶδε κι' ἔπαθε ὥσπου νὰ μπορέση νὰ πλησιάση καὶ ν' ἀκούση τὴν ἀνάκρισι ποὺ ἔκαναν ἐκείνη ἀκριβῶς τὶ στιγμὴ οἱ ἀστυνομικοὶ στοὺς φύλακας τοῦ ζωολογικοῦ κήπου...

Ἔξαφνα ἕνας ἀστυνομικὸς ἀνεγνώρισε τὸν μικρὸ ρεπόρτερ καὶ εἶπε:

—Ἀ! βλέπω ὅτι ὁ Γαλλικὸς τύπος ἐνδιαφέρεται. Μήπως ἔχετε τὴν ἀξίωσι ὅτι θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς διαφωτίσετε κύριε ἄσε τῶν ρεπόρτερ;

—Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀξίωσι, κύριε ἀστυνόμε, ἀπήντησεν ὁ Ζὰκ μὲ πολὺ θάρρος, μόνον θὰ προσπαθήσω κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴ μεριά μου νὰ ἀνακαλύψω κάτι καὶ ποιὸς ξέρει ἴσως τὸ ἐπιτύχω πρὶν ἀπὸ σᾶς.

—Σοῦ ἔχουν μία ἀναίδεια αὐτοὶ οἱ Γάλλοι δημοσιογράφοι, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ἐπρόσθεσε μὲ ἀρκετὴ εἰρωνία. Ὅπως δήποτε σᾶς εὔχομαι νὰ ἐπιτύχετε καὶ γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ σᾶς πῶ ὅ,τι ἐκατορθώσαμε νὰ μάθωμε ὡς τώρα.

—Εἶσθε πολὺ ὑποχρεωτικός.

—Ἰδοὺ μὲ λίγα λόγια. Τὸ κλουβὶ τῆς πάνθηρος εὑρέθηκε κλειστὸ χωρὶς καμμιὰ ἔνδειξι παραβιάσεως τῆς κλειδαριᾶς τὸ ἴδιο καὶ στὸ περίπτερο, μέσα στὸ ὁποῖον εὑρισκόταν τὸ κλουβί. Ἡ πόρτα του κι' αὐτὴ ἄθικτη.

—Ἀκούστηκε κανένας κρότος τὴ νύχτα;

—Ὄχι τίποτε.

—Τὸ φυλακεῖον εἶναι μακρυὰ ἐπὸ τὸ περίπτερο;

—Πενῆντα μέτρα μόλις.

—Ἀπὸ κεῖ μπορεῖ ν' ἀκουσθοῦν τὰ μουγκρίσματα τοῦ θηρίου;

—Βέβαια, μάλιστα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας.

—Ὥστε τὸ θηρίο δὲν ἐμούγκρισε διόλου. Καὶ τὶ ἔκανε τὴν ὥρα τῆς περιπόλου.

—Ἐκοιμόταν ὅπως καὶ τ'ἄλλα θηρία.

—Ἐμούγκριζε ποτὲ τὴ νύχτα ἡ πάνθηρ;

—Δὲν ἐσκέφθηκα νὰ κάνω τέτοια ἐρώτησι. Ἂν θέλετε ρωτοῦμε ἀμέσως. Συνήθ, εἶχε τὴ συνήθεια νὰ μουγκρίζη τὶς νύχτες ἡ πάνθηρ;

—Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε, ἡ Νόρα ἦταν πάντα ἀνήσυχη. Τὶς νύχτες ἐνιαούριζε ἄγρια καὶ τὴ μόνη νύχτα ποὺ δὲν ἀκούστηκε ἦταν τὴ νύχτα τῆς ἐξαφανίσεώς της.

—Περίεργο αὐτό! ἔκαμεν ὁ Ζὰκ καὶ ἐτόλμησε νὰ ρωτήση ἀπ' εὐθείας τὸν φύλακα: Ἡ Νόρα ἦταν κακιά;

—Κακιά, Δηλαδὴ θέλετε νὰ πῆτε ἄγρια; Ἦταν λίγο γιατὶ ἦταν νεοφερμένη καὶ δὲν εἶχε συνηθίση ἀκόμη τὴ σκλαβιά. Καὶ οἱ τολμηρότεροι δαμασταὶ ἐφοβοῦντο νὰ μποῦν στὸ κλουβί της.

—Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σας γιὰ τὴν ἐξαφάνισι;

—Δὲν ἔχω καμμιὰ γνώμη, κύριε, δὲν καταλαβαίνω πῶς ἔγινε αὐτό. Μὰ δὲν φαντάζομαι νὰ πρόκειται περὶ κλοπῆς, γιατὶ τὰ κλειδιὰ ὅλα τὰ ἔχομε ἐμεῖς.

—Κι' ὅμως δὲν ἐξατμίσθηκε σὰν σαπουνόφουσκα.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε.

—Καὶ σεῖς, κύριε ἀστυνόμε, τὶ λέτε; Ποία εἶναι ἡ γνώμη σας;

—Οὔτε ἐγὼ ἔχω γνώμη σᾶς βεβαιῶ. Μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενη ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία καὶ διερωτῶμαι ἂν ὑπῆρξε πραγματικῶς ποτὲ αὐτὴ ἡ πάνθηρ.

—Πραγματικῶς ὑπῆρξε;

—Τὶ λέτε, κύριε, εἶπε παρεμβαίνων ὁ φύλαξ, ὅπως σᾶς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε.

Ὁ Ζὰκ εὐχαρίστησε τὸν ἀστυνομικὸ καὶ τοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ κλουβιά.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔδωσε τὴν ἄδεια καὶ διέταξε τὸν φύλακα νὰ ὁδηγήση τὸν Ζάκ.

Στὸν δρόμο ὁ φίλος μας ἀπηύθυνε διάφορες ἐρωτήσεις:

—Πόσα κλειδιὰ ἔχει τὸ περίπτερο;

—Δύο, αὐτὸ ποὺ κρατῶ ἐγὼ κι' ἐκεῖνο ποὺ ἔχομε κρεμασμένο στὸ ταμπλὼ τοῦ φυλακείου.

—Ὥστε τὸ ἕνα κλειδὶ τὸ εἴχατε σεῖς ἐκείνη τὴ νύχτα;

—Ἐγώ, μάλιστα. Δὲν τῶβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου.

—Καὶ τὸ ἄλλο;

—Ἦταν κρεμασμένο στὴν θέσι του.

—Εἶσθε βέβαιος πὼς δὲν τὸ πείραξε κανείς;

—Βέβαιος, ἄλλως τε θὰ εἶναι ἀκόμη ἐκεῖ.

—Εἶναι βέβαιον πὼς δὲν ἐκρέμασαν κανένα ἄλλο κλειδὶ στὴ θέσι ἐκείνου;

—Αὐτὸ δὲν τὸ σκεφθήκαμε.

—Δὲν τὸ σκέφθηκε ὁ ἀστυνόμος!

Πῶς εἶναι δυνατόν; Στὴ θέσι του θὰ τὸ εἶχα κάμη πρὶν ἀπὸ κάθε τι, ἄλλο. Πᾶμε ἀμέσως σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐξετάσωμε.

—Πρὶν πᾶμε στὰ κλουβιά;

—Ναὶ πρίν, ἂν εἶναι δυνατόν.

Ὁ φύλαξ ὡδήγησε τὸν Ζὰκ στὸ μέρος ποὺ ἦσαν κρεμασμένα τὰ κλειδιά.

Ὁ φίλος μας ἐξεκρέμασε τὰ κλειδιὰ τὰ συνέκρινε μ' ἐκεῖνα ποὺ εἶχε ὁ φύλαξ καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε λέγοντας;

—Δὲν εἶναι ὅμοια. Ἔχουν μικρὲς ἀνεπαίσθητες παραλλαγές, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ ν' ἀνοίξετε μ' αὐτὰ τὰ κλουβιὰ καὶ τὸ περίπτερο.

Ὁ φύλαξ ὠχρίασε.

—Νὰ τὰ ἄλλαξαν λοιπόν: ἐφιθύρισε.

—Ἔτσι φαίνεται, φίλε μου. Αὐτὸς ποὺ ἔκλεψε τὸν πάνθηρα ἄλλαξε καὶ τὰ κλειδιά..

—Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν;

—Καὶ ὅμως.

—Καλὰ πῶς μπόρεσε νὰ μπῆ δῶ μέσα χωρὶς νὰ γίνη ἀντιληπτός;

—Εἶσθε ἀστεῖος. Ἐπῆραν κοτζὰμ πάνθηρα καὶ δὲν ἐκατάλαβατε τίποτε καὶ σᾶς φαίνεται παράξενο ποὺ δὲν ἐκαταλάβατε ποιὸς ἄλλαξε τὰ κλειδιά.

—Ἔχετε δίκηο.

—Ὥστε κάτι ἀρχίζομε νὰ καταλαβαίνωμε. Αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς βοηθεῖ νὰ καταλάβωμε πῶς ἐπῆραν οἱ κλέφτες τὴν πάνθηρα χωρὶς νὰ κάνουν κρότο.

Ἐπῆγαν πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦσαν τὰ κλουβιὰ καὶ ὁ φύλαξ ἔδειξε ἕνα ποὺ ἦταν ἄδειο.

—Ἐδῶ ἦταν ἡ Νόρα εἶπε:

Ὁ Ζὰκ ἐκύτταξε προσεκτικὰ χάμω.

—Προσέξατε, ἐρώτησε ὁ Ζὰκ ἂν ὑπάρχουν στὸ χῶμα ἴχνη βημάτων τῆς πάνθηρος;

—Δὲν ὑπάρχουν ἀπήντησε ὁ φύλακας.

—Καὶ εἰς τὸν κῆπο;

—Οὔτε στὸν κῆπο. Προσέξαμε ἐξ ἄλλου ἴχνη βημάτων ἀνθρώπινα, ἀλλὰ ἐπειδὴ πολὺς κόσμος ἐπεσκέφθη κατὰ τὸ ἀπόγευμα τὸ περίπτερο ὅπου βρισκόταν ἡ πάνθηρ, ἡ παρατήρησίς μας αὐτὴ δὲν μᾶς χρησιμεύει τίποτα.

—Ἔχετε δίκαιο, ἀλλὰ ἐξ ἄλλου εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἄφησε καὶ ἡ πάνθηρ, ἴχνη, δὲν πιστεύω νὰ ἔχη φτερά.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ζὰκ ἐπλησίασε περισσότερο στὸ κλουβὶ καὶ ὠσφράνθη τὴν ἀτμόσφαιρα σὰν κάτι νὰ τοῦ μύριζε

—Τὰ κλουβιὰ τῶν θυρίων μυρίζουν συνήθως σὰν φαρμακεῖα;

—Σᾶς μυρίζει σὰν φαρμακεῖο;

—Ναί.

—Ἴσως εἶναι τὸ ἀπολυμαντικὸ ποὺ ρίχνομε.

—Δὲν μυρίζει ἀπολυμαντικό. Ἀ! τὸ βρῆκα. Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ δὲν ἄφησε πατήματα ἡ πάνθηρ. Τὴν κοίμησαν μὲ χλωροφόρμιο. Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα. Τὴν κοίμισαν καὶ τὴν πῆραν ὕστερα στὰ χέρια κι' ἔφυγαν, νὰ γιατὶ δὲν βλέπομε τὰ πατήματά της.

Εἶσθε σπουδαῖος, κύριε, ἔκαμεν ὁ φύλαξ μὲ θαυμασμό, κανεὶς δὲν τῶχε σκεφτῆ αὐτό.

—Ναὶ ἀλλὰ μένει ἀκόμη ν' ἀνανακαλύψωμε τὸν κλέφτη καὶ τὸ μέρος ποὺ ἐπῆγαν τὴν πάνθηρα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνα ἄγριο νιαούρισμα ἀκούστηκε καὶ ὁ φύλας τινάχθηκε.

—Εἶν' αὐτή! ἐφώναξε, ἡ Νόρα. γνωρίζω τὴ φωνή της...

Ἔψαξαν τριγύρω, στὸ μέρος ποὺ εἶχε ἀκουσθῆ τὸ νιαούρισμα καὶ τὶ νὰ ἰδῆν ἡ πάνθηρ βρικόταν σ' ἕνα κλουβὶ ἐγκαταλελειμένο ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ περιπτέρου.

—Διάβολε! Ποιὸς τὴν ἔβαλε σ' αὐτὸ ἐὸ κλουβὶ ποὺ δὲν ἔχει οὔτε κἂν κλειδαριὰ καὶ εἶπεν ὁ φύλαξ κατατρομαγμένος καὶ ὁ Ζὰκ ἔσκασε στὰ γέλια.

—Κάποια φάρσα ἦταν, εἶπε.Καὶ διόλου ἀπίθανον οἱ δρᾶσται νὰ εἶναι τίποτε φοιτηταί.

Πράγματι αὐτὸ εἶχε γίνει καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὁ Ζὰκ Ρομπὲρ εἶχε συντελέση στὴ λύσι τοῦ μυστηρίου (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ

ΣΑΝ ΗΜΟΥΝΑ ΠΑΙΔΙ

Ἔχουν περάσει πάνω ἀπὸ δέκα χρόνια. Κι' ὅμως τὸ θυμοῦμαι ἀκόμη τόσο ζωηρά, σὰν νἄτανε τώρα δά, κι' ἐγὼ νἄμουν παιδάκι τεσσάρων χρονῶν ἀκόμη.

Δὲν βρίσκω ἄλλη ἀνάμνησί μου πιὸ παλαιὰ ἀπ' αὐτήν. Εἶναι ἡ πρώτη θύμιση ποὺ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν παιδική μου ἡλικία καὶ ποὺ θὰ τὴν κρατήσω--σὰν ἕνα παράξενο φυλαχτὸ--σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

Καὶ πρὶν ἀπὸ κείνη τὴν ἡλικία θὰ εἶχα κάνη, βέβαια, πολλὲς ἀταξίες, καὶ θὰ εἶχα λυπήση συχνὰ τὴ μητέρα μου. Μὰ δὲν τὶς θυμοῦμαι πιά. Ἐκείνη ὅμως τὴ φορὰ ἦταν ἄλλο. Δὲν ξέρω ἂν μοῦ ἔμεινε ζωηρὴ ἡ ἀνάμνησή του γιατὶ ἤμουν πιὰ τεσσάρων χρονῶν,--ἀρκετὰ μεγάλος δηλαδὴ γιὰ νὰ συγκρατῶ στὸ μυαλό μου παραστάσεις γεγονότων ποὺ μοῦ ἔκαναν ἐντύπωση—ἢ γιατὶ συγκλόνισε τὴν παιδική μου ψυχὴ ἡ λύπη τῆς μητέρας μου.

Ἔπαιζα μὲ τὸ ἀδελφάκι μου στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ μας.

Ὑπῆρχε ἐκεῖ μία περιοχὴ ὅπου μᾶς ἦταν ἀπηγορευμένο νὰ πλησιάζομε. Μὰ—ἴσως γι' αὐτὸ—ἦταν τὸ ὄνειρό μου. Κατάντησε νὰ τὸ βλέπω στὸν ὕπνο μου πὼς ἀνοίγω τὴν καγκελωτὴ τὴν πόρτα καὶ μπαίνω μέσα στὴ γωνιὰ ἐκείνη τοῦ κήπου μας.

Μὰ ποτὲ στὸ ξύπνιο μου δὲν τἄχα καταφέρη. Ἡ πόρτα ἔκλεινε πάντα μὲ σύρτη ποὺ ἦταν πολὺ ψηλὰ γιὰ τὸ μικρό μου ἀνάστημα.

Περιοριζόμουνα λοιπὸν νὰ κυττάζω μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα

Τὶ ὄμορφα πράγματα ἔφτιαχνε ἐκεῖ μέσα ἡ παιδική μου φαντασία!

Ἦτανε σὰν τὸ πιὸ φανταχτερό, τὸ πιὸ μυστηριῶδες δάσος ἐκεῖνο μὲ τὶς τριανταφυλλιὲς ὅπου ἄνθιζαν τὰ κατακόκκινα τριαντάφυλλα, τὰ δενδρολίβανα, ἡ μαργαρίτες, ἐνῷ τὰ σκαθάρια τριγυρνοῦσαν κατὰ γῆς, καὶ ἡ πεταλοῦδες πετοῦσαν, καὶ ἡ μέλισσες βομβοῦσαν ἀπὸ λουλοῦδι σὲ λουλοῦδι.

Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε τὴν πιὸ μεγάλη ἐντύπωση ἦταν ἡ στέρνα μὲ τοὺς φρύνους. Μοῦ φαινόταν πελώρια, σὰν καμμιὰ τεχνητὴ λίμνη, ἴσως δὲ ἐκεῖ μέσα νὰ κατοικοῦσαν καὶ ἡ νεράϊδες τῶν παραμυθιῶν τῆς γιαγιᾶς μου.

Πῶς νὰ τὰ ἰδῶ ὅμως ἀπὸ κοντὰ αὐτὰ τὰ θαυμάσια πράγματα, ἀφοῦ ἡ πόρτα ἡ καγκελένια ἦταν πάντα κλειστή;

Μιὰ μέρα ὅμως ἔτυχε νὰ ἔρθουν κάτι γνωστὲς τῆς μητέρας μου γιὰ ἐπίσκεψη.

Ἦταν στὸν κῆπο καὶ μάλιστα στὴ γωνία ἐκείνη ποὺ ἦταν πάντα κλειστὴ γιὰ μένα.

Ἐνῷ ὅμως ἡ μητέρα μου ἀποχαιρετοῦσε τὶς φίλες της, κι' ἀνέβαινε βιαστικὰ στὸ σπίτι γιὰ νὰ ντυθῆ γιὰ ἔξω, ξέχασε νὰ βάλη σὰν πάντα τὸν σύρτη.

Ὁ παράδεισος τῆς φαντασίας μου ἦταν ἀνοιχτὸς μπροστά μου! Ἀκόμη θυμοῦμαι τὸ καρδιοχτύπι μου καθὼς ἔσπρωχνα τὴν πόρτα κι' ἔμπαινα στὴν γωνία τῶν θαυμάτων.

Τὶ νὰ πρωτοκάμω; Νὰ μαζέψω σκαθάρια, νὰ κόψω τριαντάφυλλα ἢ νὰ κυνηγήσω πεταλοῦδες;

Προτίμησα τοὺς φρύνους. Καὶ χαμένος σχεδὸν ἀνάμεσα στὶς φουντωτὲς τριανταφυλλιὲς καὶ στὰ δενδρολίβανα, προχώρησα ὡς στὴν στέρνα.

Μὰ καθὼς ἔσκυψα, γλύστρησα στὸ βρεγμένο πεζοῦλι τῆς μικρῆς στέρνας κι' ἔπεσα μέσα στὸ νερό.

Τὰ ξεφωνητά μου ἀναστατώσανε ὅλους. Ἡ μητέρα μου, κατακίτρινη, τρομαγμένη, μπερδεύοντας τὰ λόγια της ἀπὸ τὴν ταραχή της, ἔτρεξε πρώτη, μὲ ἀνέσυρε ἀπὸ τὸ νερό, μ' ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μ' ἔφερε φιλῶντας με καὶ μαλλώνοντάς με μαζύ ἀπάνω στὸ σπίτι.

Μ' ἄλλαξε, μὲ ξάπλωσε στὸ κρεββάτι, μὲ κουκούλωσε μὲ κουβέρτες.

Μὰ τῆς εἶχα θυμώση. Γιατί; Ἐπειδὴ μοῦ διέκοψε τὴ διασκέδαση, ἢ ἐπειδὴ μὲ μάλωσε γιὰ τὴν ἀταξία μου ποὺ τὴν εἶχε τρομάξη; Καλὰ καλὰ κι' ἐγὼ δὲν ἤξευρα.

Ἔκλεισα τὰ μάτια κάνοντας τὸν κοιμισμένο.

Γονάτισε πλάϊ στό κρεββάτι μου, καὶ χαϊδεύοντάς με ἁπαλὰ γιὰ νὰ μὴ μὲ ξυπνήση—ἐπειδὴ πίστευε πὼς κοιμόμουνα—ψιθύριζε μονολογώντας:

—Παιδάκι μου! Πῆγα νὰ σὲ χάσω, μικρούλι μου! Καὶ σὲ μάλλωσα, χρυσό μου ἀγόρι...

Ἕνας κόμπος ἀνέβηκε στὸ λαιμό μου. Μὰ τὸ παιδιάτικο πεῖσμα μου δὲν μὲ ἄφινε νὰ ξεσπάσω σὲ κλάμμα, ὅπως ἤθελα, νὰ σηκωθῶ νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιά της, νὰ τὴν φιλήσω καὶ νὰ τῆς πῶ πόσο τὴν ἀγαποῦσα.

Καὶ ποτὲ δὲν τῆς τὸ εἶπα!

Τώρα ἀκόμη—κι' ἂς πέρασαν ἀπὸ τότε ἀπάνω ἀπὸ δέκα χρόνια—συχνὰ μέσα στὸν ὕπνο μου ξαναζωντανεύει ἡ ὥρα ἐκείνη καὶ ξυπνάω μὲ τὴ λαχτάρα νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας μου, νὰ τὴ φιλήσω καὶ νὰ τῆς πῶ πόσο λυπόμουνα ποὺ τὴν ἔκαμα νὰ πονέση...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΩΣ ΦΟΡΕΙ ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ, ΠΩΣ ΠΕΡΠΑΤΕΙ, ΠΩΣ ΚΤΕΝΙΖΕΤΑΙ ΚΛΠ.

Ὅταν ταξειδεύετε μέσα σὲ τραῖνο ἢ βαπόρι ἢ τρὰμ προσπαθῆστε νὰ ἐξετάζετε τοὺς συνταξειδιῶτες σας τόσο καλά, ὥστε νὰ μὴ σᾶς ξεφεύγη οὔτε ἡ παραμικρὴ λεπτομέρεια. Πρέπει νὰ ἐξετάζετε τὸ πρόσωπό τους τὰ ροῦχα τους, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον βαδίζουν κτλ. οὕτως ὥστε νὰ μπορεῖτε νὰ τὰ περιγράψητε ὅλα αὐτὰ ἔπειτα μὲ ὅλη τὴν ἀκρίβεια.

Ἐπίσης προσπαθῆστε νὰ ἐξακριβώσετε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό τους καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς συμπεριφορᾶς τους ἂν εἶνε πλούσιοι ἢ φτωχοί. Αὐτὸ μπορεῖτε εὔκολα νὰ τὸ καταλάβετε ἀπὸ τὰ παπούτσια τους. Ἐπίσης κυττᾶξτε νὰ ἰδῆτε ἂν φαίνονται εὐχαριστημένοι, ἄρρωστοι ἢ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ βοήθεια. Ἐνῶ κάνετε ὅμως ὅλ' αὐτά, δὲν πρέπει νὰ τοὺς δώσετε νὰ ἐννοήσουν ὅτι τοὺς ἐξετάζετε, γιατὶ ἂν σᾶς πάρουν μυρουδιὰ οἱ κόποι σας πῆγαν χαμένοι.

Κάποτε ἕνας μυστικὸς ἀστυνόμος ἀνεκάλυψε ἕναν ἐγκληματία ἐξετάζοντας τὰ παπούτσια του χωρὶς νὰ τὸν κυττάξη στὸ πρόσωπο κι' ἔτσι ὁ ἐγκληματίας ὄχι μόνο δὲν τὸν ὑποπτεύθηκε, ἀλλὰ καὶ ἐτράβηξεν ἥσυχος στὸ μέρος ποὺ ἦταν καὶ οἱ ἄλλοι σύντροφοί του καὶ ἔτσι ἀνεκαλύφθη ὅλη ἡ συμμορία.

Τὸ νὰ παρατηρῆτε τοὺς ἄλλους καὶ νὰ τοὺς ἐξετάζετε καλὰ σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ μπορεῖτε νὰ διαβάζετε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὶς σκέψεις τους εἶνε κάτι ἀπολύτως ἀναγκαῖο σὲ κάθε παιδί, σὲ κάθε ἄνθρωπο.

Φαντασθῆτε πόση ἀξία θἄχη γιὰ σας ὅταν μεγαλώσετε νὰ μπορεῖτε νὰ καταλαβαίνετε μὲ τί εἴδους ἄνθρωπο ἔχετε νὰ κάμετε, σ' ὅτι ἐπάγγελμα καὶ ἂν ἐπιδοθεῖτε ἡ γνώση αὐτὴ θὰ σᾶς εἶνε πλέον ἢ πολύτιμος. Θὰ ξέρετε νὰ πῆτε ἂν αὐτὸς ποὺ ἔρχεται νὰ σᾶς πουλήση κάτι εἶνε εἰλικρινὴς ἢ ἀγύρτης ποὺ ζητάει νὰ σᾶς γελάση. Θὰ ξέρετε ἂν πρέπει νὰ ἐμπιστευθῆτε ἢ ὄχι τὸν τάδε ἄνθρωπο κτλ.

Λένε πῶς εἶνε εὔκολο νὰ πῆ κανεὶς τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο φορεῖ τὸ καπέλλο του. Ἄνθρωπος ποὺ φορεῖ ἐλαφρὰ στραβὰ τὸ καπέλλο του δείχνει χαρακτῆρα ἀνοιχτόκαρδο. Ἂν τὸ φορεῖ πολὺ στραβά, εἶνε ἕνας κατεργάρης, ἕνας ἀγύρτης ἢ μόρτης ὅπως λέμε κοινῶς, ἄνθρωπος ποὺ δανείζετε πολὺ εὔκολα ἀλλὰ πολὺ δύσκολα πληρώνει τὰ χρέη του. Ἂν φορεῖ τὸ καπέλλο ἴσια, καλὰ χωμένο στὸ κεφάλι του δείχνει ἄνθρωπο τίμιο μὲν, ἀλλ' ὄχι πολὺ ἀνοιχτομάτη καὶ ἔξυπνο.

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἕνας ἄνδρας ἢ μιὰ γυναῖκα βαδίζουν, ἀποτελεῖ συχνὰ ἀσφαλῆ ὁδηγὸ γιὰ τὸ χαρακτῆρα τους. Παρατηρῆστε τὸν ἐνεργητικὸ ἀνθρωπάκο μὲ τὰ κοντὰ καὶ γρήγορα βήματα, ποὺ βαδίζει, κινῶντας ζωηρὰ τὰ χέρια του, τὸ ἀκανόνιστο βῆμα τοῦ νευρικοῦ ἀνθρώπου· τὸ ἀργὸ καὶ ἀόριστο βῆμα τοῦ χαζοῦ καὶ τεμπέλη· τὸ ὁμαλό, σταθερό, ταχὺ καὶ ἀθόρυβο βῆμα τοῦ μετρημένου ἀνθρώπου.

Ἀνθρώπους μὲ μεγάλα σιδερωμένα ὡς

πάνω ἀλλὰ Κάϊζέρ μουστάκια μὴ τοὺς ἐμπιστεύεσθε καὶ πολύ. Δείχνουν χαρακτῆρα ματαιόδοξο καὶ καμμιὰ φορὰ ἄνθρωπο ποὺ πίνει.

Ἡ ἀφέλειες ποὺ μερικοὶ νέοι ἀφίνουν μπρὸς στὸ μέτωπό τους δὲν εἶνε καλὸ σημάδι. Στὴν Ἑλλάδα εἶνε χαρακτηριστικὲς τοῦ μόρτη Ἐπίσης καὶ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου μπορεῖ νὰ σᾶς πῆ πολλὰ γιὰ τὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἕνας γνωστότατος μυστικὸς ἀσιυνόμος Ἄγγλος ὁ Τζῶστιν Σεβάς, περιγράφει πῶς μὲ ὀλίγη ἐφαρμογὴ παρατηρητικότητος μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὸ χαρακτῆρα ἑνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ ροῦχα του καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ τὰ φορεῖ.

Τὰ παπούτσια του πρὸ πάντων εἶνε τὸ καλλίτερο μέσο ποὺ θὰ σᾶς δείξη τὸ χαρακτῆρα. Τὸ περασμένο καλοκαῖρι καθόμαστε στὸ πάρκο τῆς Κηφισσιᾶς καὶ μιὰ νέα κυρία διάβηκε ἀπὸ μπροστά μας. Μιὰ κυρία τῆς παρέας τὴν κύτταξε καὶ κάνει: «Ποιὰ νὰ εἶνε τάχα αὐτὴ ἡ κυρία;» Δὲν ἐχρειάσθηκα νὰ τὴν κυττάξω καὶ πολὺ γιὰ νὰ πῶ στὴν κυρία τῆς παρέας. «Δηλαδὴ θέλετε νὰ πῆτε ποίας κυρίας καμαριέρα εἶνε;» Οἱ ἄλλοι τῆς παρέας μ' ἐκύτταξαν μὲ ἔκπληξη. Τὸ κορίτσι ἦταν πολὺ καλοντυμένο ὅταν ὅμως ἐκύτταξα τὰ παπούτσια ποὺ φοροῦσε, κατάλαβα ὅτι ἡ τουαλέττα της δὲν ἦταν δική της, ἀλλ' ἀνῆκε σὲ κάποια ἄλλη—τῆς τὴν ἔδωσεν ἡ κυρία της ἴσως. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα πῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ μιὰ πλούσια οἰκογένεια ποὺ παραθέριζε στὴν Κηφισσιά, καὶ ποιὰ ἦρθε νὰ μ' ἀνοίξη τὴν πόρτα; Τὸ κορίτσι ποὺ εἶδα νὰ περνᾶ μὲ τὴν ὄμορφη τουαλέττα. Ἦταν καμαριέρα!

Ἄλλη μιὰ φορὰ πάλι μέσα σ' ἕνα τραμ καθόμουνα μ' ἕνα φίλο μου καὶ τοῦ λέω, δείχνοντας κάποιον μπροστά μας, ποὺ ἦταν καλοντυμένος: «Μπορεῖς νὰ μαντέψης τὶ ἐργασία κάνει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;» Τὸν ἐκύτταξε, ἀλλὰ δὲν ἤξερε νὰ πῆ. Καὶ τοῦ λέω: «Εἶνε ράφτης». Τὸ κατάλαβα γιατὶ ὁ γιακᾶς του ἦταν λιγάκι ξεφτυσμένος ἀπὸ τὶς καρφίτσες ποὺ βάζουν οἱ ράφτες ὅταν κάνουν πρόβες στοὺς πελάτες των.

Εἶνε ἕνα πολὺ διασκεδαστικὸ παιγνίδι ὅταν κάθεσθε σὲ τραμ ἢ σιδηρόδρομο νὰ κυττάζετε τὰ παπούτσια τῶν ἐπιβατῶν, χωρὶς νὰ κυττάζετε τὰ ροῦχα καὶ ἀπὸ τὰ παπούτσια νὰ προσπαθῆτε νὰ μαντέψετε τὶ εἴδους ἄνθρωπος εἶνε· γέρος, νέος, πλούσιος, παχύς, λεπτὸς κλπ. κι' ἔπειτα νὰ σηκώσετε τὰ μάτια γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε ἂν τὸ ἐπιτύχατε.

Μιὰ φορὰ ἕνας πολὺ γνωστός μου φιλάνθρωπος κύριος μοῦπε πῶς βοήθησε μιὰ γρηὰ κυρία, ἡ ὁποία δὲν ἤξερε πῶς ὁ φίλος μου ἐμάντεψε πῶς ἦταν στεναχωρημένη οἰκονομικῶς. Εἶχε εὐγενικὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὰ ροῦχα της ἦσαν πολὺ καλά, ἀλλὰ τὰ παπούτσια της εἶχαν τρομερὴ ἀνάγκη ἐπιδιορθώσεως. Ἡ σόλες εἶχαν φύγει ὅλες σχεδόν.

Ὅταν περπατῆτε πίσω ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο, μπορεῖτε νὰ ἐξετάσετε τελείως τὶς σόλες τῶν παπουτσιῶν του καὶ μάλιστα λένε πῶς ἀπὸ τὶς σόλες μπορεῖτε νὰ διαβάσετε καὶ τὸν χαρακτῆρα του. Σ' ὅσα παπούτσια βλέπετε τὶς σόλες καὶ τὰ τακούνια τὸ ἴδιο φαγωμένα, θὰ πῆ πῶς ἔχετε μπροστά σας ἕναν ἄνθρωπο τίμιο καὶ ἱκανὸ γιὰ ἐπιχειρήσεις.

Ἂν τὰ τακούνια του εἶνε πολὺ φαγωμένα ἀπέξω, ἔχετε μπροστὰ σας ἄνθρωπο μὲ φαντασία, ἔξυπνο καὶ λάτρη τῶν περιπετειῶν, τακούνια ὅμως φαγωμένα ἀπὸ μέσα δείχνουν χαρακτῆρα ἀδύνατο καὶ ἀναποφάσιστο, εἶνε δὲ ἀκριβεστέρα ἡ διάγνωσίς σας μᾶλλον ὅταν πρόκειται γιὰ ἄνδρα ἢ γυναῖκα.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς διηγεῖται τὸ ἑξῆς: Μιὰ μέρα συνήντησε κάποιον ξένο ποὺ εἶχε τὸ ἐξωτερικὸ ἀνθρώπου εὐπόρου, μὲ καινούργια ροῦχα καὶ πένθος στὸ μανίκι του. Τὸ ἐξωτερικό του εἶχε κάτι τὸ στρατιωτικό, τὸ βάδισμά του ἦταν βάδισμα ναυτικοῦ, τὸ πρόσωπό του λιοκαμένο, στὰ χέρια του εἶχε «γοργόνες» ὅπως ἔχουν οἱ φυλακισμένοι. Ἐκεῖ ποῦ πήγαινε κρατοῦσε μερικὰ παιχνίδια στὰ χέρια του. Ποιὸς ἦταν; Μαντεύετε; Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἐμάντεψε ἀκριβέστατα. Ἦταν ἕνας ἀπόστρατος ὑπαξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ποῦ τοῦ εἶχε πεθάνει ἡ γυναῖκά του καὶ πήγαινε παιχνίδια στὰ παιδιά του.

***

Ὑποσχεσις..

Ἕνας ὑπάλληλος δικαιολογεῖ τὴν ἀπουσία του στὸν προϊστάμενο του:

—Δὲν ἦλθα, κύριε προϊστάμενε γιατὶ εἴχαμε τὴν κηδεία τοῦ θείου μου, μὰ δὲν θὰ ἐπαναληφθῆ αὐτὴ ἡ περίπτωσις.

Ἡ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Στὸ χαμένο μου ἀδελφάκι

Ὁ Βορριᾶς σὰν ἄγριος λύκος οὐρλιάζει... Βρέχει ἀδιάκοπα... Πελώρια μαῦρα σύννεφα κυλᾶνε στὸν οὐρανό... Καί τὸ φεγγάρι ξεπροβάλλει μέσα ἀπ' τὰ σύννεφα δειλό. Αὐτὸ τὸ βράδυ εἶναι τόσο μελαγχολικό, ποὺ μοῦ φέρνει μόνο θλιμμένες ἀναμνήσεις.

Θυμήθηκα τὸ ἀδελφάκι μου, ποὺ τώρα θὰ εἶναι ἕνας ὡραῖος ἄγγελος κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τοῦ Πλάστη... Ἦταν ἕνα καστανὸ ἀγοράκι μὲ ὄψι ἀγγέλου. Εἶχε μάτια μαῦρα ποὺ τὸ κρόσι τῶν βλεφαρίδων του πλαισίωναν καὶ ἕνα ρόδινο προσωπάκι. Εἶχε μιὰ ψυχὴ ἀγγελική· ἀγαποῦσε τοὺς φτωχούς, καὶ ὅταν ἔβλεπε νὰ πειράζουν τὰ ζῶα ἔκλαιγε..! Εἶχε πολλὰ προτερήματα. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Θεὸς ἠθέλε νὰ μᾶς τὸ πάρη...

Ἕνα φθινοπωριάτικο δειλινὸ ἔπεσε στὸ κρεββάτι ἄρρωστο βαρυὰ ἀπὸ τύφο. Εἶπε τῆς μαμμᾶς πέντε ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του «μαμμᾶ μου θὰ πεθάνω, θὰ πάω νὰ βρῶ ἄλλους κόσμους παραδεισένιους, κι' ἀγελούδια...» Ἀπὸ τότε δὲν ξαναμίλησε ἄλλο... Ἕνα βράδυ, ἀπὸ τὰ μυστικόπαθα ἐκεῖνα βράδυα ἔσβυσε ἡ στερνὴ τῆς ζωῆς του ἀναλαμπή... Ὤ! Λάκη μου, ἀγαπημένο μου παιδί!... Τὰ μεγάλα λαμπερὰ αὐτὰ ἄστρα ποὺ φώτιζαν τὸ ῥόδινο προσωπάκι σου ἔσβυσαν γιὰ πάντα!...

Ἀφροστεφανωμένο κύμα

Ἰταλικὸς Μῦθος

Εἰς μία μεγάλη πόλι τῆς Ἰταλίας τὴν Φλωρεντίαν, ἕνας λέων ἐδραπέτευσε μία ἡμέρα ἀπὸ τὸ κλουβί του, ὅπου ἦταν κλεισμένος. Τρέχων εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἔσπειρε εἰς τοὺς κατοίκους τὸν τρόμον καὶ τοὺς διεσκόρπισε πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Μέσα εἰς τὸ πλῆθος εὑρίσκετο μία γυναῖκα ἡ ὁποία ἔτρεχε καὶ ἐκράτει τὸ μικρὸ παιδί της εἰς τὰ χέρια της.

Ὁ λέων ὁ ὁποῖος τὴν ἀκολουθοῦσε ἄρπαξε τὸ παιδί της καὶ ἐφαίνετο μὲ διάθεσι νὰ τὸ κατασπαράξη.

Ἀλλὰ ἡ μητέρα χωρὶς νὰ διστάση ἐγύρισε πίσω καὶ πλησίασε τὸν λέοντα «Δόσε μου τὸ παιδί μου! Δόσε μου τὸ παιδί μου!...» τοῦ εἶπε κλαίουσα μὲ μιὰ φωνὴ ἱκετευτική.

Ὁ λέων σταμάτησε ἔκπληκτος παρατήρησε ἀτενῶς τὴν γυναῖκα ἡ ὁποία ἦταν γονατισμένη ἐμπρός του καὶ ἄφησε χάμω τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε πάθη τίποτα. Ἔπειτα ἐξηφανίσθη εἰς τὸ δάσος ποὺ ἦταν παρὰ κάτω.

Ὁ μῦθος αὐτὸς μᾶς διδάσκει πῶς ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας εἶνε ἱκανὴ καὶ τὰ θηρία ἀκόμη νὰ συγκινήση.

ΣΤΗΛΗ ΚΑΛΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Η ΤΥΦΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ ΤΗΣ

Ἕνα ἀπομεσήμερο τοῦ Δεκεμβρίου, ἐνῷ πήγαινα εἰς τὸ σχολεῖο μου μὲ μιὰ φίλη μου, εἶδα μιὰ τυφλὴ ἀκουμπισμένη σ' ἕνα τοῖχο, ποὺ ἀνεστέναζε, ἔχοντας μπροστά της — κάτω στὴ γῆ — στερεωμένο ἕνα μαντῆλι μὲ πέτρες, γιὰ νὰ τὶς ρίχνουν οἱ διαβάτες ἐλεημοσύνη. Κοντά της εἶχε ἕνα χαριτωμένο σκυλάκι ἐξαιρετικῆς ράτσας. Τὸ σκυλάκι αὐτό, ἦτο θαῦμα εὐφυΐας. Ἡ τυφλὴ τὸ ἔπερνε κοντά της γιὰ νὰ τῆς δείχνη τὸ δρόμο καὶ τὸ ἀγαποῦσε ἐξαιρετικά, καθὼς κι' αὐτὸ τὴν κυρά του.

Ἐμεῖς ἀνεβήκαμε εἰς τὸ σχολεῖο. Ὅταν τελείωσε τὸ μάθημα καὶ ἐπρόκειτο νὰ φύγωμε, παρετηρήσαμε ὅτι ἡ τυφλὴ ζητοῦσε βοήθεια.

Τὶ νομίζετε ὅτι εἶχε γίνει: Τὸ εὐφυές ζῶον βλέποντας ἕνα κύριο νὰ περνᾶ μὲ ἀδιαφορία μπρὸς ἀπὸ τὴν τυφλή, τὸν ἀκολούθησε γαυγίζοντας. Αὐτός, ἄνθρωπος χωρὶς καρδιά, τοῦ δίνει μιὰ κλωτσιά, καὶ τὸ δυστυχισμένο ζῶον πέφτει σ' ἕνα αὐλάκι. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ εὐτυχῶς ἕνα κοριτσάκι ὡς 6 ἐτῶν, ἡ Λιζοῦλα, ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ σχολεῖο της, εἶδε τὴ σκηνή, ἔτρεξε πῆρε τὸ σκυλάκι, τὸ πῆγε στὴν τυφλή, ἡ ὁποία ἀφοῦ τῆς εἶπε μύριες εὐχές, τῆς ἔδωσε κι' ἕνα φιλὶ στὰ χρυσόξανθα μαλλάκια της.

Τρελλὴ Πεταλλουδίτσα

***

Στὴν Γαλανόλευκη

Ἀφιερωμένο στὴ Σπάρτη

Σημαία μου περίφανη,
Ποὺ ἔχεις τόση χάρι.
Σημαία, ποὺ ἔπεσε γιὰ σέ,
Τὸ κάθε παληκάρι.

***

Ὁ οὐρανός μας σοῦ ἔδωσε
Τὸ γαλανό του χρῶμα,
Κάποιας θρησκείας τὸ Σταυρὸ
Γιὰ νὰ νικᾶς αἰώνια.

***

Τὸ κάθε Ἑλληνόπουλο,
Ὅταν σὲ δῆ δακρύζει
Καὶ σὲ πολέμους ἔνδοξους
Ὁ νοῦς του φτερουγίζει.

***

Κι' ἡ Νίκη, ὄμορφη θεὰ
Καὶ μὲ τὴ δόξα πλάϊ
Σ' ἀνύψωσαν νικήτρια
Σὲ τείχη σὲ πελάγη.

Καρυάτις

***

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΨΑΡΕΜΜΑ

Ἔρριξα στὸν ὦμο ἕνα καλάμι, πῆρα στὰ χέρια μου τὸ δόλωμα κι' ὅτι ἄλλο χρειαζόταν—ἤμουν τότε ὡς δέκα χρονῶν—καὶ ξεκίνησα πρὸς τὸ σπίτι τοῦ φίλου μου, μαζὶ μὲ τὸν ὁποῖον καθώς εἴχαμε συνεννοηθῆ, θὰ πηγαίναμε νὰ ψαρέψουμε.

Τὸν βρῆκα ἕτοιμο κι' ἔτσι σὲ λίγο βρισκόμαστε στὴν ἀκρογυαλιὰ καθισμένοι στοὺς βράχους μὲ ριχμένα τὰ καλάμια στὴ θάλασσα.

Τὶ φοβερὴ γκίνια ὅμως! Ἄδικα σκοτώναμε τὸν καιρό μας, χωρὶς νὰ πιάσωμε τίποτε. Συχνὰ λέγαμε μεταξύ μας:

—Ἀκόμη μιὰ φορὰ θὰ ρίξουμε κι' ἂν δὲν πιάσουμε θὰ φύγουμε.

Ἡ φορὰ ὅμως δεκαπλασιάστηκε, ἑκατονταπλασιάστηκε καὶ μεῖς ἀκόμη ἐκεῖ, σὰν νὰ εἴμαστε καρφωμένοι στὴ θέσι μας.

Ἔξαφνα τὸ καλάμι τοῦ φίλου μου βάρυνε. Τὸ τράβηξε, ἀλλὰ δὲν ἔβγαινε.

Νομίσαμε πιὰ πῶς εἴχαμε θριαμβεύσει. Ἕνα πελώριο λαβράκι, μιὰ μεγάλη τσιπούρα... ἀγωνίζονταν νὰ καταλάβουν μιὰ θέσι στὸ μυαλό μας.

Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα;

Τράβα ὁ ἕνας, τράβα ὁ ἄλλος, καὶ ξαφνικὰ μπλοὺμ καὶ πέφτει ὁ φίλος μου στὴ θάλασσα.

Εἶδα κι' ἔπαθα νὰ τὸν τραβήξω, κι' ἀπὸ τότε γιατρευτήκαμε γιὰ καλὰ ἀπὸ τὸ ψάρεμμα.

Α. Μακρυγιάννης

***

Τὸ κουδούνι τοῦ σχολείου

Ντρίν...νν...ντρίν...ντ ἀκούγεται κάθε τόσο ὁ χαρούμενος ἦχος του καὶ φωνὲς χαρᾶς τὸν ὑποδέχονται.

Ντρίν..ντ, πόσα δὲ λέγει μὲ τὸ κτύπημά του.

Πόσο διαφορετικὸς ἀντηχεῖ ὁ ἦχος του κάθε φορὰ στ' αὐτιὰ τῶν παιδιῶν. Ντρίν...νν ἀπελπισία σφίγγει τὴν καρδιὰ ὅταν τὸ μάθημα εἶναι δύσκολο.

Πρόσωπα λιπημένα κάθουνται ἀκίνητα στὰ θρανία, χείλη προσευχὲς σιγοψιθυρίζουν μετάνοιες τάζουν.

Τὸ μάθημα προχωρεῖ... Οἱ καρδιὲς χτυποῦν.

Καὶ νά! ντρίνν...ν σχίζει τὴν ἡσυχίαν. Μιὰ ἀστραπὴ χαρᾶς περνᾶ ἀπὸ τὰ μάτια ὅλων. Δόξα τῷ Θεῷ! γλύτωσαν. Πόσο χαρούμενο! Πόσο γλυκὸ εἶναι τώρα τὸ κτύπημά του. Μιὰ τρελλὴ ἀκτίνα ἥλιου γλυστρᾶ στὴν τάξι, σὰ νὰ προσκαλῇ τὰ παιδιά. Τώρα ἐλεύθερα γιὰ λίγο, θὰ τρέξουν θὰ χαροῦν.

Μά...ὁ κ. καθηγητὴς ποῦ θὰ φύγῃ; Ἐξακολουθεῖ τὸ μάθημα κι' ἂς μὴν προσέχῃ κανείς. Τὰ πρόσωπα σκυθρωπιάζουν. Πότε θὰ φύγῃ; ψιθυρίζει ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Οὔφ! ζαλίστηκα, πιά. Δὲ θὰ κάνουμε διάλειμμα!

Ἐπιτέλους ὁ κ. καθηγητὴς φεύγει καὶ τὰ παιδιὰ ἐλεύθερα τρέχουν στὴν αὐλή. Ντρίν...ν. ντρίν...ν τὰ παιχνίδια κόβουνται στὴ μέση. Ζωηρά, γελαστὰ ἀνεβαίνουν τὶς σκάλες· αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχουν εὔκολο μάθημα.

Καὶ νά το! Ξανακτυπᾶ χαρούμενα. Μεσημέρι πιά· βιβλία, τετράδιο στὸ λεπτὸ μαζεύουνται.

Τώρα εἶναι ἐλεύθερα γιὰ δυὸ ὁλόκληρες ὧρες· θὰ φᾶνε, θὰ παίξουνε.

Μὰ τὸ κουδοῦνι στὴν ὥρα του κτυπᾶ κι' ἀρχίζουν πάλι τὰ ἴδια.

Κι' αὐτὸ γίνεται διαρκῶς. Τὸ κουδοῦνι σκορπίζει πότε χαρὰ καὶ πότε λύπη.

Ἴσως ὅμως ὅταν φύγουμε ἀπὸ τὸ σχολεῖο νὰ νοσταλγοῦμε καὶ τὸν λυπημένο του ἀκόμη ἦχο,

Ν. Παπούλιας

***

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αἱ βάσεις τῆς προσκοπικῆς ἰδεολογίας ἐν Ἑλλάδι ἐτέθησαν τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1910 ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Γυμναστικῆς κ. Ἀθανασίου Λευκαδίτη καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον πολὺ περίεργον καὶ ἄξιον νὰ τὸν ἀφηγηθῇ κανείς.

Τὸ θέρος τοῦ 1910 ὁ κ. Ἀθ. Λευκαδίτης εὑρίσκετο εἰς ἕνα ἐμπορικὸν κατάστημα τοῦ Λονδίνου, ὅτε κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν εἷς Ἄγγλος πρόσκοπος ἐν στολῇ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἐμπορεύματα.

Ὁ κ. Ἀθανάσιος Λευκαδίτης ἠπόρησε διὰ τὴν ἰδιόρρυθμον στολὴν τοῦ νέου καὶ τὸν ἐρώτησε τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἰδιαιτέρα στολὴ τὴν ὁποίαν ἔφερεν. Ἐκεῖνος ἑτοιμότατα τοῦ ἀπήντησεν ὅτι εἶναι (Scout) δηλαδὴ πρόσκοπος. Καὶ ὁ κ. Λευκαδίτης μὴ ἱκανοποιηθεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ προσκόπου ὑπέβαλε καὶ ἄλλην ἐρώτησιν τί θὰ πῇ «πρόσκοπος», ὁ Ἀγγλόπαις καὶ πάλιν ἑτοιμότατα τοῦ ἀπήντησε διὰ τῆς ἑξῆς φράσεως «πρόσκοπος θὰ πῇ κάθε παιδὶ ποὺ κάνει κάθε μέρα μία καλὴ πράξι».

Ὁ εἰσηγητὴς τοῦ προσκοπισμοῦ τοῦ ὁποίου ἡ περιέργεια εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον, ἐξήτασε λεπτομερῶς καὶ ἔμαθε ὅτι ὑπῆρχεν ἐν Ἀγγλίᾳ πλῆρες ὀργανωμένον Σῶμα Προσκόπων ἀπὸ τὸν ἀπόστρατον στρατηγὸν Μπάντεν Πάουελ καὶ ὅτι ὑπῆρχον βιβλία καὶ κανονισμοὶ οἵτινες τὸν προσήλκησαν.

Συγχρόνως δὲ ὁ ἄγνωστος εἰσέτι καὶ μέχρι σήμερον Ἄγγλος πρόσκοπος, προσέφερε τὰ σχετικὰ βιβλία μὲ τὸ σύστημα τοῦ προσκοπισμοῦ τὰ ὁποῖα παρέδωκε εἰς τὸν κ. Λευκαδίτην χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔκανε ἴσως τὴν μεγαλυτέραν καλὴν πράξιν τῆς ζωῆς του, διότι ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ εἰσαχθῇ ὁ πολυσύνθετος αὐτὸς θεσμὸς τοῦ προσκοπισμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ κ. Λευκαδίτης, ὁ ὁποῖος ἀντιληφθεὶς κατὰ τὴν ὀλιγόχρονον ἐν Λονδίνῳ διαμονήν του, τὰ σωτήρια διὰ τὴν νεολαίαν ἀποτελέσματά του καὶ μελετήσας τὸ σύστημα τοῦ Μπάντεν Πάουελ συνέστησε εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν πρώτην ὁμάδα, ἐκ μαθητῶν τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου Μακρῆ. Ἡ ὁμὰς ἐκείνη τελείως διωργανομένη καὶ ἐκπαιδευθεῖσα κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν σύστημα, τῇ συνδρομῇ τῶν φιλογενῶν καὶ φιλοπροόδων ἀνδρῶν κ. κ. Κ. Μίνδλερ, Ν. Πασπάτη, Γ. Πανᾶ Χρυσοβελόνη καὶ ἄλλων.

Ἡ πρώτη ὁμὰς κατέστη τὸ φυτώριον ὅλων τῶν λοιπῶν ὁμάδων Ἀθηνῶν αἵτινες συνεστάθησαν βραδύτερον ὑπὸ τοῦ Ὁμίλου Ἑλλήνων Προσκόπων καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Μ. Νεγροπόντη, ὁ ὁποῖος πρωτοστατεῖ εἰς πᾶν Ἐθνικὸν ἔργον.

Ἡ πρώτη ὁμὰς Προσκόπων ἔκανε τὴν πρώτην ἐμφάνισίν της τὴν 25 Μαρτίου τοῦ 1912 εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐχειροκροτήθη ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν καὶ ἄλλων οἱ ὁποῖοι κατεῖχον πολιτικὰ ἀξιώματα.

Κανὲν πολιτισμένον ἔθνος δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ μὴν διωργάνωσε τὴν νεολαίαν του κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν σύστημα καὶ δὲν εἰσήγαγε τὸν προσκοπισμὸν μεταξὺ τῶν παιδιῶν του.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΣΙΜΠΑΡΙΔΗΣ

***

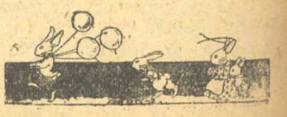

Ἡ καλλίτερη ἐποχὴ

Εὑρίσκομαι μπροστὰ σὲ δίλημμα! Ἡ ἐκλογὴ τῆς καλύτερης ἐποχῆς εἶναι λιγάκι δύσκολη. Ποιὰ δὲ μᾶς θαμπώνει μὲ τὶς ὀμορφάδες της; Κάθε μιὰ ἔχει ἕνα ἰδιαίτερο θέλγητρο. Τὸ φθινόπωρο: τὸ πένθος τῆς γῆς, ὁ χειμώνας: μὲ τὰ χιόνια του, ἡ ἄνοιξις: τὸ λουλούδισμα τῆς φύσεως, τὸ καλοκαῖρι: τὰ σεληνοφώτιστα βράδυα του. Ὅλες ἡ ἐποχὲς ἔχουν κάτι ποὺ σὲ τραβᾶει. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἀνάμεσά τους διακρίνω τὸ χειμῶνα, τὸ γεροντάκι αὐτὸ ποὺ σέρνει στὴ ράχι του τὰ χιόνια.

Πόσο εὐχάριστος εἶναι ὁ χειμώνας!! Μαζεμμένοι, στὰ σπήτια, ὅλοι γύρω-γύρω στὸ τζάκι, περνᾶ ἡ ὥρα μὲ γέλοια, τραγούδια, διάφορα παιχνίδια, ἐνῷ τὰ κούτσουρα τριζοβολοῦν καὶ ἡ φωτιὰ χαρωπὴ χοροπηδάει.

Πόσο ποιητικὸς εἶναι ὁ χειμώνας!! Καθισμένοι ἡ γιαγιὰ καὶ τὸ ἐγγονάκι κοντὰ στὸ παράθυρο τὸ φορτωμένο μὲ κουρτίνες κυττάζουν μέσα ἀπὸ τὸν ἀχνὸ τοῦ τζαμιοῦ, τὸ πάλεμα τῶν στοιχείων τῆς φύσης. Ὁ οὐρανὸς κατάμαυρος ἀπὸ μολυβένια σύννεφα σκίζεται μὲ πύρινα φείδια ἐνῷ ἡ βροχὴ πέφτει ραγδαία καὶ ὁ ἄνεμος σφυρίζει μεσ' τὶς καμινάδες.

Πόσο θελκτικὸς εἶναι ὁ χειμώνας!! Ἡ φύσι σὰν σκεπασμένη μὲ τὸ κάτασπρο σεντόνι τοῦ χιονιοῦ κοιμᾶται ἐνῷ ὁ χειμωνιάτικος ἥλιος δειλὰ δειλὰ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό. Τὰ παιδάκια βγαίνουν ἔξω καὶ ἀρχίζουν τὸν χιονοπόλεμο ποὺ στὸ τέλος σ' αὐτὸν μπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ ἀστυνομία ἐὰν φάῃ καμμιὰ στὸ κεφάλι κανένας δύστροπος διαβάτης.

Πόσο διασκεδαστικὸς καὶ ἀπολαυστικὸς εἶναι ὁ χειμώνας!! Ὁ καθένας ἑτοιμάζεται γιὰ τὰ διάφορα τσάγια καὶ χωροὺς σὲ φιλικὰ σπήτια. Πόσο μᾶς κάνει νὰ καρδιοχτυπᾶμε ὁ χειμώνας!!

Βλέπεις τὰ καϋμένα τὰ μαθητούδια σκυμμένα νὰ μελετοῦν. Ἔφθασαν οἱ διαγωνισμοί. Καρδιοχτύπι! ἀλλὰ καὶ πόση ποικιλία στὴ μαθητικὴ ζωή!

Τὸ μόνο ποὺ μὲ λυπεῖ κατάκαρδα εἶναι ἡ ζωὴ τῶν πτωχῶν, ποὺ τουρτουρίζουν κάτω ἀπ' τὴν παγωνιὰ τοῦ χειμῶνα.

Κι' αὐτὸ ὅμως μποροῦμε νὰ τὸ γιατρέψουμε φροντίζοντας λιγάκι γι' αὐτούς.

Κι' ἔτσι μετὰ ἀπ' αὐτὸ τίποτα δὲν μᾶς κάνει νὰ μὴ προτιμᾶμε τὸν ὡραῖο καὶ μεγαλοπρεπῆ χημῶνα!!

Ἕλλη Σπυροπούλου

***

Τὸ δακτυλίδι καὶ ἡ δακτυλήθρα

Μέσα εἰς τὴν γαλάζια φόδρα ἑνὸς μικροῦ καλαθιοῦ, εὑρέθηκαν μίαν ἡμέρα ἕνα ὡραῖο δακτυλίδι μὲ διαμάντια καὶ μιὰ ἀσημένια δακτυλήθρα· ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν: «Λοιπὸν ἐσὺ δουλεύεις πάντα;—Ἐρώτησε τὸ δακτυλίδι·—ποτὲ δὲν σὲ φοροῦν γιὰ στόλισμα, ὅπως ἐμένα! Σὲ λυποῦμαι! Ἐμένα μὲ φοροῦν αἱ ὡραῖες κυρίες καὶ πηγαίνω μαζύ τους σὲ διάφορα μέρη, μὲ κόσμο, μουσική, γέλια!

«Βλέπω ἄλλα ἀδέλφια μου, μικρὰ καὶ μεγάλα, στὰ χέρια ἄλλων κυριῶν. Καὶ βλέπω μάτια ποὺ μὲ θαυμάζουν καὶ τότε γυαλίζω μὲ ὑπερηφάνεια καὶ πετῶ ὅλες τὶς πολύχρωμες σπίθες μου. καὶ πόσα συγχαριτήρια λαμβάνει ἡ κυρία μου γιὰ μένα! Διότι ἐγὼ εἶμαι πολὺ παλαιό· μὲ φοροῦσε ἡ γιαγιὰ τῆς προγιαγιᾶς τῆς τωρινῆς κυρίας· ἄ! πόσες ἐποχὲς ἔχω δῆ! τὶς κυρίες μὲ τὰ κρινολίνα καὶ ἄλλες μόδες διάφορες.

«Ἐνῷ ἐσύ, κάθεσαι ἐδῶ πάντα καὶ ἂν καὶ εἶσαι ἀπὸ ὡραῖο ἀσήμι, κανεὶς δὲν ἐκτιμᾷ τὴν ἀξία σου. Α! μονότονη ζωὴ εἶναι ἡ δική σου!

—Ὄχι καὶ τόσο· ἀπαντᾶ ἡ δακτυλήθρα, ἐσὺ εἶσαι μόνον στόλισμα, ἐνῷ ἐγὼ βοηθῶ καὶ γίνονται τόσα πράγματα γιὰ τὰ πτωχὰ παιδάκια, καὶ ὅσο σκέπτομαι ὅτι ὅσο πιὸ πολλὴ δουλειὰ κάνω, τόσα περισσότερα παιδάκια θὰ εὐχαριστήσω, τότε τρέχω μὲ περισσότερη ζωηρότητα.

«Ὅσο γιὰ τὴν ἀξία μου, καὶ ἀπὸ ἀλουμίνιο νὰ ἦμουν θ' ἄξιζα περισσότερο ἀπὸ σένα· καὶ οὔτε θέλω νὰ γυαλίζω γιὰ τοὺς ἄλλους ὅπως ἐσύ, ἀλλὰ μοῦ φθάνει ἡ εὐτυχία τῆς συνειδήσεώς μου· εἶν' ἀλήθεια ὅτι πονῶ λίγο ὅταν σπρώχνω τὴν μυτερὴ βελόνα, ἀλλὰ τί εἶναι ὁ ἐξωτερικὸς πόνος ἐμπρὸς στὴν ψυχικὴ εὐχαρίστησι;»

Α. Κακογιάννη

***

Ὁ Δάσκαλος: Πῶς μποροῦμε νὰ διακρίνουμε ἕνα ὄνομα ἂν εἶνε ἀρσενικοῦ γένους ἢ θηλυκοῦ;

Ὁ Μαθητής: Τὸ ἀρσενικὸ ἀπὸ τὰ παντελόνια, καὶ τὸ θηλυκὸ ἀπὸ τὶς φοῦστες, κύριε καθηγητά.

Ἀστρονόμος

***

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γνωρίζομεν εἰς τοὺς ἁπανταχοῦ ἀναγνώστας μας ὅτι «Τὰ Ἑλληνόπουλα» μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συνεχίσουν τὴν σταδιοδρομία τους, ἀναγκάζονται ἕνα ἀντεπεξέλθουν εἰς τὰ ὑπέρογκα ἔξοδα, τά ὁποῖα ἡ ἔκδοσίς των ἀπαιτεῖ, νὰ διακόψουν ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ἐκδόσεώς των τὸ ὁποῖον ἄρχεται ἀπὸ τῆς 25 Μαρτίου τρέχ. ἔτους. τὴν ἀποστολὴν τῶν φύλλων διὰ τοῦ Πρακτορείου.

Οἱ ἐν Ἀθήναις ἀναγνῶσται μας θὰ εὑρίσκουν τὰ φύλλα εἰς τὰ κυριώτερα βιβλιοπωλεῖα.

Οἱ εἰς τὰς ἐπαρχίας δὲ ἀναγνῶσται μας, θὰ δύνανται νὰ ἐγγράφωνται συνδρομηταὶ δι' ἕκαστον τρίμηνον, ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 20 δρχ. ἢ καὶ νὰ ἀποστέλουν μὲ τὴν συνεργασίαν των τὸ ἀντίτιμον ἑκάστου ἑπομένου φύλλου, γράφοντες καθαρὰ κάθε φορὰ τὸ ὄνομά των καὶ τὴν διεύθυνσίν τους.

Ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο

Πρόσκοπε, ἀλληλογραφῶ εὐχαρίστως. Γράψε Μιχαὴλ Γρηγοριάδην Τρίτον Γυμνάσιον Θεσσαλονίκην.

Ἑλληνόπουλα-ες ὑποστηρίζετε τὰ ἑλληνικὰ προϊόντα.

Ἄλκιμος

Ἄλκιμε παραμέλησες νὰ συνεργάζεσαι. Γιατί;

Ἀστρονόμος

Ἀστρονόμε, ἡ διεύθυνσίς μου εἶνε: κ. Κ. Μπουζάλην, Τιμοθέου καὶ Ἱέρωνος, διὰ Προσωπιδοφόρον, Παγκράτι, Ἀθήνας.

Ξανθὲ Ἱππότα, ποῦ κατοικεῖς;

Προσωπιδοφόρος

ΣΕΛΙΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΩΝ

ΑΛΙΒΕΡΙΟΝ, Ἰανουάριος.— Μεγάλη κακοκαιρία ἐπεκράτησε στὴν πόλι μας καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ μηνὸς τούτου. Ἐπανειλημμένως ἐχιόνισε καὶ τὰ πέριξ μας βουνὰ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν κατάλευκα. Οἱ χείμαροί μας ἐπλημμύρισαν καὶ ἐπέφεραν ἀρκετὲς καταστροφές.

Εἰς τὴν πόλιν μας συνεστήθη φιλόπτωχον ταμεῖον μὲ σκοπὸν τὴν ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων.

Ἐξ ἄλλου τὴν παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ὅμιλος κοριτσιῶν περιῆλθε τὴν κωμόπολίν μας καὶ ἔψαλλε τὰ κάλαντα, αἱ δὲ εἰσπράξεις διετέθησαν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων.

Λεωνίδας Παπανικολάου

ΒΕΡΡΟΙΑ, Ἰανουάριος.— Τὸν παρελθόντα μῆνα ἐπεσκέφθη τὸ Γυμνάσιον Βερροίας ὁ κ. Ἐπιθεωρητής. Κατόπιν τῆς ἐνθέρμου ὑποδοχῆς τῆς ὁποίας ἔτυχεν, ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς παρηκολούθησε τοὺς γυμναζομένους μαθητὰς καὶ μαθητρίας τῆς Γ' τάξεως.

Ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὰς προόδους τῶν μαθητῶν καὶ συνεχάρη θερμὰ τοὺς καθηγητάς, τονίσας πρὸς τοὺς μαθητὰς ὅτι εἶναι εὐτυχεῖς νὰ ἔχουν τοιούτους καθηγητὰς καὶ καθηγητρίας.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου Βερροίας θεωροῦν καθῆκον τους νὰ εὐχαριστήσουν ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ μας τὸν κ. Ἐπιθεωρητὴν διὰ τὰ καλά του λόγια, ἀκολούθως δὲ νὰ συγχαροῦν καὶ νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τοὺς καθηγητάς των.

—Ὁ σχολικός μας κινηματογράφος ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς προσφέρει μεγάλας ἀπολαύσεις. Ἰδιαιτέρα ἐντύπωσιν μᾶς ἔκαμε ἡ ταινία, ἡ ὁποία μᾶς δείχνει πῶς κόβονται τὰ ξύλα καθὼς ἐπίσης ἡ ταινία ἡ ὁποία πραγματεύεται τὴν κατασκευὴ τῶν ἀεροπλάνων.

—Οἱ φανατικοὶ φίλαθλοι μὲ ἀνυπομονησία περιμένουν νὰ ἰδοῦν τοὺς ἀθλητὰς στὸν στῖβο.

—Οἱ πρόσκοποι ἐργάζονται πυρετωδῶς, ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπεκτείνουν τὴν δράσιν των κατὰ τὸ τρέχον ἔτος.

—Ἡ ἑορτὴ τῆς Β' καὶ Γ' καὶ Δ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου μας εἶχεν μεγάλην ἐπιτυχίαν.

—Πρὸ ἡμερῶν διοργανώθη ὑπὸ τοῦ Ὠδείου Βερροίας θεατρικὴ παράστασις ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Σαμπούνη, στεφθεῖσα ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας.

—Τὸ Σῶμα Ἑλλήνων Ἀλκίμων δὲν διελύθη, κατὰ διαταγὴν ὅμως τοῦ κ. Γυμνασιάρχου οἱ μαθηταὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συχνάζουν εἰς τὸ Σῶμα Ἑλλήνων Ἀλκίμων.

Ἐμμ. Καζαμπάκας

ΒΟΛΟΣ, Ἰανουάριος.—Ὁ Βόλος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ φιλανθρωπικῆς ἀπόψεως εἶναι ἄνω ὅλων τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὰ πολυάριθμα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματά του, ἔφθασε εἰς τὸ εὐχάριστον σημεῖον νὰ ἔχῃ ἀξιόλογον βιβλιοθήκην.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολυαρίθμους φιλανθρωπικοὺς συλλόγους εἶναι ὁ σύλλογος τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν».

Ὁ σύλλογος αὐτὸς ἱδρύθη τὸ 1907 ὑπὸ ἀνδρῶν ἐξόχως μορφωμένων.

Εἰς τὸν σύλλογον αὐτὸν ὁ Νικόλαος Χαρισιάδης, δικηγόρος, μὴ διακρινόμενος γιὰ μεγάλη εὐπορία, ἐδώρισε μία οἰκίαν του, εἰς τὴν ὁδὸν Δημητριάδος, μικρὸν κομψὸν μέγαρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγκατεστάθη ἡ Λαϊκὴ βιβλιοθήκη τοῦ συλλόγου καὶ ἡ αἴθουσα τῶν διαλέξεων.

Τοιουτοτρόπως ὁ σύλλογος αὐτὸς κατώρθωσε νὰ ἔχῃ ἰδικόν του οἴκημα, καὶ νὰ διατηρήσῃ μέχρι σήμερον τὴν βιβλιοθήκην του καὶ νὰ τὴν πλουτήσῃ καὶ δι' ἄλλων δωρειῶν, ὅπως τῆς Ἑλένης Πέτρου, τοῦ Δήμου Παγασσῶν. κλπ.

Ἡ βιβλιοθήκη αὐτὴ ἔχει ἄνω τῶν 10.000 βιβλίων. Ἐπίσης εἰς τὴν βιβλιοθήκην αὐτὴν στέλλονται δωρεάν, ἄνω τῶν 15 περιοδικῶν, ἀλλὰ δυστυχῶς κανένα παιδικόν, καὶ ἄνω τῶν 10 ἐφημερίδων.

Ἐρωτήσας τὸν βιβλιοφύλακα τῆς βιβλιοθήκης κ. Δ. Ξενάκην περὶ τοῦ πόσοι εἶναι οἱ ἀναγνῶσται μηνιαίως εἰς τὴν βιβλιοθήκην, μοῦ ἀπήντησε ὅτι ὑπερβαίνουν τοὺς 300.

Βλάσης Ι. Μακρηκώστας

ΒΕΡΡΟΙΑ.— Ἐπεσκέφθησαν τὴν πόλιν μας δύο ἡλικιωμένοι Γάλλοι περιηγηταί, ὁ ἕνας μάλιστα ἤξερε καλὰ τὰ Ἑλληνικά. Αὐτοὶ ἐπεσκέφθησαν ὅλας τὰς ἐκκλησίας τῆς Βερροίας (εἶναι 72 παληὲς καὶ νέες ἐκκλησ.). Εἰς τὰς περισσοτέρας ὑπάρχουν μνημεῖα, ἀρχαῖα μαρμάρινα ἀγάλματα ὅπου ἀντέγραψαν τὰ γραφόμενα ἐπ' αὐτῶν. Κατόπιν ἐφωτογράφησαν μερικὰ ἀγάλματα καὶ τοπεῖα ὡραῖα τῆς πόλεώς μας.

—Τὸ Γυμνάσιον Βερροίας εἶνοι ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα γυμνάσια τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ πνευματική του κίνησις εἶνε πολὺ ζωηρή. Τὸ κτίριον κτίστηκε ὑπὸ τοῦ μεγάλου εὐεργέτου τῆς πόλεώς μας Ρακτιβάν, ὁ ὁποῖος ἔκαμε καὶ ἄλλας πολλὰς εὐεργεσίας. Τὸ ἄγαλμά του εὑρίσκεται εἰς τὸν περίβολον τῆς Μητροπόλεως Βερροίας. Καὶ ἔτσι κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν γίνεται ἐπιβλητικὸν μνημόσυνον εἰς μνήμην τοῦ μεγάλου εὐεργέτου Ρακτιβάν, εἰς τὸ ὁποῖον πρωτοστατοῦν οἱ μαθηταὶ τῆς πόλεώς μας.

Τὸ γυμνάσιόν μας ἔχει μεγάλες εὐάερες καὶ εὐήλιες αἴθουσες, χημεῖον καὶ βιβλιοθήκην μὲ πλῆθος ὠφελίμων βιβλίων.

Τὸ Γυμνάσιόν μας διευθύνεται ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ μας γυμνασιάρχου κ. Π. Βαρβατσούλη καὶ ἀπὸ τὸν Σύλλογον τῶν κ. κ. Καθηγητῶν.

Ὁ Σύλλογος ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς φιλολόγους κ. κ. Στρουθόπουλον, Βασιλόπουλον, Οἰκονόμου καὶ Λιναρᾶ, τὸν Μαθηματικὸν κ. Ζήσην, τὸν καθηγηνὴν τῶν Θρησκευτικῶν κ. Ε. Δημητριάδην, τὸν καθηγητὴν τῶν γαλλικῶν κ. Α. Σουμπάρα. τὸν Φυσικὸν κ. Μαρίτσαν καὶ τοὺς Γυμναστὰς κ. Πασχαλίδην καὶ δίδα Πολυζωΐδου καθὼς καὶ τὸν καθηγητὴν τῶν Τεχνικῶν κ. Οἰκονόμου.

Κ. Βλαχόπουλος

ΛΕΥΚΑΣ, Ἰανουάριος.— Τὸ Σάββατο, 27 τοῦ μηνός, τὸ κινηματοθέατρον «Ἀπόλλων» ἔδωσε ἰδιαίτερη παράστασι γιὰ τὸ γυμνάσιό μας μὲ τὸ ἔργον «Quo Vadis»?

Οἱ μαθηταὶ ἔφυγαν εὐχαριστημένοι γιατὶ στὴ ταινία αὐτὴ εἶδαν τὴ ζωὴ τοῦ Νέρωνος καὶ τοὺς διωγμοὺς τῶν Χριστιανῶν καὶ τοιουτοτρόπως συμπλήρωσαν τὰς γνώσεις ποὺ εἶχαν ἀπ' τὴ Ρωμαϊκὴ ἱστορία.

—Τὶς 30 τοῦ αὐτοῦ μηνός, στὰς 9.30 π. μ. οἱ μαθηταὶ τοῦ γυμνασίου παρηκολούθησαν τὴν λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ κατόπιν μετέβησαν εἰς τὸν περίβολον τοῦ γυμνασίου ὅπου ὡμίλησε ὁ μαθητὴς τῆς ΣΤ' τάξεως Γαζῆς γιὰ τοὺς τρεῖς μεγάλους Ἱεράρχας.

Ν. Ε. Πολίτης

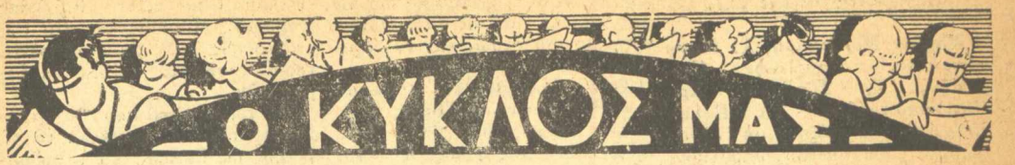

Ἀθῆναι— Σόλωνος 18α Ὧραι γραφείου Δευτέρα καὶ Παρασκευὴ 2—4 μ. μ., Τρίτη καὶ Πέμπτη 7—9 μ. μ.

Μεταξύ μας

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Μὲ τὸ ἐρχόμενο φύλλο ποὺ θὰ λάβετε, τὸ φύλλο τῆς 10ης Μαρτίου, «Τὰ Ἑλληνόπουλα» κλείνουν ἑνὸς χρόνου ζωή.

Ἂν ἔρχωμαι νὰ σᾶς τὸ θυμίσω εἶνε γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἐκ μέρους τοῦ περιοδικοῦ σας γιὰ τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ κάνατε καὶ γιὰ τὴν φιλία ποὺ τοῦ δείξατε καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, φιλία γεμάτη ἐγκαρδιότητα, γεμάτη ἀπὸ συγκινητικὲς ἐκδηλώσεις, ἀπὸ διαρκῆ προσπάθεια ἐκ μέρους σας γιὰ τὴν διάδοσί του καὶ ἔντονη καὶ ἀδιάκοπη συνεργασία.

«Τὰ Ἑλληνόπουλα» βαθυὰ συγκινημένα γιὰ ὅλα αὐτά, ποὺ ἔχουν ἀκόμη πιὸ μεγάλη ἀξία, προερχόμενα, ἀπὸ ἀγνὲς παιδικὲς ψυχὲς σὰν τὶς δικές σας, κυττάζουν μ' αἰσιοδοξία πρὸς τὸ μέλλον, καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ ἑτοιμάζονται νὰ ἐγκαινιάσουν τὸ δεύτερο ἔτος τῆς ἐκδόσεώς τῶν ποὺ μιὰ μοιραία σύμπτωσις τὸ συνέδεσε καὶ θὰ τὸ συνδέει κάθε χρόνο, μὲ τὴν Ἐθνική μας γιορτή.

Ἑτοιμασθῆτε λοιπὸν νὰ γιορτάσετε μαζὺ μ' αὐτὴν καὶ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ποὺ ἐκείνη τὴν ἡμέρα θὰ γιορτάζουν τὰ πρῶτα τους γεννέθλια μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα πὼς κάθε χρόνο, γιὰ χρόνια πολλὰ θὰ μποροῦν νὰ σᾶς δίνουν αὐτὴ τὴ χαρά.

Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως πὼς διαρκῶς θὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ὑποστήριξί σας γιὰ νὰ τὸ κατορθώσουν. Μὴ τοὺς τὴν ἀφαιρέσετε ποτέ, καὶ ἂν θέλετε ἀμέσως νὰ συντελέσετε σὲ κάτι ἂν θέλετε γιὰ τὰ γεννέθλια τους νὰ τοὺς προσφέρῃ ὁ καθένας σας ἕνα δῶρο, ποὺ θὰ ἀποβῆ πρὸς ἰδιό σας ὄφελος, σπεύσατε ὁ καθένας σας, ὁ κάθε συνδρομητής των, ὁ κάθε ἀναγνώστης των νὰ ἐγγράψετε ἀπὸ ἕνα νέο συνδρομητὴ γιὰ τὸν καινούριο χρόνο. Ἔτσι ξαφνικά, ἡ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ σας θὰ διπλασιασθῆ καὶ ὁ πλουτισμὸς τῆς ὕλης καὶ τῆς ἐν γένει ἐμφανίσεως τοῦ περιοδικοῦ σας θὸ σᾶς δώσῃ νὰ καταλάβετε πὼς ἡ μικρή σας αὐτὴ προσπάθεια δὲν πῆγε χαμένη.

Σᾶς εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία.

Μ' ἀγάπη

Ἡ φίλη σας

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ "ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ,,

Ἄρθρον 4.—Ὑπόσχομαι στὸν ἑαυτό μου: Νὰ εἶμαι μετριόφρων. Αὐτὸ εἶναι τὸ τέταρτο ἄρθρο τοῦ δωδεκαλόγου τοῦ Παιδικοῦ Ὁμίλου «Τὰ Ἑλληνόπουλα». Ὅσα παιδιὰ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ Ὁμίλου μας, πρέπει πολὺ νὰ προσέξουν γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ ἐφαρμόσουν τὸ ἄρθρο αὐτό.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως συνηθίζει νὰ ὑπερτιμᾶ πάντα τὸν ἑαυτό του νομίζοντας πῶς στὸ κάθε τι ὑπερέχει τοῦ ἄλλου.

Τὸ ἐλλάττωμα αὐτὸ ἀφ' ἧς στιγμῆς ξέρετε πῶς εἶναι μέσα στὴ φύσι σας πρέπει πολὺ νὰ πολεμήσετε γιὰ νὰ τὸ μετριάσετε.

Ὅπως εἶναι κακὸ νὰ μὴν ἔχετε πεποίθησι στὸν ἑαυτό σας, ἄλλο τόσο ὅμως κακὸ εἶναι νὰ νομίζετε πῶς εἶσθε ἀλάθαστος, καὶ πώς ἔχετε περισσότερη ἀξία τῆς πραγματικῆς.

Αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσετε ἀναπτύσσοντας τὴν κρίσι σας καὶ τὸ συναίσθημα τῆς δικαιοσύνης.

Μὴ παραμελεῖτε νὰ μελετᾶτε τὸν ἑαυτό σας καὶ ζυγίζετε τὴν κάθε σας σκέψι, τὴν κάθε σας πράξι μὲ τὴν ἴδια ζυγαριὰ ποὺ ζυγίζετε τις σκέψεις καὶ τὶς πράξεις τῶν ἄλλων.

Ἀναλαμβάνουν τὴν ἵδρυσιν Παιδικοῦ Ὁμίλου εἰς τὴν συνοικίαν Παγκρατίου Ἀθηνῶν οἱ Μιχαὴλ Λευκαδικός, Α. Μυτιληναῖος καὶ Καλαντίδης.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἠμποροῦν νὰ συναντήσουν τοὺς ὡς ἄνω εἰς τὸ 7ον Γυμνάσιον Παγκρατίου. Τὸν μὲν Μ. Λευκαδικὸν εἰς τὸ β' τμῆμα τῆς Γ' τάξεως, τὸν δὲ Μυτιληναῖον εἰς τὸ β' τμῆμα τῆς Α' τάξεως.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΟΜΙΛΩΝ

ΛΕΥΚΑΣ, 20 Ἰανουαρίου. — Παρόντων ὅλων τῶν μελῶν τοῦ Π.Ο.Τ. Ε. Λ. ἀπεφασίσθη ὅπως προκηρύξωμεν ἕνα διαγωνισμὸ φωτογραφίας. Παρακαλοῦμεν τὴν διεύθυνσιν ἐὰν ἐγκρίνῃ αὐτὸν τὸν διαγωνισμὸν νὰ μᾶς παραχωρήσῃ μίαν στήλην διὰ τὴν προκήρυξιν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου.

Ἡ Πρόεδρος

Ἄννα Δεβάρη

Ἡ Γραμματεὺς

Ρενὲ Ζερβοῦ

Ἡ Ταμίας

Ὄλγα Γαζῆ

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου γιὰ ὅλον τὸν χρόνον δρχ. 10. Πλάϊ στὸ ψευδώνυμο γράφεται τὸ ψηφίον α ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ κ ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Κυανόλευκο Λάβαρο (κ).

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Μαρίαν Παλλικάρη, Κ. Μαντοπούλου, Βασιλικὴν Παπάλα, Κ. Τζαβάραν, Χρ. Γιαννακοπούλου.— Τὰ «Ἑλληνόπουλα» χαιρετίζουν μὲ ἐνθουσιασμὸν τοὺς πρώτους ὑποστηρικτάς των τῆς Ἀμερικῆς, οἱ ὁποῖοι δίδουν τὸ σύνθημα τῆς φιλίας ποὺ ἐπιθυμοῦμε νὰ συναφθῆ μεταξὺ τῶν ἐδῶ παιδιῶν μας καὶ τῶν ξενητεμένων.

Ζητοῦμε ὅμως ἀπὸ σᾶς νὰ μὴν ἀρκεσθῆτε στὴν ἀτομική σας μόνον ὑποστήριξιν ἀλλὰ νὰ προσπαθήσετε νὰ διαδόσετε «Τὰ Ἑλληνόπουλα» εἰς ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρους φίλους σας καὶ γνωρίμους.

Σᾶς ζητοῦμε ἀκόμη νᾶ μᾶς στείλετε τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις παιδιῶν ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἀλληλογραφήσουν ἀπ' εὐθείας μὲ τὰ ἐδῶ παιδιά μας τὰ ὁποῖα μὲ ἀνυπομονησία μεγάλη ἀναμένουν νὰ συνάψουν στενώτερες σχέσεις μὲ τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς.

Σᾶς ζητοῦμε ἐπίσης νὰ σπεύσετε νὰ λάβετε μέρος εἰς τὴν Συνεργασία Φίλων καὶ εἰς τὴν Σελίδα Ἀνταποκρίσεων, ἀποστέλλοντες μικρὰ λογοτεχνήματα καθὼς καὶ κάθε εἴδους ἀνταπόκρισιν σχετικὴ μὲ τὴν ζωὴ τῶν σχολείων καὶ ἐν γένει τὴν κίνησι τῶν παιδιῶν τῆς χώρας ποὺ σᾶς φιλοξενεῖ.

Ἔτσι σιγὰ—σιγὰ τὰ ἐδῶ Ἑλληνόπουλα θὰ μάθουν πῶς ζῆτε, πῶς μορφώνεσθε καὶ πῶς μεγαλώνετε ἐκεῖ κάτω, στὴν δεύτερη πατρίδα σας, ἐνῶ ἐσεῖς διαβάζοντας «Τὰ Ἑλληνόπουλα» θὰ παρακολουθεῖτε τὴν ζωὴ τῶν ἐδῶ μικρῶν ἀδελφῶν σας.

Ὅσον ἀφορᾶ τὰς συνδρομὰς εἰς τὸ περιοδικόν μας, σᾶς γνωρίζομεν ὅτι ἕνεκα τῆς πτώσεως τοῦ δολλαρίου ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς μας, τὸ ὁποῖον θὰ ἀρχίση ἀπὸ τῆς 25ης Μαρτίου τρέχ. ἔ. θὰ εἶναι εἰς τὸ ἑξῆς δολλάρια 2. Ὅσα ὅμως παιδιὰ θὰ ἤθελον νὰ λάβουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων φύλλων καθὼς καὶ ἐκείνων ποὺ θὰ ἐκδοθοῦν μέχρι τῆς 10 Μαρτίου, αὕτη θὰ τοὺς ἀποστέλλεται ἀντὶ 1 πάντοτε δολλαρίου.

Ἀναμένομεν τὰς καλάς σας ἐνεργείας.

Κρίτωνα Ἐξακουστόν.— Χαρήκαμε ποὺ λάβαμε γράμμα σου, καὶ θὰ θέλαμε κάπου κάπου νὰ μᾶς γράφης γιὰ νὰ μαθαίνουμε εἰδήσεις σου καθὼς καὶ τὰς προόδους σου στὸ σχολεῖο.

Τὸ 8 φύλλο σοῦ τὸ στείλαμε κι' ἐλπίζουμε νὰ το ἔλαβες.

Ὁ παπποῦς σου εἶναι ἕνας πολὺ καλός μας φίλος, κι' ἔτσι θέλομε καὶ σὺ νὰ μὴ μᾶς ξεχνᾶς.

Ν. Παπούλιαν. — Ἐλάβαμε τὴν συνεργασία σου καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Ἐλάβαμε ἐπίσης καὶ τὸ ἀντίτιμο τοῦ ψευδωνύμου σου, δυστυχῶς ὅμως τὸ ψευδώνυμο ποὺ ζητᾶς νὰ σοῦ ἐγκρίνωμε εἶναι ἤδη δοσμένο σὲ ἄλλον. Κρατοῦμε τὸ ἀντίτιμο καὶ περιμένουμε νὰ μᾶς προτείνης ἕνα ἄλλο ψευδώνυμο.

Ὄλγα Γαζῆ.—Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὶς εὐχές σου καὶ ἐλπίζουμε νὰ εἶσαι πιὰ ἐντελῶς καλά. Ἐλάβαμε καὶ τὴν συνεργασία σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.

Σαντίνα Μίχα.— Τὸ φύλλο ποὺ σοῦ ἔλλειπε στὸ στείλαμε, ἐλπίζουμε νὰ τὸ ἔλαβες.

Γ. Κοκκινάκην. — Ἐλάβαμε τὸ γράμμα σου, τὶς λύσεις σου καὶ τὴν συνεργασία σου. Θὰ ἐπιστήσουμε τὴν προσοχὴ τοῦ Πρακτορείου σχετικῶς μ' αὐτὰ ποὺ μᾶς γράφεις.

Μ. Γρηγοριάδην.—Χαρήκαμε ποὺ λάβαμε γράμμα σου. Σχετικῶς ὅμως μ' ὅτι μᾶς γράφεις γιὰ τὸν ὅμιλο δὲν συμφωνοῦμε μαζύ σου. Σὺ ποὺ εἶσαι ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ τοὺς πιὸ καλούς μας φίλους προσπάθησε νὰ προσελκύσης συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας στὰ «Ἑλληνόπουλα, ὥστε νὰ αὐξήσουν ἔτσι καὶ τὰ μέλη τοῦ ὁμίλου. Τὸ ἕνα εἶναι ἀλληλένδετο μὲ τὸ ἄλλο. Ἀπὸ σᾶς ποὺ μᾶς διαβάζετε καὶ μᾶς ἀγαπᾶτε, ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία. Καὶ σύ ποὺ ἀνήκεις στὸ Σῶμα τῶν Ἀλκίμων δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶς πῶς ἡ θέλησις ὑπερνικᾶ τὰ πάντα.

Πᾶνον Στρατηγέα.—Ἐλάβαμε τ ι γράμμα σου καὶ τὸ ἐσώκλειστον ἀντίτιμον. Τὰ περιοδικὰ σοῦ τὰ στείλαμε καθὼς θὰ ἰδῆς. Ὅμως μᾶς ὀφείλεις ἀκόμη 2 δρχ. Ὅταν μᾶς ξαναγράψης, ἐξοφλᾶς τὸ μικρό σου αὐτὸ χρέος διὰ τὴν τάξιν. Σ' εὐχαριστοῦμε.

Σταῦρον Τσιμπαρίδην.—Ἐλάβαμε τό γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου. Ἀντὶ φέϊγ-βολάντ, σοῦ ἐστείλαμε δέκα πέντε δηλώσεις ἐγγραφῆς. Μοίρασέ τες στὸ Γυμνάσιό σας καὶ προσπάθησε νὰ προσελκύσης τὰ παιδιὰ νὰ ἐγγραφοῦν.

Τὰ χειρόγραφά σου θά μποροῦσες ἀντὶ σὲ φάκελλο νὰ τὰ στέλης ὡς ἔντυπο. Τὰ ταχυδρομικὰ εἶναι ἔτσι πολὺ φθηνώτερα. Συνεννοήσου σχετικῶς μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Διὰ νὰ δημοσιεύσουμε τὴν ἀγγελία σου στὴν στήλη «Ἀπὸ τὸν Ἕναν στὸν Ἄλλον» πρέπει νὰ μᾶς στείλης τὸ ἀντίτιμον τῆς δημοσιεύσεως, δηλαδὴ 8 δρχ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν συνεργασία.

Ἀντ. Μαργαρίτην.— Ἐλάβαμε τὸ γράμμα σου καὶ στείλαμε τὰ φύλλα ποὺ μᾶς ζητοῦσες. Ἡ συνεργασία σου θὰ δημοσιευθῆ ὅλη μὲ τὴν σειρά της, νὰ μὴν ἀνησυχῆς.

Ὄλγα Γαζῆ.— Τὸ γράμμα σου ἐλάβαμε κι' εὐχαριοτηθήκαμε ποὺ μᾶς ἀναγγέλλεις τὴν ἐγγραφή σου εἰς τὴν δευτέρα ἐτησία περίοδο τοῦ περιοδικοῦ μας. Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ σὲ παρακαλοῦμε νὰ κάνης ὅ,τι μπορεῖς γιὰ τὴν εὐρυτέρα του διάδοσι. Εὐχαριστοῦμε τὸν καλό σου πατέρα γιὰ τὰ συγχαρητήριά του.

Α. Μακρυγιάννην. — Ἡ ἔκφρασις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ σας γιὰ τὸ περιοδικό μας μᾶς συγκινεῖ πολὺ βαθυά. Ἀπὸ τὸν ἑπόμενο χρόνο θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐκπληρώσουμε ὅλες σας τὶς ἐπιθυμίες ποὺ μὲ λόγια τόσο συγκινητικὰ μᾶς ἐκφράζεις. Τὶς λύσεις σου μπορεῖς κάλλιστα νὰ τὶς στέλλης ὡς ἔντυπον, διπλώνοντάς τις σὲ μιὰ κόλλα χαρτί. Συνεννοήσου καὶ μὲ τὸ ταχυδρομεῖο θὰ εἶνα τὸ ἀσφαλέστερο.

Βλάσην Μακρυκώσταν. — Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὶς εὐχές σου καὶ χαρήκαμε ποὺ τὶς γιορτὲς τὶς εὐχαριστήθηκες στὸ χωριό σου. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν Φίγγαρω λυπούμεθα νὰ σοῦ ποῦμε ὅτι λόγοι ὑγείας τὸν ἀνάγκασαν νὰ μᾶς στερήση τῆς πολυτίμου συνεργασίας του. Ἂς ἐλπίζουμε ὅτι ἀργότερα θὰ μπορέση καὶ πάλι νὰ σᾶς προσφέρη τὶς «Σκέψεις» του, ποὺ τόσο σᾶς ἐνδιέφεραν.

Ἄννα Δεβάρη.—Σοῦ ἐκφράζουμε τὰ θερμὰ μας συλλυπητήρια γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ προσφιλοῦς σου παπποῦ. Ὡραία ἔμπνευσι εἶχε ὁ Ὅμιλός σας, στὴν εἰδικὴ στήλη δημοσιεύουμε τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν Β' σας Συνεδρίασι. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ βιβλίο ποὺ μᾶς γράφεις θὰ προσπαθήσουμε νὰ σοῦ εὕρουμε κάτι σχετικό. Νομίζουμε ὅμως πῶς ἂν διαβάσης προσεκτικὰ τὰ ὅσα γράφει ἡ κ. Σοφία Μαυροειδῆ-Παπαδάκη εἰς τὴν σελίδα τῆς Τέχνης τοῦ περιοδικοῦ μας θὰ μπορέσης νὰ ἀντλήσης ὅ,τι σοῦ χρειάζεται.

Ρενὲ Ζερβοῦ.—Ἐλάβαμε τὸ γράμμα σου, τόσο πάντοτε γεμᾶνο ἀγάπη, καθὼς καὶ τὴν νέα σου ἐγγραφὴ στὸ περιοδικό μας καὶ σ' εὐχαριστοῦμε θερμά.

Πράγματι πολὺ ὡραῖος ὁ διαγωνισμὸς ποὺ σκεφθήκατε καὶ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» σᾶς παραχωροῦν τὸν ἀπαιτούμενο χῶρο γιὰ νὰ τὸν προκηρύξετε. Ὅταν ξεμπερδέψης ἀπὸ τοὺς διαγωνισμούς σου περιμένουμε καὶ συνεργασία σου.

Τάκην Τσᾶτσον.—Μὲ χαρὰ ξανὰλάβαμε εἰδήσεις σου καὶ χαιρόμεθα ποὺ εἶσαι καλά. Δὲν θέλουμε ποτὲ νὰ παραμελῆς τὶς ὑποχρεώσεις σου γιὰ μᾶς, ξέρουμε πῶς ἡ ζωὴ εἶναι δύσκολη καὶ σκλαβώνει κάποτε περισσότερο τοῦ δέοντος. Φθάνει ὅμως νὰ ἔχη κανεὶς θάρρος καὶ καλὴ καρδιά.

Πᾶνον Στρατηγέα.— Εἴχαμε τὴν εὐχαρίστησι νὰ γνωρίσουμε τὸν θεῖο σου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔφερε τὴν συνδρομή σου. Σ' εὐχαριστοῦμε, καὶ προσπάθησε νὰ μᾶς προσελκύσης κι' ἄλλους φίλους σου.

Γ. Ναθαναήλ.—Ἀμαρτία ἐξομολογουμένη συγχωρεῖται, κι' ἔτσι μὲ χαρὰ σὲ δεχόμεθα στὸν φιλικό μας κύκλο, κι' ἐλπίζουμε ν' ἀποτελέσης καὶ σὺ ἕνα ἀπὸ τὰ δρῶνια πρόσωπα.

Θεόφιλον Ἀριστόπουλον. — Λυπηθήκαμε ποὺ δὲν σὲ εἴδαμε ὅταν πέρασες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τόσῳ μᾶλλον ποὺ ἡ σιωπή σου μᾶς ἐκόστιζε. Ἐλπίζουμε τώρα νὰ λαμβάνουμε τακτικὰ εἰδήσεις σου. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἔργον σου ποὺ μᾶς γράφεις δὲν ἔτυχε ἐγκρίσεως ὑπὸ τῆς διευθύνσεως. Στεῖλε μας κᾶτι ἄλλο. Περιμένουμε καὶ τὶς φωτογραφίες.

Ν. Πολίτην.— Μὲ χαρὰ ἐλάβαμε εἰδήσεις σου κι' ἐλπίζουμε τώρα νὰ εἶσαι ἐντελῶς καλά. Χαιρόμεθα ποὺ ἐνεργεῖς γιὰ τὸν Ὅμιλο. Τὰ φύλλα ποὺ μᾶς ζητᾶς θὰ τὰ λάβης μαζὺ μ' αὐτή μας τὴν ἀπάντησι.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἕως τὰς 25 Μαρτίου

137. Μεταγραμματισμὸς

Βγάζω Ν καὶ βάζω Ρ
Καὶ μονάχα μὲ αὐτὸ
Ἀπὸ ζῶο, στὸ λεπτό,
γίνομαι βουνό

Γίνος Βούγας

138. Δημῶδες Αἴνιγμα

Μοῦ ἀφερεῖς καὶ μεγαλώνω
Μοῦ προσθέτεις καὶ μικραίνω
Τί εἶμαι ;

Φασουλὴς

139. Ρόμβος

+	=Σύμφωνον
. + .	=Ρῆμα
. . + . .	=Ἐπιβάλλεται
. . . + . . .	=Μὴν
. . + . .	=Μέρος τῆς ἡμέρας
. + .	=Ἀριθμητικὸν
+	=Φωνῆεν

Καθέτως: Ἀσιατικὴ Νῆσος.

Τρελλὴ Πεταλουδίτσα

140. Αἴνιγμα

Ποιᾶς χώρας ὁ κάτοικος εἶναι καὶ πουλί;

Ἄλκιμος

141. Ἐλλιποσύμφωνον

ηεα—ο—ου—εου—ααιε

Παπαρούνα τοῦ Βουνοῦ

142. Ἐρώτησις

Ποιὸ πρᾶγμα ἔχουμε διαρκῶς ἐμπρός μας καὶ δὲν τὸ βλέπουμε.

Ξανθὸς Ἱππότης

143. Παραμῖς

+	=Σύμφωνον
. + .	=Ἐπίθετον
. . + . .	=Βασιλόπουλο Τροίας
. . . + . . .	=Πόλις Ἰταλίας
. . . . + . . .	=Ποταμὸς Ἀμερ.

Καθέτως: Βασιλεὺς Αἰγύπτου

Ἀτθὶς

144 Ψαροκόκκαλο

. . . . .
.
. . . . .
.
. . . . . .
.
.
.

Ὁριζοντίως: Φωτίζει, οὐράνιον φαινόμενον, βασιλεὺς Φρυγίας.

Καθέτως: Ἔνδυμα, γράμμα, ρῆμα.

Διάνα

145. Φωνηεντόλιπον

Τ—ν—κ—μ—ν—δμ

Ξανθὸς Ἀθηναῖος

146. Κρυπτογραφικὸν

12345671	=Ἀρχαῖος σοφὸς
245	=Μέρος τοῦ χρόνου
345674	=Ἀρχαῖον ἀγγεῖον
265	=Μέρος τῆς κεφαλῆς
12674	=Ἐπίθετον
574	=Δὲν πιάνεται

Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τὰ «Ἑλληνόπουλα» μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ παιδιὰ πού ἔχουν ἀνάγκη νὰ ἐργασθοῦν ἐγκαινιάζουν ἀπὸ σήμερα στήλην μικρῶν ἀγγελιῶν.

Ἡ τιμὴ κάθε σχετικῆς ἀγγελίας ὁρίζεται πρός δραχ. 1 ἡ λέξις.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ παιδὶ ἡλικίας 12-14 ἐτῶν, γνωρίζον ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ ἀρίθμησιν δι' ὑπηρεσίαν γραφείου.

Ἀποτανθῆτε : Κυρίαν Ἀβαταγγέλου, ὁδὸς Φωκίωνος 10, Ἀθήνας, μεταξὺ 11—12 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.

Πάδε ἀπὸ τὴν μικρά σου ἡλικία νὰ καθαρίζεις τὰ δόντια σου, χρησιμοποιῶν τὴν

ΒΙΒΟΔΟΝΤ

Παιδιά, ἂν θέλετε τὴν ὑγεία σας νὰ τρῶτε μόνον βούτυρο Κερκύρας

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

Κεντρικὴ Ἀποθήκη
Κάνιγγος 6 - Ἀθῆναι
Ἀρ. Τηλ. 23-163